ناول:

امید

لیکوال:

رحمت الله [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امید

ناول

لیکوال :

رحمت الله رحمت

داکتاب ددي نيتي **/31**دیسمبر**2009**/څخه تر**3**اپريل**2010** پوري وليکل اوکمپوزسو،

رحمت الله رحمت – چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم:	امید (ناول)
لیکوال:	رحمت الله رحمت
دچاپ نېټه:	2010
کمپوزر:	عبدالحمید شاکر
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

څپرکی	عنوان
اول	د داستان پیل او اول...
دوهم	حالات خطرناک وو
درېیم	د محبت د را ایله کیدو خبر
څلورم	په کلي کي بیا اور بل سو
پنځم	تاج ګل لالا څه شی نیولي دي؟
شپږم	محبت څنګه پاچا سي؟
اوم	اسان ولې لیوني سي؟
اتم	د کتابو د لیکلو لامل او زما د...
نهم	د لیکوال په اړه
لسم	ادبي ژوند ته کتنه او پښتو ادبي...
یولسم	ادبي ترون او رحمت الله (رحمت)
دولسم	مرکزي انجمن او رحمت االله...
دیارلسم	څو پاته خبري، ازاد، او تکور، او..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبري :

د مینې او خلوص سلامونه قبول کړی، درنو لوستونکو او زړه ته را نژدې ملګرو د دې کتاب لپاره هم لکه چې ستاسو د انتظارشېبې پای ته ورسېدې، کله چې تاسو زما مخکني څلور سره کتابونه ولوستل نو هم ستاسو مینه او غوښتنه وه چې زه یې د دې کتاب لیکلو او چاپ ته اړ ایستم، باید ووایم که چیرې تاسو زما ټول ناولونه یو په بل پسې وګورئ یا مو ولوستل نه یوازې دا چې دغه د مینې او عبرت داستان به مو پوره ویلی وي بلکه پر داستان به مو خوند هم اخیستی وي، او که هر ناول ځانله او یوازې وکتل سې نو هم خپل لوستونکی مطلب ته رسوي او ډیرڅه ورکوي نوري هغه خبري چې باید ما دکتاب (ددې ناول) په سرکې درسره شریکې کړې وای هغه خبرې د دې کتاب په پای کې لیکم ترڅو په ځینو لوستونکو باندې دا د سر خبرې اوږدې نسي هغه خبرې پدې اړه دي چې دا داستان ما ولې ولیکی؟

کومو لوستونکو ماته خپل تاثیرات څنګه را ورسول، دهغو څخه یو څو بیلګې او دا سې نور...

په درنښت د پښتو ادبي ټولنې چمن مسئول

رحمت الله (رحمت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري يادونه

د دې داستان په لومړي ناول (ناکامه مینه اوزورورخلک)کې زقوم خان خپله لور غوټۍ د انورخان زوی محبت ته پدې نیت ورکوي تر څو د ده مځکې او جایدادونه ځیني قبضه کړي او نورې ډیرې پېښې ورکې پېښیږي او د ناول په اخیر کې یوه شپه محبت خان له کوره ورکیږي.

دوهم ناول:(محبت ولې ورک سو ؟) پدې ناول کې کلیوال د تیمور اکا په مشرۍ د محبت پل ورپسې وراخلي چې یو شپانه یې هم نښاني ورکړي وې وروسته لونګ مار خوري، نورې ډیرې پیښې هم ورکې وسې لکه د زقوم پرکوټه د ده دوسلوال جنګ، جانک مسکین پټو او ژړغاښې وژل کیږي او د زرغون اکا کره ډیر غلا سوي شیان پیدا سي او څو نورې پېښې هم وسې او په اخیر کې جمیله او غوټۍ یو ملنګ ویني او د دوی ګمان دا وي چې شاید دا به محبت وي .

دریم ناول(ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟)دغه ناول هم دغه داستان پر مخ بیايي او دې خبروته ځواب وايي.

۱: ایا دغه تاج دار ملنګ ریښتیاهم محبت دی ؟

۲: غوټۍ څنګه پوهیږي چې محبت به یوه شپه د دې باغچې ته ورځي؟

۳:مکتب (سکول) ته دنوي ښوونکي (ماسټر) د خبرو څه پیغام وي او څه پوښتني لري ؟

۴: د دې سیمې بدماش (بدمعاش) منګل ځوان د چا لخوا وژل کیږي او د ده نور ملګري چیري ونیول سي ؟

۵ : ایا محبت بیا کلي ته راځي او خپل سبق شروع کوي ؟

۶: د زقوم خان نفر چاته لار نیسي او څوک وژني ؟

۷: د غلام جان تر شا د چالاس وي چې بیا به په سیمه کې د جنګ اور بل کړي؟

او داسي نور (مننه)

اوس تاسي کولای سی چي نور دغه داستان ووایاست او خوند پر واخلی. (مننه)

رحمت الله (رحمت)

چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول څپرکی

د ماخستن خوا ته په کلي کي ډول ډول اوازي وګرځیدې چا ویل د کوچني پله سره یې انور خان او زوی وویشتل ،چا بیا نور څه ویل.

کیسه داسي وه چي د ملک زقوم خان او انور خان اکا خبره ورځ په ورځ خرابېده څه مشران یو دوه وار کي وګرځېدل خو خبره سمې خوا ته نه تله او نه د خبري سم سر پیدا کیدی ،یوه یې یو څه ویل او هغه بل بیا بل څه ویل، ملک زقوم که له یوې خوا د مینځ ګړو (مشرانو) سره خبري کولي، خوله بلې خوا به یې انور خان ته نوي لومي او تلکي درولي، اخیر یې دا فیصله وکړه چي څو نفر دې لارورته ونیسي او مړ دې کړي دا یې د کیسې د ختمولو لنډه لار وبلل.

انورخان هم څه غوړېدلي وو کله به یې د تلو راتلو وخت بدلاوه او کله به یې لاره بدلوله، کله به په موټر کي راتلی او کله به یې د پښوتګ ښه وباله یوار دوه چي په پښو را روان وو د ملک زقوم نفرو نه ؤ پېژندلي او ځیني راتېر به سو ، اخیري وار د ملک زقوم وراره لنډک او درې نفره نور دغه کارته وټاکل سوه، دوی هم خپل کوښښ ورپسي شروع کړی کله به یې یوه لار ورته ځارله او کله به یې بل کنډو.ورته نیولي ؤ، خو نصیب به ورځني چپ کړی. د دغه حملې د ورځي د مازدیګر څخه لنډک او ملګرو پر جوړه کړې نقشه د کوره څخه د باغو د مابین پر لار پسي ووتل وروسته د ملنګ جان د باغ سره په تنګه کوڅه کي د لوی لارې د کوچني پله پر حد (برابر) وسړک ته ووتل پر دغه علاقه څه ونې (درختي) هم وې چي څوک د لیري ځایه ښه نه کي معلومیدی او سایو یې د ماښام تیاره نوره زیاتوله.

د دوی معلومات داسي ؤ چي نن انور خان په سپین موټر کي مازدیګر قضا یاوروسته پردغه لار راځي او دا یې یقین وو چي نن به ښکار نه ځیني خطا کیږي او دا د څو ورځو انتظار به یې نن ختمیږي.

لنډک به د ځار لپاره د سړک په اوږدوکي ورته ګرځیدی او د انور خان د موټر ځارنه به یې کوله، هغه نور درې ملګري به یې کله د یوې ونې (درختي) شاته پټ سوه اوکله به یې د سړک لاندې په کوچني پله کي ځانونه نهام کړه، څه موټران تیرسول خو دوی د سپین موټر انتظارکاوه تیاره وارپه وار ډیرېده اخیرمیرو و نورک ته وویل دا به کله سپین موټر راځي د دې وروسته که هر موټر راغلی پرهغه به فیر کوو . نورک وویل :ته څه وایې پرهرموټرولي حمله کوو دهغو څه ګناده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرو وویل: یاره زه ډیرخماري سوم که سګریټې (د چرسوډک سګریټ) ژر نه را لګوې زماڅخه کار خرابیږي نورک وویل یاره خو د مازدیګر رائیسي دې درې سګریټه وڅکول څنګه بیا ژر خماري سوې، خر چغال یې بېریږي هسي پلمي کوې، په دغه حال کې هغه دریم ملګري طوفان سګریټې ولګاوه دریو سره وڅکاوه لایې نشه زیاته سوه دنشي په حال کې نورک وایې یاره میرو ستا واده به کله وي؟

میرو وویل : بس له دې خوا چې ورسوزماواده دی، خودغه انورخان وځنډیدی کني نورکارسم دي، هغه دریم انډیوال یې هم د نشي په حال کي وویل یاره خبري کراري کوی چي هغه انور خان یې وانه وري، په دغه حال کي یوموټر رانښکاره سو بتي یې لګېدلي لنډک ږغ پروکړ میرو ، نورکه او طوفانه بیداره اوسی داسي معلومیږي چي دغه موټردی.

,, موټرلاپریوڅه فاصله څوګامه اخواته دي د دې خوا د دوی یودم باندې فیرونه سوه ،، موټرخپل عادي تګ د لاسه ورکړ له لاري واوښت اوپه یوه ونه (درخته) کي ولګیدی او د یوه غټ درب کېدوسره ودرېدي لنډک لږ وړاندې ورتېر سو ښه یې په ځیر ورته وکتل ګوري چي په موټر کي دواړه نفر د مرګ په حال کي دي .

نورک ږغ پر وکړ څنګه دي انورخان خوبه بل فیرنه غواړي لنډک ځواب ورکړ نه نه نور ختم دی په دغه حال کي طوفان هم ورته رارسیدلی ؤ او ویل یې دا دوهم یې لکه چي زوی دي، لنډک وویل: هو ! زماهم دغه خیال دي چي دا به د ده زوی محبت وي، خو یوڅه تیاره ده دا خبره به صبانښه معلومه سي چي دا دوهم نفر څوک دی؟ د خوشحالي لپاره که یو فیر څوک کوي خوښه موده کني درځی زمریانو کامیابه ښکارمو وکړ، خو دغه کار طوفان ملګري وکړ یو فیر یې بل پر دغه نفرو وکړ.

بیا نو دوی هم پر راغلي لار روان سول ماخوستن ؤ چي د زقوم خان کوټي ته ورسېده، هلته یې هم یو څو فیرونه د خوشحالۍ لپاره هوائي وکړه، په کوټه کي ټولونفرو یو بل ته مبارکي وویل، ډوډۍ برابرېدل زقوم خان ډیر په چورت کي وو د لنډک دوهم ورور ته یې وویل: هلکه پلار دي اوهغه خوریی مرجان ولې نه معلومیږي چیرته خو به مېلمانه نه یي ؟ هغه ورته وویل: بابک اومرجان ماپښین په موټرکي بازارته ولاړل، دوی لادغه مجلس کاوه چي لږ وروسته د موټرانو ږغ سو د بتیو رڼا یې پر دیوالو لګېده چي ورسره دکلا دروازه وټکیدل ږغ یوڅه په زوره سوچاویل چي رستم خان اکا راغلی، چابه بل څه ویل، خو د زقوم خان فکر دا هر څه نه منل، دروازې ته سره راغله ګوري چي څه د حکومت نفر دي او څوکسه کلیوال دي، زقوم خان اونفر یې څه وارخطا سوه، خیر خو د پېښې څخه تېښته نه کیده.

{د وهم څپرکی حالات خطرناک وو}

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات خطرناک وو بې له دې چې څوک دي کوم مناسبت (ستړي مسیا) سره وکړي، یوکلیوال پر راتیر سو او داسي ورته وویل: زقوم خان اکا صبربه کوې داپه دنیاکي پېښېږي ستاورور. رستم خان اکا او هغه بل موټروان (ډریور) دکوچني پله سره اوس ماښام غلو یا نورو خلکو وویشتل، ساعت پس چي موږ ورغلوستا یوبزګر وپېژندل چي دایودلنډک پلار رستم خان اکا دي اوهغه بل یې خوریی دي، زقوم خان اکا صبر به کوې په ژوند کي هر رنګه حال پر انسان راځي !

هغه حکومتي افسر هم یو څوداسي خبري وکړې، لنډک پوه سو چي بیا مي ښکار خطاسو اوخپل پلار اوخوریی مي وویشتل، هغه نورانډیوالان یې هم هیښ اوحیران وو چي دا څنګه باز خطاوتې.

زقوم چي ورتیر سو سترګې د اوښکو ډکي وې ګوري چي دواړې جنازي یې د خپل کور دي د مړو پر مخ یې لاس ورتېرکړی اوښکي له سترګوڅڅیدلي اوپه زړه کي انورخان ته د انتقام لمبي نوري بلیدې، چي ما خو ستا مرګ غوښتي خو هغه زما نفرو خپلي هوسۍ ښکارکړې ښه بل واري به نه خطاکیږي جنازي یې دکوټې مخ ته په حویلي کي کښېښوولي ټولو خلګو مړي وکتل هغه کلیوال چي د جنازي سره راغلی وو ځیني خپلوکوروته ولاړل، حکومتي خلکوڅه ناڅه پوښتني وکړي او د خپل تحقیق په دوران کي زقوم خان ته وویل په ښکاره خوبه د چاسره دښمني نلرې ؟

زقوم خان وویل: زه خودښمني نلرم خوځیني خلک دښمني راسره کوي زما اندازه داده چي دغه کار که د انورخان زوی محبت نه وُکړی ! ولې چي هغه په دغه کشرتوب کي ډیر بې ځایه بې ځایه ګرزي، یودوه وسلوال خلک هم زما نفرو ورسره لیدلي دي.

حکومتي افسر وویل: ستاولې پر محبت باندې شک راځي چي دا کار به هغه یا د هغه ملګرو کړی وي ؟

زقوم خان وویل: د محبت د پلار سره زما څه جنجال سته د څه مځکو او باغو پر سر هغه غواړي چي ماوبېروي او زه د خپل حق څخه تېرسم.

حکومتي افسر: تاوویل چي محبت دانورخان زوی دی، ما ځکه دا پوښتنه وکړه چي دغه محبت او بل د ده ملګری یوسف په نامه نفر څو میاشتي مخکي هم زموږ پولیسو نیولي وو او بیا هغهؤ چي د وطن دښمنانو پر پولیس مرکز حمله وکړه او دغه نفر محبت اویوسف هم له پولیس مرکز څخه وتښتیدل دا خو موږ ته مطلوب نفر دي !

زقوم خان وویل: هوما مخکي درته وویل چي دغه محبت او پلار یې په ځینو پېښوکي لاس لري چي دغه دي تا هم یادکړه، حکومتي افسر د تفتیش په دوران کي د زقوم خان نفرو ته هم ښه په ځیر ځیر کتل، ځیني داسي ورمعلومیدل لکه په ځینو بندیخانوکي یې چي لیدلي وي، اخیر یې د زقوم خان وراره لنډک وپېژاندي چي څوکاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې د څه جرمو اویوه قتل په تور سزا سوی وو ، زقوم خان ته یې وویل دغه ستا ځیني نفر خو ما ته داسې شناخته رامعلومېږي او دغه یو خو زما په خیال لنډک نومېږي؟

زقوم وویل : هو صاحب ستاخیال صحي دی ضرور به دې لیدلی وي او دغه زما وراره څه موده کیږي چې له بنده راخلاص سویدی ضرور به دې هلته لیدلی وي، حکومتي افسربه لایو څه خبره کول چې زقوم خان پر لنډک رږغ کړه ته ورسه دغه سرکاري خلکو ته خو ډوډۍ برابره کړه موږکه په غم اخته یو چې دوی خو یو څه وخوري، لنډک لاحرکت نه ؤ کړي چې حکومتي افسر وویل : نه نه ! خان صاحب تکلیف به نه کوې موږ ډوډۍ خپل ځای ته رسوو بیابه یې د خوشحالۍ په ورځ سره خورو اوس موږ رخصت اخلو ، زقوم خان د جیب په دسمال سترګي پاکي کړې شاوخوا یې وکتل وروسته یې داسې وویل : د حکومت هم عجیبه کارونه دي چې موږ له یوه افسر سره شناخته کیږو او د هغه سره مو د دوستۍ تعلق جوړیږي هغه یې بیا راڅخه بدل کړی وي، وایم دغه دي چې ته دې علاقې ته راغلی یې زه نه یم درخبر سوی، کنه ضرور به مې ملاقات درسره کړی وای !

حکومتي افسر په ځواب کي وویل : نه هیڅ خبره نده ستاکه ملاقات نه ؤ راسره سوي ماخو دې د نامه اورېدلي وو ، چې هر وخت دې کوټه د مېلمنو ډکه وي.

په دغه حال کي زقوم خان هغه حکومتي افسرترلاس ونیوی او یوې خواته یې د خلکوڅخه بېل کړي یو څه پټې خبري یې سره وکړې، څه نور هم سره ودرېدل یوبل ته به یې اشاري کولي په پای کي خبري په زوره سوې، ضروري خبري لکه چې خلاصي کړې وې، حکومتي افسربه د سترګو تر کونجانو وکتل خولۍ به یې پرسرکړه کښېښوول افسري اداب به یې ټول پوره کړل، بیابه یې داسې په یوه خاصه لهجه وویل: نه خان صاحب خدای به یې اسانه کړي پرځان یې مه ډیره وه ستا دښمنانو ته به ضرور سزا ورکول کیږي، هغه به داسې نه پاتیږي خو ته به لږ صبر کوې.

په خبرو خبرو کي حکومتي افسر او زقوم خان اکا دکلا لوی دروازې ته ورسېدل یوار به یوه خبري کولي دا بل به سرورته ښوراوه بیا به دا بل دغسي ورته کول، د زقوم خان په خبرو کي ځکه سختي نه وه ولې چې یوار حکومتي افسر دا هم ورته وویل چې زموږ خفیه (جاسوسي) راپورستا نفرو ته هم یو څه اشاره کوي او زقوم خان خو پوهیدی چي کارخو مې د خپله لاسه خراب سو نو به د ډیرو فکرو څخه وخښم ته نه خلاصیدی.

اخیر حکومتي افسر رخصت واخیست او د خپلو نفرو سره د انورخان د کور پرخوا روان سول، اوهلته په رسېدو یې دروازه ور وټکول، انورخان اکا د دروازې څخه رږغ پر وکړ څوک یاست چې دروازه ټکوې؟

د خلکواوموټرو رږغ او د بټیو رڼا او بې وخته دروازه ټکول دا هرڅه له خطره خالي نه وو ، خو د څه خبرو کولو وروسته انورخان اکا له کوره پر راووت، یوڅه راشه درشه یې ورسره وکړه، خو اخیر حکومتي افسر شناخته ور معلوم سو چې امیدخان دي او تر څه خبرو وروسته یې ښه سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر امید خان وویل: ښه انورخان اکا دا ستا کور دي ؟تا نه ؤ راښوولی خو ما په توره شپه کي پېدا کړی، انورخان ورته وویل: هوتاسي خو ښېداره خلک یاست او په توره شپه کي د خلکو کورونه پېدا کولی سي، خو په سپینه ورځ بیا غله درځني ورک سي !

دغه مهال د انورخان اکا د کورنۍ انسانان د دروازې شاته ښېرېدلي ولاړ وو نه پوهېدل چي څه به کیږي، اخیر امید خان ورته وویل: نورمجلس به بیا بل وخت کوو د محبت په نوم ستا په کور کي څوک سته ؟

انورخان وویل: هو زما مشر زوی محبت نومیږي، ولې خیر خو دی ؟

حکومتي افسر وویل: دا خو خبره خرابیده زما خیال ؤ چي تا اوستا زوی او دریبم یوسف له ځانه سره اوس بوزم خوزما او ستا پخواني تعلق خبره اوس له خرابېدو را وګرزول اوس به یوا ځي ستازوي په لاس را کړې.

انورخان لاڅه نه ؤ ویلي چي محبت د کوره راووتی او خپله موټر ته وخاتي، لکه ده چي دا مجلس د دروازې ترشا اورېدی امید خان رخصت واخیست او موټران یې په بېړه روان کړه، د محبت پلاراوټولې کورنۍ په موټرانو پسي کتل او د ارمان اوښکې یې تویولې او دا ورمعلومه سوه چي د زورورو خلکو سره د دوستۍ دغه نتیجه وي !

شپه تیره سوه غرمه ناوخته د زقوم خان ورور اوخوریې خاورو ته وسپارل سوه ډېر خلک یې په هدیره کي حاضر سوه غټې غټې دعاوي پرقبروویل سوي فاتا دزقوم خان پرکورشروع سوه ډېرپسونه اوغوایې ورپسي حلال سوه په دا نژدې سیمه کي د چا دونه لوی خیرات نه په یادکیدی، خلکو به ملک زقوم ته د تسلي ویلو پر وخت ویل: خدای پاک دې دغه خلک په مورِ رسوا اوشرمینده ووینې، بل چا به بیا داسي ویل خدای پاک دې دغه خلک تبا کړي څوک چي د بل کورونه خرابوي، ملک زقوم پوهیدی چي خلک و ده ته پر خپله کمبله بدې خبري یاښېراوې کوي، ولې چي ده ته معلومه ده چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپیښ دي، د محبت پلارانورخان نه پوهیدی چي چاره به یې څه وي دې ټولوخبرو د خبري سر ځیني ورک کړی ؤ، هغه اندېښنه چي د ده سره وه هغه ورته حقیقت ښکاره سوه، ولې چي تیره شپه دی ده زقوم خان د نفرو د حملې څخه روغ پاته سو، او د زقوم خان وراره لنډک د خپلو نفروسره د لوی لارې د کوچني پله سره مخ ورته نیولی وو،

لنډک او د ده وسلوالو نفرو د څو ورځو څخه د انورخان لاره څارل مګر قدرت ځیني وساتی، خو دا چي مخ ته به څه کیږي دې ته حیران وو، دا یې زړه ته لوېدلې وه چي زقوم خان د اولې ورځې څخه ورسره په چم کي وو، داچي خپله لور غوټۍ یې ستا زوی محبت خان ته درکړه لایې دغه غلطه اراده وه چي د دغه دوستۍ له لاري به ستا د مځکو اوباغو قبضه کوي، داچي یو څه جایداد یې اوس هم را څخه قبضه کړی دی لایې صرفه نده په ماته، دا خو یې لا څه کوې چي هغه وسلوال غله یې لاکله کله څو ګونۍ غنم یا کشمیش را څخه غلاکړي، هغه څو شپې مځکې یې لنګه غوا را څخه بوتله پر دې ټولو سرببره دی مي لاومرګ ته هم ناست دي، خو بیا به د خپل زوی محبت خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصیدو په فکر کې سو، د دې خبرې لپاره یې یواځې د حل لاره دا راویستله چې ځه غم یې مه کوه نن خوډېرکارونه په پیسو هم کیږي، پیسې خو لرې!

هلته زقوم خان پخپل وروراو خوریې پسې خورا درانه خیراتونه وکړل، څو پسونه او غوایې یې پسې حلال کړل ډیر خلک یې فاتحې ته راغلل، چا وچا به ورته ویل زقوم خان اکا خدای پاک دې آل اوعیال ورتباه کړي، چا چې ستاورور او خوریې در مړه کړل، اوته یې د غم پرکمبله کښینولې، خدای پاک دې دوی هم دغسې وژړوي زقوم خان پوهیدی چې دغه خلک پرخپله کمبله و ده ته ښراوې کوي، ولې چې دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپیښ ول، ولې چې ده خپل وراره لنډک دې کار ته ګمارلی ؤ چې انورخان به وژني، مګر د لنډک او د ده د څو چرسې ملګرو په کمین کې د لنډک خپل پلار او د هغه خوریې د مرګ وکندې ته وروغورځول سول د دوی داګمان ؤ چې دغه سپن موټر د انورخان دي، مګر تازې خپله هوسۍ (اوسۍ) ښکارکړه خو د پیښې څخه تیښته نه کیده.

دغه روانو پیښو د دې ټولې سیمې د خوشحالې فضاء ګډوډه کړې وه، څو شپې مخکې د زقوم خان د وسلوالو غلو تر مینځ په وسلواله جګړه کې د زرغون اکاځوان زوی (جانک مسکین) او د جانک مسکین دوه نورانډیوالان پتومسکین، او ژړغاښی ووژل سوه.

د جانک مسکین جنازه یې پداسې وخت کې کورته وروړه چې د واده یې هسې پنځه میاشتې پوره کیدې د ده د واده د ډاله د دربا او درزا ړغلا اوس هم د خلکو په غوږو کې وو د جانک مسکین په واده کې داسې بیدریغه ټکان وسول چې په لنډې کلي کې د هواځخه د را ایله سوؤ ګولیو(مرمیو)په لګیدو دوه پسونه یو د ژرندې مزدور ټپیان سوه او یوبل ځوان چې د مور یو زوی ؤ او دوې ورځې وروسته یې واده ؤ د همدغه د هواځخه د را ایله سوؤ ګولیو(کارتوس) په سرکې د لګیدو په وجه ځواني مرګ سو او د واده روانه خوشحالي یې په غم وربدله کړه، خو د جانک د کورنۍ اوانډیوالانو سره یې د بل چا هیڅ غم نه وو چې زموږ د هوائي ټکانو څخه به چاته تکلیف یا ازار رسیږي، هغه د چا خبره (ویل نانه یې پرڅه ده ویل نانه پر واده ده).

د جانک د واده په شپو کې د ده کورنۍ او انډیوالانو سره یواځې د ځان د خوشحالي غم ورسره ؤ نه د بل د ازار یا د کور د خرابیدو په اولو درو شپو کې خو داسې ټکان او ډول وړغول سو چې د نژدې کلو اوکورو خلکو د شپې هیڅ خوب او ارام نسو ځیني کولای هر چابه دا ویل چې خدای مو کور خراب کړه دا څنګه واده دي چې نه د ورځې ارام درسه کولای سو اونه د شپې خدای پاک دې په غم در بدل کړي دا څنګه واده دی ،

ربښتیا هم د خلکو ښیراوې (بد دعاوې) خدای پاک قبولې کړې د پنځو میاشتو دغه راوړې ناوې یې کونډه سوه، او د جانک مسکین جنازه سهار مهال د زرغون اکا کورته راوړل سوه، د جانک مسکین د ژوند په اخیري شپو کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون اکا یو څه ظاهري کار سره برابر ؤ، جانک به پیسې ورته راوړلې ده یې پوښتنه نه کول چې حرامې دي که حلالې یا یې د کومي خوا راوړې.

زرغون اکا پدې شپو کې څه مځکه هم رانیوه او اته میاشتې مځکې د جانک د کوزدې غاړه هم ویستل، او هغه وو چې پنځه میاشتې مځکې د جانک واده ښه په درب او دروب راوړی، د جانک د پلار دا هم خیال ؤ چې که خدای(ج) کول دا د حج پیسې به لا دا خیله کړې دغه یو ارمان به دې هم پوره سي بیا به نو جانک د دغه ډلې څخه راوباسي.

یو شی یې لا بل هم په زړه کې ؤ چې دغه د پلار قبر دې ښه په سیمټو کې نیولی وای او ښې سپینې ډبرې دې پر راګرزولې وای، سر ته به دې د ده نوم او تاریخ هم په یوه ډبره ورنویشته کړی وای ! دی خوارکی خو هم په ډیره مسکینۍ کې مړ سو، پرمورې خو ډیر حق لري، خیرات خو مي ندي ورپسې پري ایښې، جانک چې کله کله یو پسه راولي هغه خو ور پسې حلالوم، مګر د زرغون اکا دغه ارمانونه ټول له خاورو سره خاورې سول.

بله پیښه دا وه چې څوشپې مځکې منګل ځوان د غوا د غلا په شپه د ګوډ سپي لخوا ووژل سو او بل انډیوال رنګین د ډب کلي د صاحب زاده زوی یې د زرغون اکا په کور کې کلیوالو ونیوه ، او اخیره پیښه دغه وه چې د زقوم وراره لنډک د خپلو چرسي ملګرو سره غوښتل چې انور خان مړ کړي، خوبخت یاري ورسره ونکړه او خپل پلار او د هغه خوریی په حق ورسول.

دې ټولو پیښود لوړ کلي او ورڅیرمه سیمې د امن او خوشحالۍ فضا ډیره ګډه وډه کړې وه، دې سیمې ډیره ښه ښکلا درلودل، څلور سره کلي، لوړ کلی، کښته کلی، لنډی کلی او د ډب کلی یې د هر رنګه ونو (درختو) او ګڼو باغو څخه زرغونه ښکارېدل، د توري غنډۍ هره لمن په ونو (درختو) پوښلې وه.

د توري غنډۍ سپینې چینې سیمه د ژړکاریز هره خوا او د سرچپه کاریز هر لوری د سړی څخه زړه وړي، له هره باغه (بڼ) د رنګارنګ مرغانو سندریز اوازونه راپورته کیدل اویورنګ عاشقانه کیف به یې درلودی.

د تاج ګل لالا پر دوکان به یو وخت د کلي ځوانان راټولېدل او بل وخت به بیا څو سپین ږیري ناست ؤ او خپلې غورې (مجلس) به یې کولې، د تیمور اکا پر کوټه به کله کله څو مشرانو مجلس کاوه د مکتب (ښونځي) انجینو او هلکانو به د غوټۍ اومحبت خان د مینې کیسې کولې، ځینو به بیا د ګوډ سپي کارنامې یادولې، خو اوس پدې سیمه کې هغه کیف اوخوند پاته نه ؤ، ډیرو به دا بدبختۍ د زقوم خان د لاسه بللې، دی به یې پدې ملامتاوه چې دی دغه وسلوال غله او بد خلک ساتي، او په ناحقه د خلکو مځکې یا باغونه لاندې (قبضه) کوي، چا ؤ چا به ویل دا خو د اصله خان ندی پلار یې د دې کلي ګوروان ؤ د ژرندې تر څنګ په هغه زاړه سرای کې اوسیده ، د مانښام په ډوډۍ پوري حیران ؤ چې مړ سو کلیوالو د کفن پیسې ور ټولې کړې، خو نن د زقوم داهر څه هیرسو او ځان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور او ظلم خان جوړ کړیدی، هسي د ښو او سمو خانانو نوم وربدوي، خان خو اصلي ملک شاجهان ؤ چي نه يې غله ساتل او نه يې په زور د بل مځکې لاندې (قبضه) کولي، هره فیصله به يې په حقه کول.

زقوم خان ته په اوله شپه هم پولیس افسر امید خان وویل چي زموږ معلومات داسي دي چي پدې پیښه کي ستا د نفرو لاس سته، نو ځکه دا قیضیه نوره زقوم خان ونه پلټل، ځکه د انورخان امید ؤ چي د یو څه اثر او رسوخ او پیسو په کارولو سره به خپل زوی محبت خان له بنده راخلاص کړي، او په ټول کلي کي د محبت د راتلو ازانګې ګرزیدې د مکتب (ښونځي) انجونو اوهلکانو یو بل ته زیري ورکول، جمیلې چي همدې خبري ته ډیر انتظارکاوه غوښتل يې چي دا زیری به تر هر چا د مخه پرغوټۍ دا کوي.

د جمیلې ورور نعمت به هر کله د انور خان اکا څخه د لیدو پر وخت دا پوښتنه کول چي په کومه ورځ محبت را ایله کیږي ما به خبروې چي زه او یوسف به هم هلته درسره ولاړ سو، پدغه ورځ دغوټۍ ملګرې جمیله د سهار څخه لا خبره وه چي د دې ورور نعمت او د محبت بل انډیوال د انورخان اکا سره ولاړل کله چي ماپښین مهال دوی را ورسېدل نو نعمت دستي خپله خورجمیله خبره کړه تر څو دا زیری تر غوټۍ پوري ورسوي، غوټۍ هم دا څوورځي او شپې ډیري غمجني تېري کړي وې د خوشحالۍ کومه خبره يې نه وه اورېدلی.

ښونځي (سکول) ته به پدې نیت تلل چي ګوندي نن به محبت راسي، دا خیال به هره ورځ ورسره ؤ، ښونځي ته په ور تلو به يې څه ناڅه فکر بدلېدی پر لاري به جمیلې هر وخت ملګري ور سره کول هغي به ډیرې تسلي ورکولي، په سبق خونه (کلاس روم) کي به د محبت خان چوکۍ (کورسي) ته کله کله کتل ، کله کله به یو چا یوه ګېډۍ (دسته) ګلان هم ورباندي اېښي وو ، ځینو همزولو به چي کله غوټۍ ته وکتل بیا به محبت ور په یادسو، او دغه د دوی دواړو دښو ځوانیو او د میني او ارمانه ډک غمجن داستان ټوله کیسه به يې په زړه کي تیره سوه اوڅودغم اوښکي به يې کله کله ورسره وڅڅولې.

کله به د محبت خان هغه د ځواب صحنه (پیښه) ورپه یادسوله، کله چي د دوی د میني د اظهار لومړي وختونه وو هغه پیښه داسي وه : کله کله به هغه وخت غوټۍ د محبت خان د ناستي د ځای سره یوه ګېډۍ (دسته) ګلان ورته اېښي ول او په منځ کي به يې هغه لیک پروت وو چي دې به ورته لیکلی وو په لیک کي به کله نازونه او کله ګیلي لیکل سوې وې، چي هو پرون مادرته کتل اوډیرانتظارمي وکړی خو هغه ته نه راغلې، پرما هغه ساعتونه لکه کلونه داسي تیر سول، خوته بس هم دغسي بیغمه يې څوقدمه دې لا نسوای را خوارولای، او نور کارونه دې ضروري ګڼل چي نه راغلې.

محبت خان چي به داسي ګیلمن لیک ولوست سر به يې پرله وګرزېدی نه پوهېدی چي څنګه ځواب ورته ولیکي، که له یوې خوا پرون لیدل او مجلس ځیني قضاسوي وو د بلي خوا دا دي غوټۍ هم ځیني ګیلمنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لا پدغه چورتو کي وو چي د استاذ خبرو اوسبق ته یې هیڅ پام نه وو ، استاذ هم پوه سو چي محبت خان ندي متوجه، نو دستي یې پوښتنه ځیني وکړه، ولې زما د سوال ځواب نه راکوي تاته وایم محبته! چي مځکه ثو براعظمه (وچي) ده اومورږ په کوم براعظم کي اوسیږو؟

محبت خولا د وخته په چورتو کي غرق (لاهو) وو او په لوړو خیالو کي یې دغوټۍ ګیلوته د ناز ځوابونه ورکول اوپه خیالي دنیا کي ورک وو، د استاذد پوښتني په ځواب کي یې بي اختیاره داسي وویل: هو ته مه خفه کیږه هغه زه پرون بل ملګري یو ځای ته بوتلم،... هو ته خفه نسي نور مي هیڅ کارنه درلودي، اوزما یواځینی کارخوتاته درمعلوم دی چه هغه ستاسره لیدل دي، پدې ځواب سره نه یواځي استاذ (ښوونکی) بلکه ټول شاګردان حیران سول چي دا محبت خان څه وایي؟

استاذ په ډیر خښم سره خبره ور غبرګه کړه، هلکه محبته دا ته څه وایې، زه د بري اعظمو پوښتنه درځیني کوم او ته وایې زه پرون بل ملګري بل ځای ته بیولی وم، دلته محبت خان په ځان پوه سو چي دا څه را وسواو ماڅه وویل خولا پوره پخپل حال کي نه وو راغلی په معذرت یې وویل: صاحب زه پوه نه سوم، زما دا خیال وو چي زه بل ځای یم او ته له ما څخه ګیلمن یې بخښنه غوارم، دنیا اوه بري اعظمه ده او اوه سره د غمو ډک دي دوه کسان نسي سره پیداکولای.

استاذوویل: هو اوس لا هم سم نه یې پوه سوی ماکله پوښتنه

در څخه وکړه چي په بري اعظمو کي غمونه سته او که نه، ماخو داسې وپوښتل چي مځکه ثوبري اعظمه ده او مورږ په کوم بري اعظم کي اوسو ؟ خیرزه پوه سوم چي ستابدن دلي دی اوروح دي ګوره چي دچاسره ګرزي، د محبت خان دا ځواب او صحنه اوس هم د ډیرو یاد وه.

د ده پر دغه ځوابو به کله کله همزولو خندل او کله کله به بیاډیر ورته حیران وو چي محبت خان پدغه ورځ څومره د میني په دنیا کي ورک سوی وو.

ولې چي تر دغه وخته د دوی (د محبت اوغوټۍ) مینه نه وه داسي رسواسوي اونه ډیر همزولي پرخبر وو چي غوټۍ خپل پلار په کوچنیوالي کي لامحبت خان ته ورکړېده.

کله چي څوکاله وړاندي دا پیښه وسوه، نو په همدغه ورځ د محبت خان نژدې ملګري یوسف خان هم خبر سو چي دا ده ته څه ورپیښې سوي دي، هغه ډیر نصیحتونه ورته وکړل چي اوس دي لا ځان په واک کي دی داسي مه کوه یوسف خان د خپل ورور کیسه هم ورته وکړه، خو محبت خان ته دا نصیحتونه د ماشومانو خبري او د اوبو د سر لیکي معلومېدې دی د میني په لیوني آس سپور وو د هیڅ خطراحساس یې نه کاوه، نوهمدغه وو چي د محبت خان د میني داستان په ښکاره ولېدل سواو د دغه لیوني داستان دروازه خلاصه سوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې د کتابو پر ځای د کنجاړې پارسل را اخیستی وو کله به بیا په چورتو او فکرو کې تر خپل کورتېر سوی وو ، کله به بیا د غوټۍ سره پر مازې(هسې خبره) خفه سو ، او د کلي د تاج ګل لالا پر دوکان به خلکو په لیونتوب کې راوګرزاوه ، بیا ر خو لا د کلي څخه هم ورک سو چې بیا یې خلکو پل ورپسې واخیست او به دغه دوران کې د ده د ماما زوی لونګ مار وخواړی ، او ځواني مرګ سواو د محبت خان پل پرهغه ځای پاته سو ، څه زمانه بیدرکه وو بیا د کلي په هدیره کې د ملنګ په جامه کې ولیدل سو .

او اخیري پیښه داوه چې خپل خسر زقوم خان د خپل ورور اوخوریې د وژلو په تور وپولیسو ته ور په ګوته کړ ، ځو ورځې کیږي چې د ده پلار انور خان یې د را ایله کیدو کوښښ کاوه او د جمیلې ورور نعمت ورته ویلي وو که محبت خان را ایله کیدي نو زه به هم دده مخ ته درسره ځم ، نو ځکه جمیله نن خبره وه چې نن به را ایله کیږي ولې چې نعمت د انور خان اکا سره نن ولاړی او دا یې ایراده وه چې دا زیری به پرغوټۍ داکوې .

دغه شپې او ورځې پرغوټۍ ډیرې سختې تېرې سوې ، د مکتب (سکول) پر لار به جمیلې ډیره تسلي ورکول او د امید پر لارو به یې بیول ، چې خدای پاک به یې خیر کې ، خدای(ج) ته هر څه اسانه دي ، د کلي سپین ږیري به پدې خبره کې وګرزي اوستا پلار به پدې راضي کړي چې نور د خپل زوم (محبت) لور(غوټۍ)او خپلې کورنۍ سره دا ظلم مه کوه ، دا خبري که څه هم پرغوټۍ ښې لګیدې مګر د اهر څه ځکه ورته یو خوب ښکارېدی ولې چې دې ته د خپل پلار طبیعت ښه معلوم وو او نه یې خپل بخت داسې بختور باله چې دا هر څه به سمیږي ، چې کور به وه نو زیات وخت به یې پخپله خاصه کوټه کې تیراوه کله به یې فکر د کوچنیوالي و خواته ولاړی د کلي د نرۍ ولې سره به یې چې بازي کولې او هغه وخت به یې یو پربل اوبه پاشلې یا به هلته په ټالو کې زنګېدل .

بیابه یې د فکر نیلی دغه د غټوالي ملاقاتو ته راغلی دغه وخت که دوی په یو څه سره پوه سوي ؤ خو بیا هغه د پخوا په شان بې قیده نه سول سره یو ځای کیدای ، یواځې به کله دمکتب (سکول) پرلار یوبل ته انتظار وو کله به بیا د لیک له لارې د یو بل په حال خبریدل چې دزقوم خان د بزګر کوچنې زوی به یې رويباري کوله او دیوه بل لیک به یې ورساوه .

نن ماپښین بیا دا په دغه فکر کې وه ، هغه ځای ته به یې ډیر کتل پر کوم ځای چې محبت خان ځو شپې مخکې یوه شپه ناست وو هغه شپه ځکه دې ته تر ډیروشپو ښه وه ولې چې د محبت خان د ورکېدو سه بعد لومړی وصال د دوی د واړو پدغه شپه سره وسو اوبیا به یې هغه ګړۍ او صحنه سترګو ته راتلل کله چې محبت د شپې په اخیر کې رخصت اخلې او ولاړسې دا لا د فکرو پدغه ټال کې ځنګېده چې د دې دخوني دروازه را خلاصه سوه ، غوټۍ بې اختیاره داسې ورته ووایی : وی ! ښه سو چې بیرته راغلې ماچې ویل ولاړې !

جمیلې په کټ کټ پر وخندل او داسې ورته وویل : ولې د خوبه خو نه یې زه خو اوس راغلم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پوه سوه چي هسي مي ناپامه دا وويل، نه پوهېده چي خبره څنګه واړوي ، دا چورت هم ور سره وو چي جميله نن څنګه تر خپل وخت د مخه راغله خو دا چي نن تر نورکله خوشحاله ښکارېده او د مسخرو لړۍ يې نه شکېدل او د مخ څيره يې تر هري ورځي روښانه وه نو دې به هم خوشحالي ورسره وکړه خو دا چي دا به نن ولې او په څه شي خوشحاله وي پدي نه پوهېده.

دا چي د جميلې د مسخرو لړي نه شکېده او په دغه دوران کي به د دې د لاسو ګوتي هم کلکي وپيچلي، نو غوټۍ يو څه شکمنه سوله چي يو څه يې اورېدلي دي، نوره يې د زړه خوشحالي ورته زياتېده که څه هم دې اوس د ځينو خبرو ځواب ورکاوه خو دا تلوسه يې وار په وار زياتېده چي په اصل حقيقت ژر خبره سي، جميلې هم قصدي نه غوښتله چي د ستي دې اصلي خبري ته راسي، تر څويو څه يې د ساعته وزوروي.

غوټۍ هم خپل پوره کوښښ کاوه تر څو د زړه غوټه يې ورخلاصه کړي، او د خبري مطلب ځان ته حاصل کړي، که څه هم له اندازه د ښې خبري او د ښه شي د زيري معنی ځيني معلومېده خو بيا هم پدې د غوټۍ تسلي نه کېده، بس يوا ځينی شی چي دې ته ورپاته وو هغه په خوابدي ولاړېدل وو ، ترڅو د جميلې دا مسخري پای ته ورسيږي او د زړه خبره په خوله وکړي.

پر غوټۍ هم اوس دا اثر د خوابدی ښکاره سو په ناراض ډول له خپل ځايه ولاړه سوه چي اوس به تر دروازې وتل جميلې خپل ټول انداز بدل کړ ی په تلوار يې لاس په غاړه کي ور واچاوه ، او په دا بل لاس يې د دې لاس په مينه کلک وپيچي چي دا يې نوره دې ته مجبوره کړه چي بيرته خپل ځای ته را وګرزي ، غوټۍ هم ډير مقاومت ونکړ دا پوه سوه چي دا اخيري غشي کار وکړاو د ښبي منځ يې وويشت ، خويو دوې خبرې لا د ګيلې په ډول داسي ورته وکړې هو خورې ته خو نو ځوک دې ته اړ باسې چي يا جنګ درسره وکړي يا مخ در څخه واړوي ، په سمه خونو سمه خبره نکوې .

جميلې نوره خبره نکړه ورسره غبرګه مګر يوا ځي به يې د غوټۍ هري خبري ته يوه د ناز داسي مسکا کوله چي ګويا زه در ملامته يم او د کښيناستو سره به د زړه غوټه درته خلاصه کړم ، کله چي پر خپل ځای دا کښينوله ، بې له دې چي د زيري ورکولو معامله ورسره خلاصه کړي ياکوم زيری پرکښېږدي د محبت خان درا ايله کېدو مبارکي يې ورکړه ، ورسره يې يو ليک هم دې ته ورکړ ی ، پرکوم چي د محبت د لاس ليکلو او ليک نښان ښکاره وو ، او دا ليک محبت خان و نعمت ته نن سپارلی وو او نعمت د خپلي خور جميلې په ذريعه دا دې ترغوټۍ پورې را ورساوه .

غوټۍ پدې خبره سره ډيره وغوړېده د يوساعت لپاره هرڅه غمونه ورڅخه هير سول په هر څه کي به دې ته د محبت خان تصوير (انځور) ښکاريدی.

(دربيم څپرکی :دمحبت خان درايله کيدوخبر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زیري او خبر لپاره دې دا دوولس شپې او ورځې په انتظار لکه دوولس کاله داسې تېرې کړې وې، هره لحظه وربانديې په شمار تيره سوه، دغه د چورتو او انتظار په دوران کې به يې فکر کله محبت خان ته ولاړی چې هو ده خو نور جرم او ګناه لرل يو اځې ګنايې زما سره مينه کول وو ، او کله به دا ټولې خبرې وربانديې خوب سوې.

يوه شپه يې خوب ليدی چې دا د محبت خان په تلاش د بنديخانې (جيل) وتورې دروازې ته ولاړه وي هغه دروازه وان پوليس د څه خبرو وروسته دا د ننه ورپرېږدې د لسې يا شلې طمعه هم ځيني ونکړې شايد ښه سړی به پر ولاړ وو ، کله به پدغه خوب کې د محبت خان سره ملاقات وسو او کله به بيا خوب نور څه په وليدل .

خونن دا دې هغه وخت راورسيدی چې پرغوټۍ د محبت خان د را ايله کيدو زيری وسو اود ده پلاس ليکل سوی تازه ليک يې مخ ته پروت دی، جميلې هم دغه ګړۍ د دې ښه نندارہ په ډيره خاموشي وکړه، خو دغه خاموشي هغه وخت ماته سوه کله چې د دوی کوچنی روبيار څه بانديې يولس (۱۱) کلن جانو په ډيره بيړه په خونه داسې ور داخيل سو لکه هواچې را اخيستی وي او په خونه کې يو دوه لوښي هم چپه کړه، لکه چې شاعر وايي رانه ادب د محفل هير سو ساقي عفوه غواړم

له ډيري بيړې وارخطا په سر د جام وختم (نصرالله ،حافظ)

غوټۍ ته د جانو داسې راتګ هم نابلده (ناولده) ښکاره سو ولې چې دی بې له اجازې خونې ته هر کله نه ورتلی او بيا داسې په بيړه، خو خير ده هم خپله روبياري سر ته رسول، او نن به شايد داسې زيری را اخيستی وو چې جامونه يې چپه کول او بې له دې چې ځنډ دې وکړې د جيبه يې دوه ليکونه راوکښل او غوټۍ ته يې په نزاکت وسپارل او د څه ويلو وروسته دی د خپل کار په لور رخصت کيدی چې غوټۍ يوه خبره دا ورته وکړه هلته به زموږ چايې پخې وي هغه درسره راوړه.

د جانو راوړې ليکونه د محبت خان د همزولې او انډيوال يوسف خان له طرفه دي.

لومړی ليک يې داسې پيل کيږي ،د دعا او سلام ، وروسته ښه ژوند درته غواړم ، نه پوهيږم چې نورې خبرې له کومه ځايه اوپه کومو ادبي او درنو الفاظو را پيل کړم ما هم د محبت خان د انډيوال په نوم اوستاسې د دريدلې او غمجن داستان او ليونۍ مينې په خاطر تر خپله وسه درسره غمرازي وکړه اوهم مې تر يوه ځايه ستاسې ددوو ترمنځ د روبياري شرافت ترلاسه کړی ،دغه څو ورځې چې ستاکوم ليک ماته رسيدلی دی هغه مې په ډيره امانت داري سره تر محبت خان پورې رسولی دی او د ده ليک مې ترتا پورې را رسولی دی.

خبره را څخه اوږده نسي ، اصلي مطلب مې دا وو چې زه تر يوه حده خبر وم چې نن به که خدای (ج) کول محبت خان کلي ته را ورسيږي خوسل په سله کې مې باور هم نه وو ، نو مې ځکه وړاندې يا مخکې تاته خبر نسو درکولای، نو بخښنه در څخه په دغه کار غواړم ما نه غوښتل چې بې وخته دا خبر درکړم او ستا د ليونۍ مينې د اور سرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټېي هسي تازه کړم، دا دي اوس چي خبره یقیني سوله او محبت خان زموږ په بدرګه خپل کلي اوکور ته را ورسیدی،

زه فکر کوم چي نن به زموږ دکلي مرغان او حیوانان هم د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي... فقط وسلام یوسف خان د محبت خان انډیوال .

غوټۍ چي دا لیک وایي پر تن یې د میني لمبي نوري تازه کیدلې سترګي له اوښکو ډکي سوي د خپل غمجن داستان هره کیسه یې مخ ته تیره سوه . د محبت خان د ژر لیدو تلوسې یې په زړه کي تازه اور بلاوه، د لیک دا اخیري جملې (چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي) چي کله غوټۍ ویلي نو دغه وخت ماپښین قضاپه دا څو شپو کي د دې سیمې د اتل ګوډ سپي ږغ یاغپا لومړی ځل دې واوریده، دا پوه سوه چي د یوسف خان دا خبره ریښتیاسوه، چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحیوانان لا خبر او خوشحاله وي ، دغه دي د دې سیمي قهرمان، اتل او وفادار ګوډ سپی هم لکه چي د محبت خان په راتګ سره خبر سویدی او غواړي چي د خپل مسافر انډیوال سلام ته ورسي.

او دلته د غپلو به یې شاید یو مطلب داوي چي پرما دی هم د محبت د راتلو زیری کوي، نه پوهیده چي دی څنګه ژرخبر سو ، دی خو ماښام د هدیرې څخه دلته راتلی شپه به یې تر ډیره خاموشه دلته تیرول خو نن سم مازدیګر لا نه دي چي ګوډ سپی دلته غاپي له توانه یې ووتل ورپسي را ووتل د باغچي دروازه یې خلاصه کړه، ریښتیا هم دی هغي خواته روان وو تر ډیره یې پسي وکتل اوبیرته خونې ته راغله ، پدغه دوران کي جمیلې د کوم کتاب مطامعه کول د دې سره یې څه غرض نه کاوه ، جانو هم چای راوړې غوټۍ دا ورته وویل ته وګوره په کوڅه کي چي ګوډ سپی چیري ولاړی جانو ته یې دتګ لوری ور وښووي،

«ګوډسپی څکه پر هر چاګران وو چي یوار یې دا سیمه د یو ظالم پړانګ له شره خلاصه کړه په جګړه کي د خرسپي غوږ او ځیګر پرې سو کمر سپي خپل ژوند له لاسه ورکړی د تورخولي سپي یا دغه ګوډسپي د ښونرو زخمو سره د شا پښه سخته زخمي سوه، او بل وار چي کله یوه شپه د محبت خان سره تر دغه باغچي پورې راغلی وو او په کوڅه کي خپله چوکیداري کوله خو د سیمې یو بدمعاش منګل ځوان چي غلاکړي غواپر دغه کوڅه راوستل ده هم بې له دې چي کوم بل تور پر ثابت کړي یواځي د دغه غوادغلاکیدو په تورمنګل ځوان په سزا ورساوه او داسیمه یې د هغه د شره خلاصه کړه ،نوځکه ده د اتل یاقهرمان لقب ګټلی وو.»

جمیلې د چای خوړلو وروسته د خپل کور پخوا رخصت واخیست، د کور په حویلی کي لا د غوټۍ د مورسره یو څه تکیه سوه د هغې سره یو څه پټې خبري هم وکړې خواخیر هغي ورته وویل لورې تاته دي خدای (ج) خیر درکړي چي یوار ورته راسې لږ یې فکر وربدل کړي کني اوس به چور لیونۍ وای، زموږ په خبرو خو یې هیڅ تسلي اوصبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي، پدغه حال کي د کور یوې مزدورې هغه غوټه را ورسول د کومي چي د غوټۍ مور هغي ته ایشاره کړي وه او جمیلې ته داسي وویل :ها زویه ! پداغوټه کي یو څه وچ توت دي دا به درسره یوسې ته خو پر ما ډیره ګرانه یې یو څه سپین کورت مي هم درته ایښي دي هغه به بیا بله ورځ درکړم.

دا چي ته د غوټۍ سره غم شریکه یې اوهر کله یې فکر درسره وي دا خو مي نو نه هیریږي، جمیله پوه سوه چي پدې خبره کي نور دې ته د نه منلو یا انکار هڅه بي فایدې ده، او د وچوتوتو غوټه په لاس کي ځیني راونیوه اوپه یوه نرمه خنداسره یې د دې د دغه ستاینو او ښوخبرو ځواب پدې الفاظو ورکړ: یا ترورې غوټۍ خو پر ما ډیر حق لري دا خومې همزولې او د سبق ملګرې ده بیا خو نو مورې هم سره خپلوان یو ، ولې به یې خیال نه ساتم ستاپې کور ودان چي زما راتګ دومره ښه درته معلومیږي زمادې ډیر صفت وکړی ، بس اوس تروري زما یې د خدای په امان .

«جمیله چي د حویلي دروازې ته رسیده د غوټۍ مور ورپسي ږغ کړه زویه ته یوار ودریږه، یوه خبره مي لادرته کول، جمیله هم راوګرزیده، د غوټۍ مور ته یې په ادب وکتل تر څوهغه خبره ورځیني واوري دکومي لپاره چي داراوګرزول ؟

هغې وویل : هو لورې مورته دې مي سلام وایه او دابه ورته ووایې چي هغه ستا د یوې چرګي او دوه درځنه هګیو پیسې مي داسي په سپڼسی تړلي سلامتي درله ایښي دي، ورته وایه ته نه وې راغلې مانه در استولي، ماویل ښه دي چي دا یوار پخپله راسي، یوارې به خوله سره پري کړو ، زه هم داسي دیغ وم، ورته وایه غاړې دي بندې چي هر وخت دي لاس خلاص سو چي نه به راځي بس دغه به ورته ووایې په مخه دې ښه.

جمیلې هم د کور پخوا قدمونه پداسي حال کي اخیستل چي په لاس کي د وچو توتو غوټه وه او په فکر اوزړه کي د غوټۍ او محبت خان د لیونۍ میني د داستان زړه دردونکي کیسې، نه پوهیده چي پای به یې څنګه وي ، کورته په رانژدې کیدو وه چي خپل ورور نعمت ولیدله او هغه هم ګامونه ورته را چټک کړه تر څو د خور څخه د حال او احوال پوښتنه وکړ ي، او دا چي څنګه زېری دی پر وکړ ي، خو د ده پر رارسیدو جمیلې د خبري وار پر د مخه کړی، آښه ! لکه چي د محبت دوی کره بیاتللی وې ؟

نعمت لا ځواب نهؤ ورکړی چي جمیلې په تلوار بله پوښتنه ځیني وکړه. پر لارې دې ګوډ سپی ونه لیدی ؟

دې پوښتني که څه هم نعمت حیران کړ خو دې ته یې داسي وویل : هو یوار بیا هلته ورغلم د محبت خان دوی کره، ماویل ښه دي که د یو کار ضرورت ؤ کومک به ورکوې بیاځیني هلکوان او یوسف خان هم هلته وو ما ویل مورې هم دا خو ورځي په محبت خان پسي پردیس وو لږ ساعت به یې ووینو ، دا خبري پر جمیلې لږ وغمبدې ولې چي دې د ګوډ سپي پوښتنه ځواب کېدل غوښتل، خونعمت هم ژر د دې په طبیعت پوه سو ، او ویې ویل : هو ګوډ سپی ما ولید ی چي څه وخت مخکي هلته د دوی د کور ومخ ته راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د ننه د کوټې مخ ته په حویلي کي ناست وو چي د ده د غپاړغ سو ، دغه وخت د محبت خان د مخ بڼه داسې بدله سوه چي موږ ټول ورته حیران سو ، صرف یې یو هلک ته د ننه کورته د تلو اشاره وکړه ، او د ګوډ سپي پر خوا روان سو موږ هم ځوملګري ورسره را ولاړ سو یوسف یې پر څنګ را روان ؤ ، خو دغه وخت محبت خان د هیچا سره خبري نکولې ، پر مخ یې بې اختیاره اوښکي را څڅیدلې « ریښتیا هم ده او ګوډ سپي خو دا څو ورځې نه ؤ سره لیدلي ، نعمت چي تر دغه ځایه خور جمیلې ته داکیسه کوله نو دوی هم د خپل کور حویلي ته راغلي وو ، ریښتیاهم دی خو د محبت خان د سفر ملګری ؤ او د وصال په شپه به یې ګوډ سپي چوکیداري کوله او بیابه هم د ده

په ملګری تر خپله ځایه رسیدی، ده د محبت خان په ملګری کي هر خطر ته غاړه ایښې وه ، او د دغه غمجن داستان یوه برخه ده هم جوړول ، نو اوس به ولې محبت خان د داسې ټینګ او وفاداره ملګري یاسپاهي د راتلو د پاره د باندې نه راوتی.

کله چي محبت خان د کوره ور وزي د کور مخ ته په خلاصه میدانه کي یوې څنډې ته دی هم داسې په انتظار ولاړ ؤ لکه چي د ده حبس د محبت خان د راوتلو خبر ورکړی وي ، شاید پریوتل به دا وخت بې ادبي ورته ښکاره کیده نو یې دغه څو لحظې په ولاړه انتظار کړی ؤ ، بل لور ته د کلي څو هلکوانو او خلکو همدغه ننداره کوله ، دغه وخت د محبت خان د نژدې ملګري یوسف خان هم سترګې په اوښکو لندې وې ، یو طرف ته که د خپل ملګري پر راتلونکي او اوسني ژوندباندې ارمان ورته دریدی ، بل طرف ته دا فکر کاوه چي ته وګوره دغه ګوډسپی خو خدای پاک حیوان پیداکړی دي خومره ژورحبس او وفاداري لري ، څومره ښه ملګري پالي، د خپل ملګري یاخاوند څومره ښه تابعداري کوي ، ته موږ انسانانو ته و ګوره چي ډیری مو څه څه کارونه کوي ، د چاحق خوړل او د بل جایدادونه لاندې (قبضه)کول او په نه څه د بل ازارول او حتی د بې ګنا انسانانو وژل خو بیخي هیڅ نه ورته معلومیږي، او حتی د حیواناتوبندي کول یا جنګول خو هیڅ ګنا نه بولي، کاش چي ټولو انسانانو خو د خپل مالک او خالق هم پوره تابعداري کولای ! نو نن به ولې دغه عذابونه اوپریشانۍ دغسي ډیري وای ! ریښتیا هم اصل خبره د عمل او تابعداري ده چي سپی لا هم یو وخت داصحاب کهف ملګري کړي او د جنت لائق وګرزي اوکیسه یې په کلام الهي کي ذکر سي (اشاره د اصحاب کهف)کیسې ته ده، یوسف خان لا دغه چورتونه وهل، خو هلته ګوډ سپي ځان د محبت خان مخ ته داسې رساوه چي لکۍ اوغوږونه یې په ناز ورته ښورول او د خپلي خوشحالي اظهار یې په کاوه او د خپل انډیوال یاخاوند احترام یې کاوه، خو لږ ساعت وروسته په دغه میدانه کي داسې راوګرزیدی چي د خپل جرئت اومیړاني مظاهره یې وکړه، شاید مطلب به یې دا ؤ که چیرې تاسې د کلي د دغه ظالمانو ځواب نلری اویایې مخه نسی نیولای بیا نو زه هم د یوه پړانګ او بدمعاش قاتل جوړیدلای سم او د هغه مخه نیولای سم ،

د کلي یوښه سپین ږیری تیمورا کا هم دلته دغه ننداره ولیده دناخوښۍ هیڅ اظهاریې ونکړ ، ولي چي هغه پوهیدی چي د ښکار، د کور د ساتنې او د پسو د رمي لپاره د سپي ساتل پروا نلري ، خو د هر حیوان ساتل د جنګولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب نه خوښوي ،ګوډ سپي خو د دې سیمي او کلي لپاره هر وخت د یو ظالم سره زور ازمایي کړیده او د هغه مخه یې نیولې ده، د ا خو یوائې موږ انسانان یو چې هر چیري د ظلم یاظالم ملګري کوو، او بیا ځانته د خیر طمعه لرو ، دا نندار ه څه وخت وروسته پای ته ورسیده ، په سیمه کې لمر هر چیري خپلې زرینی وړانګي راټولولې او د رخصت په حال کې ؤ، د ختیځ لخوا د تورې تیارې او د یوې بلې شپې تناوونه هر لورته په غزیدو ؤ، د کال یوه بله ورځ پای ته رسیده او شپه په راتلو وه، مرغان هم خپلو ځالو او ځایو ته د رسیدو په حال کې وو، کرار کرار د اسمان پر مخ ستورو خپل امیلونه یاکتارونه جوړول ، میاشت تازه د څوشپو وه دومره رڼایي نه کول څه وخت بعد به دې هم د لویدیځ په لور ځان پټاوه ، او نن شپه به بیا د اسمان پر مخ غټ ستوري ښه ځلیږي بس قدرت هر چاته خپله برخه ورکړیده ښه تقسیم یې کړیدی، د ځینو شیانو لپاره یې وخت او وار هم ټاکلی دی اوس د ورځي وار په تیریدو دی او د شپي وخت او وار رارسیدی، چې پر سیمه خپلې تورې کړدۍ ودروي او د مځکي پر یوه غټه برخه باندي د خدای (ج) پر مخلوق پرده واچوي او په ډیره نرمي سره یې د خوب او ارام وغیږ ته وسپاري »

یوسف خان هم ډیر کوښښ وکړی چې محبت خان پدې قانع کړي چې نن کرار خپل کور ارام وکړه، مګر محبت خان د خپلې خبري څخه نه اوړ ي او وایې چې نن شپه به لږ ناوخته زه یو نیم ګړۍ دیدن کوم، خو یوسف خان ورته وویل داسې مه کوه هسې نه چې یو خطر پیښ نسي، مګر محبت وویل زه اوس خطرنه پیژنم او نه مې خطر پخوا پیژندی، یوسف خان سر وښوراوه چې ته اوس دا لیونی پوه کوه، که څه هم دی پوهیدی چې دغه د غوټۍ د خاصې کوټې او باغچې لار څه په امن ده، ولې چې د هر چا تګ اوراتګ پر دغه لار نه وي او دا یې په یاد وو چې هغه څه کم یوه میاشت مخکې چې محبت خان د ګوډ سپي په بدرګه دغه ځای ته راغلی ؤ په کومه شپه چې ګوډسپي د منګل ځوان سره خپل حساب خلاص کړی، او راغلا کړي غوا بیرته خپل خاوند بوتله، نو د هغه شپې را پدیخوا ځیني خلکو دا ګمان کاوه چې ګوډ سپی به دلته چوکیداري لري او زړور پردې لار نسو راتلای، اخیر ده هم د نه زړه هو ورسره وکړه چې نه پاتیږي زه به دې هم د لارې ملګری سم، د ماښام ډوډۍ وخوړل سوه د ماخستن لمونځونه هم وسول، خلک د څه ناڅه بنډار کولو وروسته خپلو ځایو ته ولاړل، په کلي او سیمه کې ښه ارامي او سکوت خور س، مګر دلته د محبت خان او یوسف پر زړه یوه نامعلومه ناکرار ي روانه ده چې ارام ته یې نه پریږدي او هلته غوټۍ هم د انتظار شیبې شمارلې دا خو ماپښین قضا لا خبره سوه چې محبت په یوه لیک کې دغسې ورته لیکلي ؤ نو ځکه ساعت په ساعت د دې ناکراري زیاتیدله نه پو هیده چې نن شپه به تقدیر د دوی په هکله څه لیکلي وي، غوټۍ د خپلې خونې هغه دروازه چې د کور و خواته ده ماخستن لا وتړل اود باغچې خواته دروازه یې خلاصه کړه، کله کله د باغچې دروازې ته هم ورسي، شی خو ښه نه معلومیږي خوداغوږ ونسي تر څو که محبت را روان وي نو د پښو سکاسه به یې واوري، خو دا انتظار او هره لمحه پر دې باندې په زحمت تیریدله.

هلته محبت د یوسف په بدرګه د پلان سره سم له کوره راووتي، چې سم د لاسه یې ګوډ سپي هم ملګري وکړه ولې چې هغه خو هم د مازدیګر سه لادلې ؤ او دکور مخ ته په میدانه کې خپل سنګر تود ساتلی ؤ اوس چې په تیاره شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي محبت او یوسف ولیدل نو دی پوه سو چي اوس لکه چي د محبت خان د کار وخت دی، او بې له دې چي ځوک دې ورته وواییي ده هم خپلي دندي (کار) ته تغیر ورکړ، او د دوی دواړو د مخه یې زړه ور ګامونه ایښوول او دا احساس یې نه کاوه چي ځوک دې مخامخ پرده راسي ولې چي دا هر څه ده په اثبات رسولي وو.

(څلورم څپرکی:په کلی کي بیااوربل سو)

مګر یوسف لا چاقو په جوب کي او لرګی په لاس کي درلودی، هره خوا د انساني ژوند سکوت او خاموشي وه، خو په ونو (درختو) کي ځینو ناستو مرغانو لا ځاي ځاي د ارمان تراني ویلي او ځای ځای د یو سپي د غپا رږغ هم پورته کیدي خو ګوډ سپی د بې ځایه شور او نارو عادت نه درلودی ،د دوی سفر د څه وخت وروسته اوس انتها ته رسیږي محبت خان پر ځوګامه د باغچي و دروازې ته په رسیدو ؤ او د غوټې د خوني لخوا یو څه نیم خامه رڼا د باغچي پر دروازه برابره د دې غمازي کوي، چي داهم د محبت انتظار باسي اوکوم خطر نسته، یوسف یو څه شاته د دیوال تر څنګ ودریدی، هلته د باغچي دروازه خلاصه سوه داسي معلومیده لکه غوټې چي ورخلاصه کړي وي د ننه په باغچه کي دوی دواړو د څیراغ په نیم خامه رڼا کي سره ولیدل خولابه یې څه نه ؤ سره ویلي چي قدرت بیا د تقدیر ورقه واړول، دوی ټول حیران سو، چي اوس به څه کوو ، د محبت به خوښه وه یانه خویوسف وباغچي ته ور د ننه سو او د بیرته تګ اسرار یې کاوه محبت هم مجبوره سو او غوټې ته یې داسي وویل چي زه اوس ولاړم، که څه هم د غوټې به د ده پر تګ زړه نه کیدی خوبله لاره نه وه پاته ،

«د اور لمبي وار په وار پورته کیدي او د دود لوخړي د اور په رڼاکي معلومیدي چي هواته ولونه ولونه پورته کیږي شاوخوا په کلي کي د خلکو رږغ ورسره په زوره کیدی خو محبت، یوسف اودریم ملګری (ګوډ سپی)یې تر ځایه په خیر او خیرت بیرته را ورسیدل، د اور د پورته کیدو سره یو څه ټکان هم وسول خو د کلي خلک یې ډیر وارخطاکړي وو، د تیمور اکا د کور تر مخ یو څه نفر سره یو ځای سول تیمور اکا خو لا د مخه د خطر نښي لیدلي وې او دا احساس یې کاوه چي په کلي کي به یو ځل بیا د اور لمبي پورته کیږي او اوس خویې دا دي دغه لمبي په سترګو ولیدلې، ده څو شپي وړاندې لا پخپله کوټه کي د ملاصاحب په مخ کي غلام جان ته وویل چي ستا د خبرو څخه د بدی بوی ولاړیږي د پردیو خلکو په خوله مه کوه بیا به دا کلی د جنګ په لمبوکی وسوځي، مګر غلام جان دا لوبه د ځان لپاره خیر ګڼل او دا یې ویل چي ما یو څه وسله او تیل برابر کړي دي تاسي به یې ووینی چي کړي خولې څنګه په سوک سمیږي، دا خبر ي نوري په جرګو نه خلاصیږي او نه دا ظالمان په خبرو پوهیږي دا یواځي او یواځي په زور پوهیږي، دا ظالمان او د بل د وینو تږي په سمه لار ته نه راځي ،«شاوخوا پنځه ویشت شپي مخکي چي غلام جان دغه خبر ي د تیمور اکا په کوټه کي وکړې ډیرو خلکو باک نه په وکړی یواځي د تیمور اکا اندیښنه وه چي علاج به یې څنګه کیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل سوي اور لمبې لا ښې په غرغنډو وې تر ډېره ځایه رڼا تله او د تور دود لوخړ ي هوا ته پورته کیدې، ځیني ناپوه ځوانانو ته به یې خوند ور کاوه، مګر بعضې مشرانو د دې کار پایله یا نتیجه بده بلل، د تیمور اکا د کور تر مخ یو ي خواته ځوانانو په ګړز خندا کوله خوبلې خواته بیا څو د پاخه عمر کسان څه خاموشه غوندې معلومیدل او دا انتظار یې ؤ چې که تیمور اکا را ووزي او مجلس ورڅخه واوري، لږ ګړی وروسته ده هم غاړې تازه کړی چې ورسره ځوانانو خندا بس کړه، څه ساعت خاموشي وه تیمور اکا هم په رارسیدو سره سلام ووایه د سلام ځواب یې حاضرو خلکو ورکړ، د کلي دوکاندار چې د ده د خبرو ډیر وړی یاتړی ؤ خپل پټویې پرنسبتًا یو څه لوړ ځای ورته هوار کړ ی تر څو دی ورباندې کښیني، خو ده ژر ده کښیناستو فکر نه کاوه، شاوخوا ولاړ خلک یې د دغه بل سوي اور او څو راوړل سوو څیراغانو په رڼاکي تر نظر ویستل ، وروسته د کلي ملا صاحب ته په غوږ کي یوڅه وویل، هغه هم ورته سر وښوراوه او ده ته یې په ځواب کي وویل حاجي صاحب واقعًا چي ته په کار پوهیږ ي او پوره د تجربیې پوهه رب تعالی درکړیده، تاچي کوم خطر محسوساوه د هغه اور لمبې دغه دي موږ په سترګو وینو، پایند اکا هم نژدې ولاړ ؤ د چا چې څوشپې مخکې منګل ځوان غوا غلاکړه او د هغه څخه د خلاصیدو وروسته پولیسو د سخوندر سره د تحقیق لپاره بوتله خو بیاوروسته تیمور اکاورته راخلاصه کړه دا انتظاریې کاوه چي تیموراکا به اوس څه مجلس وکړ ي، اخیر د ده هم د توانه ووتل او پر ږغ یې کړه تیمور لالا ته ولې څه نه وایې موږ خوټول وتاته ګورو، چي یوڅه به ووایې ستا لا دغه د خانۍ اوملکۍ په خبرو سرخلاصیږي، تیمور اکا د لاس لکړه دوه وار د مځکې سره ووهل او خپلې خبرې داسې شروع کړې، زه خوهم د خپله کوره را ووتم لکه تاسې چې د خپلوکورو څخه راغلي یاست، بیا نو زه خو نه خان یم نه ملک یم هسې چې تاسې د دغه ځینو مشرانو څخه نا امیده سواست په ما پوري مو لاسونه ټینګ کړي دي، ستاسې چي ګټه وي هلته مو په خوله کوی او که چیري مو یو څه ښکاره تاوان ؤ بیا نو زه مشر نه یم، ولاړو خلکو او پایند اکا دا خبره محسوسه کړه چي ریښتیاهم، دی هلته زموږ په کار وي کله چي زموږ وزه ورکه و ي او کار مو په بند و ي.

تیمور اکا وویل: دا مجلس څو شپې مخکې هم ما درته وکړی خو چامې خبره پر غوږنه ونیول، یوه ویل زمایې په څه او دا بل ویل د ده یې په څه، اوس هم هغه خبره ده چې زمایې په څه دا اور به څو شپې بعد د کلي په هغه بل سر کي وي بیا به دکلي په منځ کي بلیږي او موږ به وایو چي زمایې په څه، نور دغسې مجلسونه نه زه کوم او نه مې په وسه پوره دي.

ولاړ خلکو ټولو یو بل ته سره وکتل، چې دا خو حقیقت وایې موږ همدغسې یو، تیمور اکا د یوڅه نورو خبرو په پای کي وویل: زه بې ځایه ډیرې لنډې او اوږدې خبرې نه درته کوم د کلي د ملا صاحب دې اجازه وي ،وایم ډیر به نه سره خطاباسو، د دې اور اصلي سر یا پیلته زموږ درا څرمه همسایه د پتاؤ د کلي د ملک خشنګ په لاس کي ده او بل علت یې دغه د ملک زقوم پردې میلمانه دي چې دی یې ساتي، که مو په اتفاق د دغه دوو خبرو علاج وکړی نو په امن به سو، کنه بیا نو د نورو نا ولده (نابلده) پیښنو انتظار وکړی اوزموږ ځواب به داوي چې یو وایې زمایې په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل به وايي زما يې په څه، نتيجه به يې دا وي چي دغه د ملک زقوم پردي ميلمانه به په کورو راننوزي او موږ به يې ځواب نلرو ا و په دغه اور کي به يو په بل پسي سوځو ، د تيمور اکا دې خبرو ته ځيني خلک حيران سول چي دا دی څه وايي، اور زموږ په کلي کي بل دی او دی وايي د پيلتي سر د پتاو د کلي د ملک خشنګ په لاس کي دی، دا بيخي ناولده (نابلده) خبري نه دي ؟

ځينو ځوانانو بيا يو بل ته کرار سره وويل د حاجي صاحب هم لکه چي دماغ کار نکو ي ناحقه پر راګرزيدلي يو ، د کلي دوکاندار تاج ګل لالا تر هر چا ډير و دغو خبرو ته حيران ؤ، د غواخاوند پايند اکا هم ډير وارخطا ؤ، نوري ځيني ورکي سو ې بې اختياره يې داسي وويل: تيمور لالا ته وا هغه زما غوا خو به بيا حکومت نه راځيني بيايي ؟

(مشران خلک و خپل همزولي ته د کاکا پر ځای د(لالا) توری کاروي)

د پاينده اکا پر دې ساده خبره چاوچاومسل (نرمه خندا)

تيمور اکا لا و دې خبرې ته ځواب نه ؤ ورکړی چي تاج ګل لالا هم خپله خبر را درسته کړه : تيمور اکا زماهم يوه خبره پر زړه راغله ځوشپې د مخه زما پلار يو څه سپيلني راوړي ؤ يوڅه مي پر کليوالو خرڅ کړه يو څه لاسته ته وا چي دغه مو ورته دودولای، ته وا دغه غله به نه وای ورسره ورک سوي، دوی وايي د سپيلنيو دودول پيرانان لا ورکوي غله به تردوی هم نه يي زورور ياسپين سترګي زه وايم دوی به هم ورسره ورک سي، د تاج ګل لالا پر دې ساده خبرو په ولاړو خلکو کي داسي خندا ګډه سوه چي چا د ډيري خندا څخه پر تشو(اړخو) لاسونه نيولي وو چا پټوان خولې ته نيولي وو د هر چا څخه هغه تير مجلس داسي هير کړ لکه چي هيڅ پيښه چي نه يي سوي ، تيمور اکا هم يو څه پر وخندل.

«تاج ګل لالا نه يوازي چي ساده سړی ؤ بلکه ښه خوی يې لا دا هم ؤ چي چابه هر څه پر وخندل بد يې نه په وړل، يعني خوايې نه بدول»

تيمور اکا په هنر ځواب ورکړ: هو تابښه خبره وکړه خو اوس خبره تر سپيلنيو تيره ده، او پايندا کا ته به داووايم چي نه نوره ستا غوا حکومت نه بيايي د هغې څخه يې تحقيق پوره کړی ؤ نور تحقيق نه ځيني کوي، دا له دغه دعوي (کېسه) څخه په عزت خلاصه (بري) سوه.

پايند اکا کور ودانی ورته ووايه خبره يې نوره داسي اوږده کړه تيمور لالا ښه سو چي خبر دې کړم زما بيخي فکر کي بند ؤ هغه بله ورځ لا دا غريبه څه بد بويه وه، وايم د بيرې مې غوايي ته نه وروستل ماويل داسي نه چي د حکومت خلک را خبر سي او تاوان را ورسوي، د دې خبر ي سره يوار بيا خلکو وخندل، تيمو ر اکا بيا هم د نرمي خندا سره ورته وويل دغه دي اوس خو مي خبر کړي، او د مسخري په ډول يې ورته وويل چي بيانو يو چای بر شيدي هير ي نکړ ي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایند اکا ورته وویل: لالا وایم پنځه چای بره شیدي دې ستابلا واخلي تا خو زه ډیر ګټلی یم، زه خو پر دې بیریدم چي هم دې غوا په دعوه ولاړه، او که صبا دغه د حکومت خلک راغله چي موږ یې خوشایه (ګوبر) هم غواړو بیا به مي څه کول، هغه ته خو د دوی هیڅ پام نسو کني زما خو د وسه نه ورسره کیدل، نو ولې به تا په شیدو نه نازوم، وایم یوه ګونۍ خوشایه (ګوبر) به یې لا هم در واستوم، تیمو راکا میده میده ورباندې خندل اخیر یې ورته وویل: پایند لالا هسي مې مسخري درسره کولي هیڅ شی یې نه غواړم شکر دی زموږ غوا هم ښې شیدي کوي.

د مجلس پر دې اخیري خبرو د خلکو څه فکر بدل سو، په اخیر کي د تیمو راکا زوی (مراد) وپلار ته داسي وکتل لکه چي د یوې خبري اجازه ځیني غواړي د ه هم اشاره ورته وکړه چي سمه ده، مراد وویل: ښه دي ډیر کلیوال سره یوځای یو که څوک نه یې خبر هغه دې اوس خبر سي چي صبا ماښام ته انور خان اکا د ټول کلي د ډوډۍ ست کړیدی، چي څوک بیا پاته نسي، خویوه کلیوال دا هم څه په ټینګه وویل چي پایند اکا اوتاج ګل لالا خوبه بیخي نه پاتیږي ، په اخیر کي تیمور اکا وویل ملاصاحب دې بخښنه کوي چي مجلس خو یوائي موږ وکړ ی ده هیڅ نه کي وویل، ملا صاحب په عالمانه انداز وویل: نه نه تیمور اکا ما پر مجلس ډیر خوند واخیست داسي څه نه ؤ پاته چي زه څه پر ووایم، زه به اوس یوه د خیر دعا وکړم او مجلس به په دعا سره ختم سي دا یې ما برخه کي اخیستي.

ملا صاحب خپله دعا داسي پیل کړه د حمد او صلوة (ثنا او درود) وروسته خدایه پاکه ته د موږ څخه راضي سې ته مهربانه یې موږ وبخښې ته د موږ سره سره ټول انسانان او پیریانان جنت والا او هدایت والا جوړکړې، په ټوله دنیا کي د هدایت او امن هواګاني وچلوې، څوک چي زموږ دښمنان دي او موږ ته بد نیت لري ته هدایت ورته وکړي که به یې هدایت په نصیب کي نه یې ته د نس خوږ ور واچوي چي موږ یې د خوا او خاطره ووزو د دوی د ملګروسره ... امین ثم امین، د دعاوروسته هرچا د خپل کور خوا ونیول او مجلس پای ته ورسیدی، هلته د بل سوي اور لمبې اوس څه کمزوري معلومیدې، د ور خرمه کورو څه کلیوال او د زقوم خان دوو، درو بزګرو یې اول د وژلو کوښښ وکړ ی خو هغه اور د دوی تر وس وتلی ؤ، د زقوم خان وسله وال میلمانه هم پدا شپو کي څه سره ورک وو، څوکسه خو یې پدې ځیني وتښتیدل چي دوی د لنډک سره لار و انورخان ته نیولي وه، مګر هغه دوی چرس ډیر څکولي ؤ د انور خان پر ځای یې د لنډک پلار یعني د زقوم خان ورور او د هغه خوریی چي په میلمستیا راغلی ؤ ووژل، نو دوی بیریدل چي داسي نه چي یا مو حکومت بوز ي او یا لنډک ځوان یوه حمله را باندې وکړي نو ځکه یې دا مېنه پریښوول.

یو څه نفر یې نور ووژل سول، جانک مسکین، ژړ غابنی او پتو ،خو هغه درا غلا کړ ي سړي پر سر مړه سول منګل ځوان د پایند اکا دغوا د غلا کیدو په شپه ګوډ سپي په سزا ورساوه، او هغه دوه نور انډیوالان د ډب کلي د صاحب زاده صاحب زوی رنګین او د غوا د خاوند پایند اکا وراره منو جان چي تازه په چرسو اخته سوی ؤ او په دغه شپه د غلو رابر (لارښوونکی) ؤ بیا حکومتي خلکو د غوا سره بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدا نژدې شپو کې د زقوم خان د نفرو هیڅ کار نه سمیدی هرې غلا ته چې به تللي ؤ مرګ ژوبله به د دوی په برخه وه ګوره چې پخپل منځ کې یې نیت سره بد ؤ او که د چا ازار وهلي وو کښتي یې پر مخ سمه نه تلل پاته نورکسان یې یوڅه لیر ي په غلا پسي تلل ولې چې دلته نژدې هسې هم بد نامه سوي وو ځکه د زقوم پر کوټه دومره کسان نه وو چې دا اور یې ژر وژلی وای، په لومړ ي سر کې هغه ورځرمه کلیوال هم نه ورتلل ویل داسي نه چې یا اور پر موږ تاوان سي یا دغه کسان چې ټکان یې وکړل یا یې دغه ځای ته اور واچوی موږ وولي، ولې چې د زقوم خان بد نیتي خو بیخي ډیر دي چې موږ د زقوم په نفرو خطا نکړ ي، وروسته چې د اور لمبي پورته سوې او شاوخوا یې رڼا وکړه دا معلومه سوه چې هغه کسان اوس تللي دي نو ځیني نژدې کلیوال را ورسیدل، دوی هم هسې د زقوم د بیرې ورته راغلل چې داسي نه صبا په دوی پوري لاس و نیسي چې دا اور تاسي ولګاوه کنه نو ولې مو نه مړ کاوه ، د دغه بیرې دغه څو کسان ورته راغلل کنه نو دوی خو ښه نیت نه ورته در لودی، ولې چې زقوم داسي کار نه ؤ کړی چې چا دې په ښه نامه یاد کړی وای، ډیرو خلکو به د ده د بیرې مخامخ ښه تعظیم ورته کاوه خو تر شا (پسې شا) به یې بد ور پسي ویل، څه یې کړي وای نور څه یې په وسه نه کیدل، مګر د ملک شاجهان اکا چې اوس مریض دی او تیمور اکا بیا هر وخت دعا ګویه ډیر وو.شپه تیره سوه سهارترلمانځه وروست ،

د کلي امام خورا زورور او د اخلاصه ډک نصیحت وکړ د تاج ګل لالا او پایند اکا په خیر د سپین زړو(سپین زږګیو) خلکو خو بیخي اوښکي نه دریدلي پر پایند اکا به یې داسې اثر وکړی چې په ژړا کي به یې سګلي (سلګۍ) ورسره شروع سوې، ځکه چې ملا صاحب ډیر عالم او پرهیزګاره د طمعي خلاص سړی ؤ داسي نه ؤ چې کلیوال به بغل ګراوه ده چې ویل یو څه راکوي د چرسو یا تریاکو کښت او کرونده خویې بیخي نه خوښول ده به ویل زموږ په مذهب کي هر ضررمن او نشه ورکوونکی شی او د هغه استعمال (کارول) منع دي، داسي نه ؤ چې ټول عمر به یې یواځي د زکوة او خیرات خبرې کولې، چې خلکودې دا ګمان کړی وای چې بیا لکه چې مفلښسه (بي خرچي) سویدی، او نه یې یواځي د زکوة او خیرات خبرې زده وي بلکه د ټولني پر هر اړخ با علمه او با عمله انسان ؤ، نو ځکه یې خبري پر خلکو ښې لګیدې، د نن په خپل نصیحت کي یې پر اخلاص اتفاق او ښو اخلاقو ډیر تاکید وکړی، ده اشارتًا دا وویل چې زقوم خان باید لاري ته راسي او دغه پردي میلمانه ډیر ژر رخصت کړي او په ډیره کنائي سره یې دا خبره هم وکړه چې باید د پتاو د کلي ملک خشنګ زموږ په کلي کي لاس ونه وهي، او نور دې زموږ په اړه ناولي خوبونه نهویني، که زموږ خلکو اتفاق وکړی بیا به دی هم په پرون پسي ارمان کوي !

او په پای کي هغه خلک هم وغندل څوک چې بل خطا ایستلي وي پردو ته وفاداره وي او د بل په اشارو په خپل کلي کي بې ځایه اورونه بلوي(اشاره د برايي شپي اور لګیدوته وه)

دداهم وویل چې بایداول دیوظالم سره خبري وسي، که یي نه ومنل بیادي یوبندوبست ورته وسي داسي نه چې اول یې کور ته اور واچول سي، د دعا څخه وروسته کرار کرار، خلک د مسجد څخه را ووتل، چا وچا به د ملا صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو تعریف کاوه چي څنګه ښي خبري يې وکړې، خو د ځينو ځوانانو دا تلوسه وه چي ژر د برايي ماښام د پيښې ځای ته ځان ورسوي چي دا څه پيښه وه يا د تاج ګل لالا پر دوکان په يو څه ځان خبر کړي، پدغه حال کي يو څو غټ هلکوان داسي پدېخوا را روان وو لکه دوی چي حال راوړی وي يوسف خان او نعمت هم پکښي وو د دوی په رارسيدو سره نژدې خلک پر راټول سوه تر څو يو څه ځيني واوري، ولاړوخلکو بيلې بيلې پوښتنې ځيني شروع کړې، خو شاګل اکا منت پر وکړی ويل ټول مه رغيږی يو ورته ګاييږی، تر دا وروسته يو څه خاموشي سوه، يوسف وويل: هو مونږ يو څه وختي ورغلو ځای ځای لا دودان پورته کيدل، دلته بنګوا اکا هغه د زقوم خان بزګر هم ولاړ ؤ دوی لکه چي شپه تر ناوخته پورې پر وهلي وه بيا نو سره تللي وو يوائې بنګو اکا د څوهلکانو سره مونږ دلته وليدی، د زقوم خان اکا ژرنده، هغه يوه کوټه، وچ اولانده بوټي داسي لولپه سوي وو وايم دا يې لاڅه کوې، پدغه حال کي يوسف څه ژړغونی غوندي سو، ځيني خلک وپوهيدل چي اوس لايوه غمجنه پيښه بله هم سته، د يوسف خان د زړه له درده يو څه سترګي په اوښکو لندي غوندې سوې، دغه ګړی پر ولاړو خلکو څه اوږد سو، خو يوسف خان خبري ته ځان جوړ کړی ؤ، وايم پر هغه پسو مي زړه ډير درد وکړی چي دلته په اور کي سوځل سوي وو، وايم څنګه زحمتونه به وربانديې تير سوي وي چي پر دوی باندي کيږ اور اخيستی ؤ او په ژوند سوځل کيده.

د دې خبري په اوريدو سره ولاړو کسانو ډير تشويش وکړی، شاګل اکا لا دا هم وويل: هغه د ملا صاحب خبره ده چي هسي د چا کور يا بل ځای ته اور اچول ندي پکار هسي نه چي د هغه دکور ماشومان يا حيوانان ورکي ونه سوځل سي، يوسف وويل: هو کاکا ستا خبره ريښتيا ده بنګو اکا وويل هسي مونږ د ټکانو په رغ راويښ سو، وايم که لږ ساعت لانور تېر سوی وای بيا به يې نو د عياله سره پدغه اور کي کباب کړی وای، هغه مشر زوی مي هم پر کور نه ؤ ژرنده خو د هغه پر غاړه ده زه دورځي د مځکي د کاره ستړی راغلی وم هسي د خدای (ج) فضل ؤ چي د ټکانو په رغ راويښ سوم ما چي د کور ښځي او

(پنځم څپرکی :تاج ګل لالاڅه شی نيوليدي)

کوچنيان د شا تر ديواله اړول، اور بيا په غرغنډو ؤ، د پسو بغاري مې په خپلو غوږو اوريدې چي د اور په لمبو کي سوځل کيده، خو خبره مې تر وس تيره وه، يو دووه پسونه چي بل ځای تړلي وو پداسي حال کي مي له مونږي څخه راخلاص کړه چي پر نيمی وړيو يې اور بل وو، يوسف خان به لانور څه ويل چي شاګل اکا يې داسې خبره پريکړه، دغه بوټي اولرګي هم د انور خان د باغ وو چي يوار يې باغ ور وچ کړی وروسته زقوم خان د ملکيت دعوه په وکړه چي ناحقه شاهدان يې جاندو ،او تورک وو، وايم دظلم پای خراب وي دغه دي چي کوم غازي پر پيښ سو چي هغه د بل د ونو(درختو) په بوټو کي ژرنده او غنم وروسول هسي مي پر هغه حيواناتو زړه وسوځيدی کني د ی د دې وړ دی چي خدای پاک پر ده اور بل کړي وای ښه سو، دا زما هيريږي چي ده ظالم د پردي باغ شني ونې وچي کړي بيا يې دلته پرله کوړه (کوټه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه جاندو او تورک مي زړه درد کاوه چي ناحقه شاهيدي به يې د ده پر ځای ادا کول، دوی ته يې هم هيڅ ورنکړه د دغه لرګيو کول (وعده) يې ورسره کړي وه هغه هم هغه دي په اور وسوځيدل، وایم خدای پاک دې مو د بل د حقه اوازاره وساتي دغه يې پای دی، د شاګل اکا دغه نصيحت اموزه خبري پای ته ورسيدي چي تاج ګل لالا د دوکان څخه موړک دان (تلکه) راويستی چي يو موړک په ځړيدی يو کليوال مسخراچي ور بانديې را ږغ کړه : تاج ګل لالا تا هم لکه چي يو ظالم نيولی دی که څه ؟ تاج ګل لالا خبره ور غبرګه کړه نه پوهيږم وروره چي غل دی که ظالم خو زما د پليو اوګوړې بيخ يې را ويستی وايم دغه بلاوي په روږدي سوي دي اخير به مي د سرمايي څخه خلاص کړي،

سمندراکا داسي د مسخري پرډول ورته وويل : ولي هغه سپيلنی نه ورته دودوې، تاخوبرايي ويل چي باره دې کليوال سپيلنی دودوي ګوندي دا غله ورسره ورک سي ته ولې و موړکانو ته سپيلنی نه دودوې چي دوی ورسره ورک سي ؟

د دې خبري سره ټولو کليوالو ډير کلک او په خوندوخندل، لږ وروسته تاج ګل لالا وويل : سمندر لالا تا ښه خبره وکړه وايم زه هم هر ماښام دغه ښادمن ورته دودوم، وايم کله يې سهار هم ورته دودکړم مګر دوی زوی مړي هيڅ فرق نه ورسره کوي سهار چي دوکان خلاص کړم هغه دوی وي هغه معامله !

بس ګونې او پارسلان يې غاري غاري کړي وي زما په خيال دغه زموږ د زماني موږکان لاسپين سترګي سول، دغه يو موړک دان لا کله کله يو دانه مانه ځيني ونيسي خو ډير نسي نيولا ، د تاج ګل لالا پر ساده خبرو يوار بيا کليوال په خنداسوه، سمندر اکا يوار بيا خبره ورغبرګه کړه تاج ګل لالا سپيلنی به دې کمزوری وي چي دوی نسي ورکولای ؟

تاج ګل لالا لږ ساه ونيول وروسته يې وويل:

څه ووايم چي سپيلنی به کمزوری وي او که دوی بلا وهلي بې شرمه دي چي نه ورکيږي، ته ودريږه چي بازار ته د سودا لپاره ولاړ سم هلته به د دې خبري پوښتنه وکړم هلته تجربه ناک خلک سته، يو چا راته وويل هلته په بازار کي ډاکتران هم راوتلي دي وايي و خلکو ته د موړکانو ګولۍ ورکوي، سمندر اکا بياخبره ځيني ونيول، ښه تاج ګل لالا داګولۍ نو دا انسانان يا دا خلک خوري که يې په موړکانو خوري، که يې موړکانو ته ورکوي نو موړکان خو هغه دي په غاروکي پټ دي، تاج ګل دې خبري نورهم حيران کړی او په ځواب کي وويل:

ياره سمندر لالا ته خو هم لکه د خبرو پر غار چي ناست يې و هر شي ته دې پام وي، رينښتياهم دا خبره ماته سر چپه ښکاري چي دا ګولۍ دي که دوا چي دا نو دوی بيا و چاته ورکوي، شايد دا خبري بې ځايه وي وايم موږکان وګوره او ډاکتران بيا نو موړکان ته څنګه نيسي چي دا ګولۍ او شربت ورکړي دا هسي هوايي خبر ي را معلومي سوې زه لکه چي يو چا خطا ايستلی وم، ما خوتاسي ته دا خبره وکړه خو تاسي يې بل ځای مه کوي بيا به خلک وايي چي تاج

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل لالا هم خورا زورور درواغ وايي، وايم يوه خبره به لا درته وکړم بيانو زه لاس پريولم دلته د يو شي نوم مي اوريدلي ؤ خونه په پوهيدم چي دا به د څه کار لپاره وي مګر ورته حيران ډير وم دوی ويل دا په بازار کي راوتلي دي بس سوداميې ډيره ورکي بنده وه چي دا به څه شی وي، هغه نوم مي اوس هم سم ندی زده، بيا يې يوسف ته وويل، هلکه هغه څه شی نوميده چي ما يې پوښتنه در څخه وکړه ؟

يوسف وويل: انټرنيټ، تاج ګل وويل هم دغه ، دغه انټرنيټ دی که څه بلا زمايې اوس هم نوم ښه نه زده کيږي

,, تاوا وريدل ,, ماګمان کاوه چي دا به د خوراک شی وي يا به کتغ پر پخيږي، خو يوسف راته وويل: په کاکا دا نه د خوراک شی دي نه کتغ پر پخيږي !

پدې کي خلک شيان ويني خبري کي کيږي داسي نورې بلاوي پکښي دي، وايم سمندر لال ته باور وکړه که به مي تر اوسه يا زړه ته لويږي يا به په پوهيږم.

حاضر خلک هغه د چا خبره د تاج ګل لالا پر ساده خبرو نږدې د خنداميږه وو.

په اخر کي سمندر ښه په هنر ورته وويل: ښه دي تاج ګل لالا يو څه مجلس دې راته وکړی زموږ دې ښه ساعت راتير کړی ته لاس پريوله هغه دوه درې هلکوان به سودا غواړي، خدای (ج) دې خوشحاله کړه هسي انور خان اکا ډوډی کړيده دغه د موږکانو او غلو نکل به هلته ماښام بيا تازه کړو ، اوس حاضر دمه د خدای په امان، د چا چي خندانه دريدل هغوی يو څه نور هم وخندل، لمر د غره سه را پورته سوی ؤ هر څوک خپلو کورو ته ولاړل.

محبت خان چي برابې ماښام د اور د بليدو پر وخت د غوټۍ د باغچي څخه ډک زړه را ګرځيدلی ؤ تر ډيره د دغه نيمګړي ديدن په باره کي فکرونه ووهل، خو تر لاس وتلي ډبره وه هيڅ په لاس نه ورتله، يوار به يې په فکر کي دا ور وګرزيدل چي کاش دغه د اور واقعه نه وای پيښه سوي، يو څه ساعت خو به مو سره ليدلي وای يو څه مجلس به موسره کړی وای، يو څو د ناز ګيلي به مو هم سره کړي وای، خو وروسته به يې بيرته خپل ځان ملامت کړی، ښه ته نو کله په ګيلو پوهيدي خو هسي په مازې خبره په ورځو ورځو ځيني خوابدی کېدې، نن به بيا په مازې خبره ورسره خوابدی سوی وای، خو تر دغه به دې لا طبيعت خراب وای، ځه بس په دغه کي به مې خير ؤ.

تر ناوخته يې دغه چورتونه وهل چي اخير خوب د دغي غمجني دنيا څخه سترګي ورپټي کړي، يوسف خان نن دلته ورسره پاته سو ځای يې د ده تر څنګ هوار ؤ د هغه هم ډيره سوداکي بنده وه چي داسي نه د شپي بيا ولاړ نسي، خو چي کله بيده سو ، بيا نو هغه هم ارام ته زړه ښه کړی، محبت خان اوس ډير ښه خوبويني يو ډير ښه ځای وي د نږدې غره لمن او شاوخوا غونډۍ په شنو وښو پوښلي وي رنګا رنګ ګلان يې ډير ښه ايسيږي دلته يو ښه باغ هم وي محبت خان د دې باغ په دروازه کي ولاړ وي او د غوټۍ انتظارکوي، په باغ کي د روانو اوبو او الوتونکو مرغانو اوازونه که څه هم ډير زړه وړونکي وو خو دده به ډير فکر نه ورکي بنديدی، ده د خپل کار انتظار کاوه خولږ ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غوټۍ هم د یوې خوا راښکاره سوه په لیدو یې ډېر خوشحاله سو خو دی د شرمه کښته وګوري، او د باغ د ولې پر غاړه کښېني، داسې معلومېدی لکه د یوه نظر کتو سره چې یې خپل د مخامخ کتو ټول توان له لاسه ورکړی و ي د هغې د غټو سترګو کج باڼو ګانو ګلابي مخ او ښې ځوانۍ او لیونۍ مینې سره یې دا ګړی لکه چې د سترګو جنګ نسو کولای او پدې جګړه کې ځان ورته تسلیم ښکاره سو، دا هم راغله او د ولې په دا بله غاړه ورته مخامخ کښېناستله، دی په اوبو کې د غوټۍ څېرې یاعکس ته ګوري او دا مخامخ ده ته ګوري، دې ځان د مخامخ کتلو د جګړې یا مقابلې بریالۍ یافاتحه اوملاله بلله، نو ځکه ځان ورته غښتلی معلومېده.

محبت خان لا دغه خوب وینې چې دی د یوه ښایسته باغ د ویالې پر یوه غاړه اوغوټۍ یې پر دا بله غاړه ناسته ده، یو څه ساعت لا غوټۍ دغه مخامخ ننداره وکړه، مګر ده لا هغسې کښته کتل، اخیر د دې له توانه ووتل، او د ویالې اوبه یې ورباندې وپاشلې خوکله چې دې د دوهم ځل پاشلو کوښښ وکړه محبت خان یې لاس تکیه کړ او د مخامخ کتو توان یې به ځان کې پیدا سو، یو څه ساعت یې څه مجلس او د ناز ګیلې سره وکړې اخیر د باغه راووتل د یو ې غنډۍ وسرته وختل هره خوا ښه شنه، اوبه وښو پوښلې وه، ښه نظاره وه، یو څه وخت لا نور تیر سو که ګوري چې پدې خوب کې هغه د ده سپینې کوترې او ګوډسپی هم راسې دوی یې په لیدو ډېر خوشحاله سې، یو ږغ بل هم پیدا سې محبت خان د ځایه ولاړ سې ښه ډېر خلک ووینې چې د دوی پر خوا را روان وې دی یې په لیدو ډېر حیران سې نه پوهیږې چې دا خلک د کومې خوا را پیداسول او ولې پدې خوا داسې چټک را روان دې، غوټۍ هم دغه ننداره ورسره وینې خلک د دوی پر خوا وارپه وار نژدې کیدل خو محبت او غوټۍ یې په مطلب نه پوهیږې پر یو څه فاصله ودریدل، د خبرو اجازه یې وغوښته محبت خان د خبرو اجازه ورکړه د خلکو څخه یوه نفر په ډېر ادب او احترام خبرې شروع کړې د څو خبرو په اخیر کې یې ورته وویل: ته زموږ مشر او پاچا یې او دغه درسره بې بې زموږ شهزادګۍ ده « د راغلو خلکو وینا ته محبت خان او غوټۍ ډېر حیران ولاړ سې اخیره دا خلکو ته ووایې زه مو پیژنم نه او تاسې وایاست ته مو پاچا یې زه نه پوهیږم چې زه څنګه ستاسې پاچا یم هغو ورته وویل: کله چې زموږ د وطن پاچا مړ سې نو موږ دریمه ورځ دې غنډۍ ته راسو چې هر څوک دلته ناست وي بس هغه زموږ پاچا سې او موږ یې د ځانه سره بوزو، اوس هم نن دریمه ده چې زموږ مشر« پاچا» مړ دی نو نن راغلې یو چې ته

راسره ولاړ سې او زموږ پاچا سې دا خبرې چې محبت خان واوریدې لا ډېر حیران سو پدا خوب کې دا فکر کاوه چې شاید دا به ته خوب وینې، اخیر ده ورته وویل چې زه پاچاهي نسم کولای زه په لږ خبره خفه کیږم او په لږه خبره خوشحالیږم تاسې ولاړ سې داسې څوک پیدا کړی چې د ده په پاچهۍ کې د ورځې پنځوس پنځوس کسان وژل کیږې او د ده ګرسره هیڅ فکر نه په خراپیږې بلکې د خلکو وژل به د ځان ګټه بولې او د خپلې پاچاهۍ بقا به یې بولې، زه د پاچهۍ نه یم، مګر راغلو

(شپږم څپرکی :محبت څنګه پاچاسې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دا اسرار کاوه چي نه ته زموږ پاچا يې ځان به نه را څخه خلاصوې، او د خبرو څخه يې داسي معلوميده چي که په رضا نه راسره ځي په زوره دې بيايو، ګوډ سپی هم د محبت تر څنګ داسي دوګامه ولاړ ؤ صرف يې قوماندي ته انتظار کاوه.

«اخير دی خبره ورسره ومني او ورسره روان سي هلته په رسيد يو محل د ده د کور لپاره ټاکلی وي غوټۍ هلته ولاړه سي او تر څنګ يې بل محل وي چي پاچا پکي کښيني، اوس هلته ډير خلک راټول سوي وي څو نفره د محبت خان پر سر د پاچاهۍ خول (يوه خاصه خولۍ) ور په سر کړي او ټول حاضرين مبارکي ورته ووايي، يو څه عسکر يې سلامي وکړي، محبت خان نه پوهيږي چي دا خوب دی که حقيقت خو دی دا خوبويني، اوس يو نفر چي دوی يې بيانګر(وياند) بولي و پاچا محترم ته د ده کابينه يا وزيران ور معريفي کوي دا نو يوه داسي څونفريزه ډله عليده ناسته ده جګي خولۍ يې پر سر دي ملاوې ټينګي تړلي دي ته چي وا اشر ته ځي، محبت خان ته هم دا هر څه عجبه ښکاري، د وزارتو لپاره هم دوی خپله خلک ټاکلي دي، بيانګر اوس يو نفر راولاړوي او د پاچا څخه يې د وزارت لپاره تا ئيد غواړي، يو نفر يې د راولاړولو سره داسې معريفي کړی:

دا سړی په هيڅ نه پوهيږي او نه يې پخوا کومه سرمايه درلوده خو اوس خورا معتبر شخصيت دی، دی به وي د پلو اوسړکانو د خرابولو وزير،

پاچا صاحب وويل: دا څنګه وزير دی چي يوار په هيڅ نه پوهيږي او بيا د پلو او سړکانو د نړيدو يا خراپيدو کار په لاس ورکوی دا عجبه نده ؟

زموږ په وطن کي خو د بيا روغونې يا د تعميراتو وزارت ؤ چي دغه لارې او سړکونه به يې جوړول، دا تاسي بيا څنګه نوم پر ايښی دی ؟

بيانګر وويل: پاچا صاحب محترم موږ بيخي برابر او سم نوم پر ايښی دی ستاسي نوم نه دی برابر که ته فکر وکړي چي ستاسي د تعميراتو يا بيا روغونې د وزير په دور کي به چيري جوړ سړک وي، بلکې نه به وي، نو دغه د لارو د خرابولو د وزير نوم ډير ور ته په زړه پورې اوبرابر نوم نه دی؟ محبت خان ((يعني د خوب پاچا)) هم د قناعت لپاره سر وښوراوه او دا وزير يې د خپل وزارت لپار ومانه، بيانګر صاحب بيا بل نفر را ولاړ کړی او داسي معريفي کړی: دا تاج ګل لالا نو ميږي پخوا يې د کلي دوکانداري کړيده ګوره، پلي، ګلتيان، وچه ډوډۍ دا هر څه ده رانيولي او خرڅ کړي دي نو د کار زياته تجربه لري دغه جناب (تاج ګل لالا) موږ د تجارت لپاره غوره کړی دی، باچا صاحب ښه په غور ورته وکتل چي دا خو هغه زموږ دکلي دوکاندار دی او دلته د تجارت وزير جوړيږي دې سرچپه کيسي ته ډير حيران تللی دی د لږ خاموشي وروسته يې تاج ګل لالا ته وويل دغه د تجارت وزارت دې خوښ دی که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج ګل لالا وویل: پاچا صاحب که ستا امر چلیږي نو زه خو په کلي کي لا په خرڅولو او رانیولو سترږی وم ګرده ورځ به د کلي کوچنیان راباندي را ټول وو او یوه به مي نه دوي کیدی، اوس که ستا خوښه وي د خزانې وزارت په لاس راکړه چي یو څه په لاس راسي پاچا هم د ناستو خلکو په خوښه دی د خزانې وزیر کړی ویل ښه دي پرده خوارکي هم ډیرې غریبي تیري سوي دي ګوندي ناره یې خدای (ج) واوري او یو څه په لاس ورسي یو بل وزیر یې څه دا رنګه ورته معریفي کړی:دغه نفر چي پلار یې پخوا د پسو په ګنج کي بزازي (یعني د پسو د رانیولو او خرڅولو کار کاوه) کول او اوس د مځکو او جایدادو خاوندان دي، او پخپله جناب« معریفي سوی وزیر» د قانون زده کړه کړیده او بیداره انسان دی، دغه جناب د سرکاري مځکو د غصب (قبضه) کولو د وزارت امیدوار بلل سوی دی، محبت خان (په خوب کي پاچا) پوښتنه وکړه دا بیا څنګه وزیر او وزارت دي چي سرکاري مځکي به غصب (قبضه) کوي بیانګر صاحب (ویاند/ترجمان د شاهي محل) وویل: هو دغه جناب خو د قانون زده کړه ددې لپاره کړیده چي دی وکولای سي په ډیره اساني سره سرکاري جایدادونه پر خپل نامه راواړوي ځکه چي ده ته د قانون لاري معلومي دي، چاته چي قانون نه یې معلوم هغه خو دغه کار نسي کولای هغه به د تل لپاره د سړک پر غاړه پیاز او پټاټې خرڅوي !

پاچا صاحب ته خبره معقوله ښکاره سوه نور یې څه ونه ویل او دا ښاغلی وزیر یې ومانه (تائیدګړي) ، بل نفر د پاچا مخ ته راولاړ کړل سو او داسي ورو پیژندل سو: داکس بیا یو کلیوال ځوک دی خورا ښه تجربه لري ډیر وخت د حکومت سره په رابطه کي ؤ، خورا ښه خدمتونه یې دوخت د حکومت لپاره کړیدي ده ته اوس د حالاتو د خرابولو وزارت ورسپارل کیږي ولې چي دی د دې کار ښه تجربه لري، پاچا (محبت خان) وار په وار و دې خپله پاچاهۍ او دغه وزیرانو او وزارتو ته حیرانیږي نه پوهیږي چي دا اوس دی خوبویني اوکه دا خلک لیونیان سویدي.

هغه د شاهي محل بیانګر (ترجمان) د پاچا په حیرانتیا پوه سو نو یې د دې وزارت ګټې یافایدې ورته بیان کړي، هو جناب والا د دې وزارت ګټې پدې کي دي چي کله کله په لوی لاس (قصدا)د ملک یوه برخه کي حالات خراب کړل سي، نو د هغه علاقې خلک بیا د حکومت څخه د ډیرو شیانو مطالبي نسي کولای، صرف دا غواړي چي ورځ یا شپه یې په خیر تیره سي، او یوائې د ملک و سردارانو ته اساني او اسانتیاوې ورپاته وي او دوی ورکي د مزو او خوند ژوند وکړي، او بس ، نو دغه ښاغلی د دغه وزارت لپاره ښه موزون (برابر) شخصیت دی ځکه چي دی پدې رشته (مسلک) کي اوږده تجربه لري او دجناب وزیر صاحب بیا پدغه وزارت کي دا ګټه ده چي کله یې په یوه علاقه کي حالات خراب کړه مثلا د ده د روزل سوو خلکو په ذریعه بازارونه و سوځل سي یا بې ګنا خلک ووژل سي، نو بیا دی سیمې ته د خواخوږي او همدردي لپاره ورسي او د هغه خلکو سره د مرستې یا کومکو اعلان وکړي او څو نورې غټې خبرې هم وکړ ي، او پر راټول سوي خلک د ده د زنده باد زنده باد نارې وهي، او خورا ورڅخه خوشحاله سي، کله چي دغه خلکو ته مرستې ورلیږل کیږي نو د جناب وزیر صاحب هم لاس ورکي خلاص وي او ډیره فایده یې ده ته هم ورسیږي، پاچا صاحب د خپلي مجبوري او کم اختیاري له وجي دې خبري ته هم د قناعت سر وښوراوه او دا وزیر هم د خپل وزارت لپاره په درنو چک چکو ومنل سو اوس یو بل نفر د خبرو د وزارت لپاره را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ سو، پاچا صاحب پوښتنه وکړه: دا وزارت د څه شي لپاره وي ؟ بیانګر وویل: جناب والا دا وزارت یوائې او یوائې د تشو خبرو لپاره وي او په عمل کي هیڅ هم نه وي.

پاچا وویل: که زه سم پوه سوی یم دا به خلک یا ؤ لس غولوي، (خطاباسي)همداسي ده، بیانګر وویل: هو همداسي ده دنښي مینځ دې وویشتی، وروسته یو څو ښه شریفه کسان دنورو وزارتو لپاره وټاکل سوه یوائې دکورنیو چارو او دفاع وزارت پاته سو، دغه وخت محبت خان (په خوب کي پاچا) وویل:

ددې دواړو وزارتو لپاره زه یو څوک ټاکم اودادی زما ګوډ سپی، چي ډیر کمالات لري اول دا چي دی خائن ندی او نه خیانت خوښوي بل په خپله علاقه کي پردي پرانګان یامرداره خواره هم نه پریږدي او نه وپردیو ته وفاداري لري، د دې خوبیو په بیانولو سره یې هیچا هم مخالفت ونکړ او دا دوه وزارتونه ده ته وسپارل سوه، خو پاچا محبت خان دا فکر کوي چي زه څنګه پاچا سوم او دا څنګه خلک دي عجبه وزارتونه دي او عجبه وزیرانو ته وسپارل سوه، خدای پاک دې خیر وریپینښوي چي اخیر به یې څنګه وي بس دخوب کار دی او دی پدا خوب کي پاچا وي (محبت خان) خو دافکر ورسره وي چي دغه دپوځ مشر ته دې دیلي وای چي لږ یې دغه وزیران او وزارتونه ورسم کړه ځکه چي پوځیان او دپوځ مشر یې خورا ښه معلومیدي، بس پدا خوب کي داسي وي لکه یوه شپه چي تیره سي پدا سهار دملک خلکو خورا جشن جوړ کړی وي چي هو زموږ د ملک کابینه او وزیران خو په خیر وټاکل سوه اوس به نو زموږ خلک او ملک ښه د ترقي او پر مختګ په لور روان سي دغه جشن ته پاچا صاحب (محبت خان) او دملک ټول وزیران راغلي وي، پدغه حال کي یو څوک پاچا صاحب ته ووایي په کلی کي چي نوم یې لوړ کلی دی هلته تیره شپه اور لګیدلی وو، ددې خبري سره محبت خان (په خوب کي پاچا) ناري کړي چي وې دا خو زموږ کلی دی په زوره زوره ناري وهي چي هلې هغه د دفاع وزیر (ګوډ سپی) څه سو پدغه نارو کي محبت خان د خوبه را ویښ سي او دغه ناري وهي چي هغه زما د دفاع وزیر څه سو، لا خو د خوبه دی او د ځایه ولاړ سویدی او دکوټي ددروازې لور ته روان دی چي یوسف خان تر لاس ونیوی، او ورته ویل یې چیري وه ستا پاچهي چي د دفاع د وزیر ناري وهې بیا څه درپیښه سوه خوب دې لیدی که څه چي لیونی لیونی کیږې؟

د دې خبرو سره محبت خان پوه سو چي هسي خوب مې لکه چي لیدی که څه، شاوخوا یې وکتل نه پاچهي وه نه هغه وزیران، بس یو خوب ؤ خیال ؤ ښه ورمعلومه سوه چي په خپل کور کي دی، کلیمه یې وویل یوسف خان اوبه ورکړې چي وڅښیي، لږ وخت لا نور تیر سو د سهار رڼا هر لور ته خپره سوه یوسف د سهار د لمانځه او اوداسه ورته وویل او خپله یې هم دا بندبست وکړ ی ،اراده یې وه چي یو څه وختي هغه د برابي د اور د لګیدو ځای ته ورسي چي څومره تاوان پیښ سوی دی هغه ؤ یوسف خان د اور ځای ته تر لمانځه وروسته ولاړی او بیا د تاج ګل لالا پر دوکان یې و خلکو ته د دغه پیښي حال ووایه چي د زقوم ژرنده یو پردی ټکټر څو ګونې غنم او څو پسونه پدغه اور کي سوځیدلي ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت خان هم اودس او لمونځ ادا کړی، خو د برابې په حالاتو کې ډیر فکر بند ؤ یوار به یې دغه واقعه راواخیستل چې دی برابې ماخستن د غوټۍ خاصې باغچې ته ورغلی اوبیا په کلي کې اور ولګیدی او نصیب د مجلس نور نه ؤ پاته تقدیر بله پاڼه (ورقه) واړول، ولې چې محبت خان د خسر په اشاره دوولس شپې مخکې هغه پولیس افسر امید خان بوتلی کله چې په هغه شپه لنډک او ملګرو یې لار د محبت خان پلار انورخان ته نیولې وه خو هغه لنډک خپل پلار یعنې د زقوم خان ورور او خوربې پدې اشتباه وویشتل چې دوی ګمان کاوه چې دغه راوان سپین موټر به د انورخان وي مګر تازي خپله هوسۍ (وسۍ) ښکار کړه

محبت خان دوولس شپې بعد انور خان را ایله کړی ولې چې انورخان هم مازې سړی نه ؤ د ډیرو زورورو خلکو سره یې شناخت ؤ، محبت خان دوولس شپې په بند کې تېرې کړې او نن یې اوله شپه وه چې کور ته راغلی ؤ.

تیر ماخستن هم د غوټۍ له باغچې څخه تش لاس راغلی ، ولې چې د دغه ملاقات د قضاء کیدو لوی لامل (سبب) هغه دکلي په یوه څنډه کې د اور لګیدل وو، ښه ناوخته چې محبت خان بیدېږې بیا دی یو ناولده (نابلده) خوب وینې او پدې خوب کې دی پاچا سي، ((پدغه شپه یوسف خان د محبت خان نژدې ملګری او همزولی هم د دوی کره میلمه ؤ)) نن سهار یې ډیر فکر پدغه خوب کې بند وي چې داڅنګه زه پاچا سوم لږ ساعت به یې لا دغه فکر نه ؤ کړی بیا به یې ویل دغم پاچهي دې سي، خو هغه زموږ مجلس یې را خراب کړی هغه زه او غوټۍ چې د یوې ښائسته غونډۍ پر سر سره ناست ووڅو د ناز ګیلې مو لا نه وې سره کړې چې بیا دغه لیونیان «یعنې هغه خلک» راغلل او ویل یې ته زموږ پاچا یې.

بیا به یې پر دغه خلکو هم زړه وسو چې دا څنګه خلک وو څنګه چپه او راسته وزیران او وزارتونه یې وو.

د سړکانو او پلونو د نړولو وزیر، د حالاتو د خرابولو وزیر د ځان سره به د دغه وزیرانو او وزارتو په نومو خندا ورغله، او بیا به هغه خپل ګوډ سپی په یاد ورغلی لا به په تعجب کې سو، چې هو دی خو ما دکورنیو چارو او د دفاع وزیر وټاکه، بیا به وهغه خلکو ته حیران سو چې دوی خواران خو هم خوشحاله وو چې زموږ د ملک کابینه او وزیران خو وټاکل سوه، پر دې به یې ډیر فکر وکړ او پر دا خلکو به یې زړه وسو بیابه یې وویل چې ته وا دا خوب ؤ او که پیریانانو چیرته بیولی وې.

لږ خو به یې د پیریانانو خبره زړه ته ولویده چې کیدای سي دا به پیریانان وو، ولې چې زموږ دکلي دوکاندار خو هم هلته ؤ، دی خو په کلي کې د پیریانانو خورا ډیري خبري کوي کله وایي ما سپیلنی راوړی دی کله وایي زه د پیریانانو د پاره سپیلنی دودوم، ده لا دغه فکرونه وهل چې د کوره څخه یو کشر د خاله زوی یې د سهار چای را وړی لمر هم تر غره راپورته سوی ؤ، چې یوسف خان هم راورسیدی هغه هم موقع غنیمت وبلل ولې چې مشران دلته نه وو راغلي پر محبت خان یې د مسخرې په ډول ږغ کړه چیري دی هغه د دفاع وزیر دې، محبت خان پوه سو چې زورره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمله یې دربانډې وکړه دلته دوه درې همزولي نور هم ورسره ناست وو ، نو ځکه په نرمه خندا ورته وویل ته راسه چای تیاري دی بیا به یې در وښه یم «تر څو نوره رسوائي جوړه نسي مطلب یې دا ؤ»

اوس لا بیغمي ده نور څوک ندي راغلي بیا به وار نه در رسیږي، دلته یوسف خان لا بله خبره نه وه کړي چي اسد وویل څو نفره مشران راغلل هغه د مشرانو په کوټه کي دي ما هغوی ته هم چای وروړی.

جان اخښي (اشاره د محبت پلار ته) راته وویل: چي بیا ده ته وو ایه چي دې کوټې ته راسي دا مشران د مبارکي لپاره راغلي دي، پدغه وخت کي یوسف خان داسي په نزاکت ورته وکتل ګویا ورته وایي چي په شي نه یې خبر یواځي دې هغه خپل سبق په فکر کي ګرزي او بس.

محبت خان هم نه غوښتل چي ورسره مقابله وکړي، ولې چي یوسف خان هم د انډیوال په خیر ډیر وربانډې ګران ؤ، د ده په هر غم کي ډیر ورسره ژړلي وو، او په توره شپه به یې د ده څخه ځان نه سپماوه (نه دریغاوه) یواځي به یې د شفقت سترګي ور اړولې او دغه د میني دکتو سره به یې یو څه ورته ومسل (نرمه خندا یا د خندا شکل) او یوسف ته دا اشاره کول چي اوس نور څوک ناست دي کله چي سره یواځي سو بیا به دغه راز درته ووایم، دغه وخت د ده د خاله زوی بیا ورته وویل ستا لکه چي هیر سو جان اخښي (انورخان اکا) غوښتي !

محبت خان هم د چایو ګلاس پر مځکه کښیښاوه او یوسف ته یې هم وکتل تر څو دی هم ورسره ملګري وکړي، دواړه د مشرانو کوټې ته ورغلل د سلام ویلو وروسته یې د کلیوالو سره د لاس روغبړ وکړ، مګر محبت خان پدې وخت کي دوه د چایو ډک ګیلاسونه چپه کړل خو ښه وو څوک په ونه سوځیده، پلار یې منت پر وکړ: پښو ته ګوره ستا فکر چیري دی چي ګیلاسونه یو په بل پسي چپه کوې.

ریښتیا هم د ده فکر د برابې ماښام په لیدلي خوب کي ؤ، وروسته دواړه یوې خوا ته کښیناستل« اسد خان هم اوس دې کوټې ته راغلی ؤ ډیر خدمتي هلک دي بې له ځنډه د میلمنو چپه سوي ګیلاسونه بیرته د چایو ورډک کړه، په راغلو کلیوالو کي د تاج ګل لالا پلار نادر ماما هم راغلی ؤ، که له یوې خوا پخوانی سړی ؤ ساده مجلس یې کاوه د بلې خوا یې د سترګو دید هم داسې کم ؤ چي هسې به یې خپله لاره په وړه.

ده هم بې واره لاس هسې یوې خوا ته ونیوی او انور خان اکا ته یې پخپل ساده انداز داسي وویل: ښه نو دا هلکوان یې دواړه بندیان کړي وو ؟

دا خبره نادر ماما په داسې حال کي وکړه چي لاس یې نورو خلکو ته نیولی ؤ، انور خان اکا ورته وویل: نادر ماما تا لاس شاولي او مراد ته نیولی دی دوی لږ ها خوا ته ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر ماما وويل : کاکا زه خو سم ځوک نسم ليدلای ما چي ويل دغه دي، انورخان اکا دا هم ورته وويل دواړه نه وو بنديان دغه يو هلک بندي ؤ.

نادر ماما وويل: ولي اوس زموږ سره دوو کسو روغبړ نه وکی ؟

انورخان اکا وويل: هو دوؤ نفرو روغبړ وکی دا دوهم هلک د شادولا اخنبي زوی دی، هغه نه ؤ بندي.

نادرماما وويل: توبه توبه ! ماغزه مو کار نکوي ما چي ويل دواړه بنديان وو، ښه دي خدای پاک; دې در وساتي، شپه راځي خو خوشحالي نه راځي !

يو بل کليوال چي د چايو ګيلاس يې په لاس کي ؤ او د خبرو کولو وار ته يې کتل داسي محبت خان ته وويل: ځو شپې دې هلته تيرې کړي ؟ محبت خان اوس هم د برابي په خوب کي غرق ؤ هسي ناپامه يې داسي ځواب ورکړی: زما په خيال يوه شپه وه داسي ناولده (نابلده) ځای ؤ او هغه خلک يې هم داسي ناولده (نابلده) ؤ مانه پيژندل يو تاج ګل لالا هم پکښي ؤ.

«محبت خان چي مجلس داسې سرچپه شروع کړی يوسف خان يې لاس په لاس کښيکښی تر څو يو څه په هوش کي سي، ناست خلک هم حيران سوه چي دا خو موږ د ډيرو شپو د بندي کيدو اوريدلي وو او دی وايي يوه شپه وه، او بياتاج ګل لالا نو کله هلته ؤ هغه خو هره ورځ پر دوکان وي، دا خبري هيڅ سر نه سره خوري، نادر ماما يې هم داسي هيښ کړ چي دا تاج ګل خو به تازه چا نه يې بندي کړی، دا هلک څنګه پرته (چپه) ږغيږي، خو دا هر څه حيرانتيا د يوسف خان په خبرو سره يو څه کمه سوه هغه وويل:

برابي د ده يو څه لکه چي تبه وه مانښام هم د خوبه چپه چپه ږغيدی بس هغه د تبې اثر دی، دی چي وايي نن دې پر کور ځوومه شپه ده داسي پوښتنه چا راځخه وکړه، يو څه مريض (ناروغه) دی.

انورخان اکا هم بې له دې چي خبره دې نوره ځنډ پيدا کړي د محبت خان ماما شاولي ته يې وويل: شاولي اخنبي ! نن خو ما ستا لپاره يو کار په نيت کي ؤ خو اوس لکه چي دوه کارونه سوه ، شاولي هم د ده خبرو ته متوجه ؤ، انورخان اکا وويل:

اول خو به په هغو ولاړو پسو کي يو حلال کړي نور کار به يې سمندر او هغه نورو هلکوانو ته ور پريږدي، ته به دې خوريی (محبت خان) هغه د بازار ډاکتر ته وروليږي نور که د کور څه ترخه يا خواږه(دکور سودا)پکار وه هغه به هم له بازاره درسره راواخلي چي مانښام به دکلي خلک زموږ کره ميلمانه وي، شاولي ماما چي خبره شروع کول يوار يې خوريی (محبت) او بيا يې د چا يو ګيلاس ته وکتل او دا سي وويل: سمه ده اخنبي ! بس دغه نيم ګيلاس چای به لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم نو به زه هم لاس په کار سم، نادر ماما ته هم د خبرې وار ورسیدی، او داسې یې وښتنه یې وکړه: انور خان لالا دغه هلک ته دې واده کړی دی که نه ؟

انور اکا هم خبره په ډیر چورت وکړه یا نادرماما نه مې دی ورکړی ور وه به یې کړم «نادر ماما د تاج ګل لالا پلار، او ډیر ساده مجلس به یې کاوه کله کله خو به یې خبره هم ژر له یاده وتل(هیریدل)»

خو د نادر ماما مطلب نه ؤ پوره سوی او پاته خبره یې داسې وکړه: انورخان لالا که زما په خوله کوې بس دغه غم یې ژر خوره کنې تر دغه به ډیر لیونی سي، هغه څه زمانه مخکې هم زموږ د کلي یو هلک لیونی سوی ؤ که دغسې دکوره ورک سو خو چې زه په هغه هلک خبر سوم خلکو ویل پلار واده نه ورکوي، نو که زما منې دغه فرض یې ور ادا کړه وایم که یې دغه مرض ؤ رک روغ به سي، وایم بیا به یې په سر کې لا نسي درد ،« همدغه محبت ؤ خو نادر ماما یې د خپلې سیپن ږیرتیا ، ساده ګې اوهیرې له کبله نسي پرله برابرولای » د نادر ماما د دې خبرو سره انورخان اکا او ناستو خلکو یو څه ومسل(د نرمې خنداشکل) یوسف خان هم و محبت یوه پټه نوکاره ورولګول، یو څه یې په څنګ وواهه چې نادر ماما خو دې هم په مرض پوه دی ، موږ خو یې ساده بولو خو ده د ښې مینځ وویشت.

مخکې تر دې چې بله خبره دې څوک وکړي شاولي ماما یوسف ته اشاره وکړه چې محبت خان درسره را ولاړ کړه، او دوی پخپل کار پسې ولاړل، پدغه حال کې انورخان اکا اسد خان ته وویل: هلکه د نادر ماما ګیلاس ورډک کړه، نادرماما هم وویل: وایم پدا ډیره موده مې داسې ښې چای نه وې کړې نه مې دغسې خوند پر اخستی ؤ، یو څه موده مخکې د هغه نورو خوریانو کره تللی وم د هغو شلومبې هم دغسې خوندوري وې !

لکه دغه ستا دکور چایې ته یې راتوی کړه پر ځوانې دې برکت سه !

د نادر ماما د ساده خبرو سره کلیوال عادت وو ډیر بد یې نه په ورل بلکه لا به یې ساعت ورباندې تیریدی، د نورو خبرو وار لا نه ؤ راغلی، چې کوټې ته یوه ډله نور کلیوال راغلل دکلي ملا صاحب او تاج ګل لالا هم پکښې وو روغبړ وسو هر څوک یو ځای کښیناستل دکلي امام او نورو خلکو انورخان اکا ته د محبت خان د را ایله کیدو مبارکي وویل چې په ځواب کې انور خان اکا دوی ته خیر یوسي او دکور ودانې کلیمې وویلې، د دوی تر مینځ کلیوالي مجلس شروع سو یوار به یې د برایې د اور لګیدو پر پیښه خبرې روانې وې، او بیا به چاوچا ملا صاحب ته د ده د نن جذباتي وینا(تقریر) ستاینه وکړه ویل به یې وایم ملا صاحب نن د ظالمانو خلاف ډیر ښه وږغیدې او د دوی خلاف دې سختې خبري وکړې وایمه شاباس!

ملاصاحب هم ددې خبرو لمن ورسره اوږده کړه او د خپلې وینا په رڼا کې داسې وویل: هو باید د ظالم مخنیوی وسي، که چیري دغسې ورته کښینو ،نو خو ظالمان به زموږ په کلو او کورورانوزي دا څه حال دی چې نن هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر خپل کور په امن ندي، داخو هر څه ددې کليوالو دبې اتفاقي له لاسه دي چي يو وايي زه يې څه کوم او هغه بل وايي زما يې په څه !

د ملا صاحب خبرو ته کليوالو د قناعت سر ښوراوه، چي ريښتيا هم موږ ملامت يو، چي يو د بل خبرې ته مو غوږ نه نيوه د هر چا پر خپل سر زور ؤ نن يې نو انجام دا سو چي کله د انورخان باغ څوک ځيني لاندې (قبضه) کوي او کله يې لنګه غوا غلا کيږي.

شاولي ماما هم پسه دکوټې د حويلي په يوه څنډه کي حلال کړی نور کار يې سمندر لالا اونورو کشرانو ته ور وسپاره تر څو دی محبت خان ډاکتر ته بوزي په اول کي محبت خان هم دې ته تيار نه ؤ چي ډاکټر ته ولاړ سي مګر يوسف خان چي مجبوره کړی بيا يې نو انکار نسو کولای، يوسف دا هم په پټه ورته وويل چي که دې د مکتب (سکول) خيال وي چي زه به هلته ولاړ سم څوک يا څوک (غوټۍ) به ووينم دا خيال دې د فکره وباسه ولي چي نن د رخصتي ورځ ده هغه ستا وزير دفاع (ګوډ سپی) لانه معلوميږي نن رخصتي ده بس ولاړ به سو تر ډاکټره نوري خبري به بيا بل وخت ګورو.

محبت خان ته نور د ويلو څه نه ؤ ورپاته او ډاکټر ته سره رهي سوه، په اول سر کي لا د شاولي ماما دا خيال ؤ چي کار و ځان ته څه اسانه کړي، غوښتل يې چي دغه د دوی دکلي ډاکټر ته يې ورولي يا يې هغه بل ډاکټر فدا چي اوس په ډاکټر پيدا مشهوره سوی ؤ ورولي خو هغه يوسف ورته وويل:

شاولي ماما ته عجيبه سړی يې ! ولې هير دې سو هغه تيمور اکا چي ويل چي هغه د بازار يا د ښار پوه ډاکټران وايي چي تاسې کليوال د هر چا څخه دوا اخلی او هغه ډاکټران بولی نو ځکه مو علاج نه کيږي، دا يې لاڅه دغه زموږ د کلي ډاکټر خو تر وخت تيرې دواوې (درمل) خرڅه وي، او بل انسانانو او حيوانانو ته کله کله يو رنګه ستني(اينجکشن) ورلګوي، ولې هغه ستا وراره دې هېر سو لونګ مسکين در ښه يم هغه مار وخواړی خو زموږ دکلي ډاکټر صاحب د زکام ستني ورلګولې، هغه ؤ چي لونګ مسکين هغه ګړی مړ سو او تيمور اکا ورته وويل دغه ستن خو دې هغه بله ورځ ما ته د غوا لپاره هم راکړه.

خو شاولي ماما د يوسف خبرې ته دا رنګه ځواب ورکړی هغه خوزموږ د کلي ډاکټر وويل دا ستني ډيرې پخوانۍ دي اوس نه پيدا کيږي، شاولي ماما وويل ولې پخواني شيان تر دا نورو ښه نه دي ؟

يوسف پر وخندل: ياره شاولي ماما څه درته ووايم نو ر يا ځيني شيان به پخواني ښه وي خو هر شی پخواني ښه نه وي ، بيا نو دوا او درمل دا خو چي تر وخت تېر سي بيا دګټې پر ځای زيان (تاوان) لري، شاولي ماما ته نور ځواب نه ؤ ورپاته نو يې داسي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره یوسف جانه ! تاسي چې سبکونه (سبقونه) وویل اوس څه نه درسره ویل کیږي، پخوا به زموږ کلیوالو توره اریږه(توره ؤڅکی) ژړه اریږه، خاکشیریا بارتنګ وخوړل جوړ، روغ به سو بیا به یې په سر کې لا نه ؤ درد ، ته اوس راسه وایم د دوؤ شپو کوچنی به یې ډاکټر ته ور اخیستی وي او له ها خوا به، هغه د چا خبره یوه پلنډه دغه د ترخو اوبو ډک (شربتو) بوتلان ورکړي وي، دا یې لا څه یو څه زمانه مخکې ښار ته تللی وم یو سړی مې ولیدی هغه بل ته یې ویل دا غوا دې چیري بیایې ؟

هغه ورته وویل: ډاکټر ته یې بیایم داسي توبې مې وکښلې، بیا چې یوائې سولم دونه (دومره) مې پر وخندل چې توبه ما ویل ته غوا وګوره او ډاکټر وایم غوا به څنګه د ډاکټر په دوکان (میډیکل) ور ننباسي د هغوخو داسې تنګې تنګې دروازي وي، یوسف او محبت خان ته د شا ولي ماما پر ساده مجلس خندا ورغله، دوی اوس د سړک یوې دوه لاري (هغه دوې لارې چې سره یوځای کیږي)ته را رسیدلي وو، د هغه بل کلي څخه د راتلونکې موټر انتظار یې کاوه تر څو د ډاکټر تر ځایه یو څه ور نژدې کړي، موټر هم ډیر لري نهؤ راورسیدی، اوس دوی په موټر کې هغې خوا ته روان دي، یوسف خان ورته وویل شاولي ماما ته عجبه ښه سړی یې غوا یا بل هر حیوان خو هم دغسي بدن او وینه لري لکه انسانا ن دوی هم ناجوړه کیږي، شاولي ماما یې خبره ونیول نو دغه په دوکان (دواخانه)یې څنګه ورننباسي یوسف خان وویل ته لکه چې دغه د انسانانود ډاکټر او دواځای یعني دواخانه یادوي؟

شاولي ماما وویل هو ،هو ،

دغه یادوم، یوسف په خندا ورته وویل: یا شاولي ماما د غواؤ یا د حیوانانو ځای جلا وي هغه داسې غټ ځای وي لکه یو غټ سرای شاوخوا یې نورې کوټې وي په هغه کې د حیواناتو ډاکټران ناست وي، بیا ډاکټر باندې راوزي او هغه ناجوړه (ناروغه)حیوان وګوري دې ته د حیواناتو روغتون (هسپتال) وایې، هغه د انسانانو دواخانی ته یې نه ورولي، شاولي ماماوویل:

اوس دې یوڅه سرپه راخلاص کړی ما چې ویل دغه د انسانانو د ډاکټرځای ته یې ورولي سړیه څنګه به یې په دا ځینو کې ور خیژوي بیا نو هغه دروازه خو یې د نازکوهنداروي هغه خو به دستي ورماته کړي، زه یې و دغه نکل ته حیران وم، زه نو نه وم خبر چې د غوا طبیبان بیا په بل سرای کې(هغه روغتون کې) ناست دي.

د یوسف او شاولي ماما مجلس لا جاري ؤ خو محبت خان به تر ډیره خپل فکر واهه او هغه دبرایې په خوب او پاچهي کې به یې چورت بند ؤ ، یوسف خان او شاولي ماما هم تر ډیره حده غرض نه ورسره کاوه پدغه لړ وخت کې هغه موټر وان (ډریور) لا د شاولي ماما څخه دا پوښتنه وکړه چې چیرې ځی، شاولي ماما داسې ورته وویل: هغه د لیونیانو ډاکټر ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر وان وويل: تاسې خو ټول سم معلوميږی نو د ليونيانو ډاکټر څه په کوی شاولي ماما يې داسې ځواب وکړی وروره موږ هم ولا که يو سم يو مګر اصلي دغه هلک ((اشاره محبت خان ته))وړولو سم ندی کله کله بې ځايه ږغيږي، دلته يوسف خان موټر وان ته وويل: د صحرا خلک يې د ليونيانو ډاکټر بولي د بازار خلک يې نفسيات پوه ډاکټر بولي هغه ته ورځو شاولي ماما خو دکلي سړی دی ساده مجلس کوي چې خوا دې بده نسي، موټر وان اوس په يوه کوڅه باندې موټر وګرزاوه يوسف ورته وويل: وروره موږ دلته کښته کيږو دا لار د ډاکټر ځای ته لنډه ده موټر وان هم موټر د لارې و يوې څنډې ته کړی دوی د موټر څخه کښته سول او د موټر وان سره يې حساب خلاص کړی، اوس د يوسف په لارښونه دوی د يوه ډاکټر خوا ته روان دي، شاولي ماما چې هسې د هندارو دوکان يا دواخانه ويني، وايې دغه ښه دوکان دی دغه ځای ته به يې ورولو خو

(اووم څپرکی:اسان ولی ليوني سي؟)

يوسف به يې خبره ورپرې کړه يا ماما دا هسې دواخانه (درملتون) ده يا د بل شي دفتر دی دلته ډاکټر نسته، ته راځه هغه ځای ما ته معلوم دی، خو شاولي ماما چې دبازار سره ښه ولد (بلد) ندی و هر شي ته حيران حيران ګوري يوار دوه خو لا يوسف ته داسې هم وويل: هلکه په دا جيبو به پام کوو وايي دلته په بازار کې دغه د جيبو غله (کيسه بر) هم ډير وي داسې نه چې يو شی را څخه غلا کړي، دوی يو څه مزل کړی دی يوسف داسې روان دی لکه شاولي ماما چې سم ورسره روان وي خو چې پام يې سو محبت خان لکه سايه ورسره روان دي خو د شاولي ماما درک نسته ودريدی تر شا يې وکتل د محبت خان څخه يې پوښتنه وکړه هغه هم لکه بيده په خبر نه ؤ، چې ماما پر کوم ځای ورڅخه بيل سو اخير پر شا راوګرزيدل داسې يو کج ګر چې راغله ګوري چې شاولي ماما د ټانګې پر آس ګرزي او بيا د ټانګې د خاوند سره وږغيږي، يوسف ورته را روان دی دا فکر کوي لکه چې دغه ټانګې والا يې شناخته دی که څه ؟

نژدې ورته راورسيدل خبرې اوس اوري داسې معلوميده لکه د آس سودا چې ورسره کوي.

يوسف ورته وويل: ماما موږ تر هغه ځايه ورسيدو چې وموکتل ته نه وي خو ږغ به دې کاوه، بيا موږ په څه شي پسې راروان وو او ته څه کوې !

شاولي ماما وويل: يوسف جانه دغه آس چې مې وليدی داسې مې خوښ سو چې څه درته ووايم هغه دچا خبره وايم هر څه يې راسره هير کړه بيخي هغه د خان اکا اس ته ورته ؤ، سړيه که دې ځيني رانيوی دا يې ته هم خان، نو خاني نور څه غواړي آس خو به ورته برابر کړې، يوسف حيران ؤ په خندا يې ورته وويل: دا خو په نغدو پيسو دی نو ته دونه (دومره) پيسې لرې يا درسره سته که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټانګې خاوند دې مجلس ته غوږ نیولی دی چې شاید د صحرا سړی دی په ډېرو پیسو به آس در څخه را نیسي ښه ورته خوشحاله دی.

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه کاکا(د آس خاوند) ښه سړی را ته معلوم سو سړیه سودا به ورسره وکړې هلته ما په کلي کې یو څه پچې ټولي کړې دي بس پدغه پچو به سودا راسره وکړي یو څه پروړ که یې غوښتی هغه به هم ورکړم، دایې سودا سوې، ددې خوا به موږ هم سپاره پر ولاړ سو نور نو څه غواړې!

دا د پچو خبره پر ټانګې والا بیخي بده ولګېده، خو شاولي ماما لا پر آس کښېنته پورته ګرزي، پدغه حال کې د آس یو دکیزې تناو(پاړه)هم وشکوله چې دې کار بیا د آس پر مالک خورا بد اثر وکړی ټانګې والا په ډېر خښم ورته وویل: ځه ولاړ سه ولې مې په عذابوې !

شاولي ماماوویل: ولې خو ته به یې هم خرڅوې نو بیا خوشکه ولې کوې؟

ټانګې والاوویل: ځه وروره ولاړ سه زه دې د خوارۍ وایستم اوس به مې یو سپاري کې وړی، ولې مې په عذابوې دا ما په شنو لوټو(نوټو) را نیولی دی ته یې په پچو را سه رانیسې، ماغزه دې خراب دي که څه؟

«خوخبره وار په وار د ټانګې والا او شاولي ماما تر مینځ خرابېده » آس هم غوږونه شک نیولي دي د شاولي ماما څخه یو څه توربدلی ښکاري د بلې خوا یې یوه کیزه هم وشکېده او دا خطرناک مجلس خو وار په وار یاغي کاوه، یوسف خان او محبت یوار ټانګې والا ته وایي وروره پرېږده دصحرا سړی دی دکیزې تاوان به دې درکړو، بیا شاولي ماما پورې وهي او ورته وایي شاولي ماماپري یه ږده خپل آس یې دی نو چې په پچو یې نه درباندې خرڅوي نو په زور خو به یې نه ځیني اخلې.

«خو بس دغه مکوه، ایله شروع ده خبره سمې خواته نه تله، وار په وار حالات خرابېدل»

شاولي ماما ورته وویل: وروړ خوشکه ولې کوې پر تا که آس ګران دی پرما خپلي پچې ګراني دي، ولې خلک یې پر اور ډوډۍ نه پخوي، چې نه یې خرڅوې په سمه ووایه چې نه یې خرڅوم.

ټانګې والا په بګۍ کې ناست دی، خو شاولي ماما لاندې پېشرو ورته وهي، یوه دوې خبرې لا نوري نه وې سره اړولې چې ټانګې والا داسې عصباني سو، تا چې ویل پېر انانو ونیوی داسې بې اختیاره یې هغه د آس غمچینه وه که لښته و شاولي ماما ته یې ونیول، خو چې دوې، درې به یې شاولي ماما واهه دی هم ورته په جذبه کې سو، صحرائي سړی ؤ په زور ښه زورور ؤ دغسې ټانګې والا تر دا یوه لاس و نیوه لاندې را ایله کړی پدغه حال کې آس تور واخیست تر یوه ځایه یې ټانګې والا هم ورسره کش کړی، په هغه پایدام کې لکه چې د ټانګې والا کالي بند وو، د بلې خوا شاولي ماما سوکان ورته نیولي وو، خو پر ټانګې والا خورا قیامت جوړ ؤ تر څو چې خلک سره را رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو سرونه په وينو رنګ ؤ ، مګر ټانګې والا تر شاولي ماما ډير خوږ ؤ يوار د ټانګې سه را ايله سو بيا چي آس تور واخيست بيا يې تر يوه ځايه ورسره کش کړی هغه د شاولي ماما د سوکانو وارونه خو لا څه کوې، دلته دغه ټانګې والا هم اکثره وخت ټانګه يو اخي يا جلا درول تر څو يو سپاري ځانله پيدا کړي بل داسي خوشک ؤ چي د هغه نورو ټانګو والو سره يې هيڅ ګذازه نه کيدل، خو دا چي آس يې تور واخيست او شاولي ماما ښه وډباوه د ده ملګرو ته ښه خوند ورکړی نو ځکه يې د ده په خلاصېدو کې ژر هڅه ونکړه د بازار ناولده(نابلده) خلکو سره جلا کړل يو يې يوې خواته کش کړی او بل يې بلې خوا ته بوتلی خو ټانګې والا د شاولي ماما د سوکانو څخه ډير سدوبد(يوڅه بې حاله) دی.

يوار يوار لا په بې سدتيا کې دا هم وو ايي ايله مي کړی زه آس په پچو نه خرڅوم، پر راګرزېدلي خلک يو يو پر وخاندي چي دا څه وايي، کله چي د خوشکيار اکا آس ليونتوب شروع کړی نو سمدستي د سړک پر آبله غاړه د دوو بګيو د اسانو سره په جګړه بوخت سو هغه يې هم په وينو ولړل ولې چي دی ډير قوي يا زورور ؤ ، د شاولي ماما خو ناحقه نه ؤ خوښ سوی چي نه تر تېرېدی کله چي دغه آس پر هغه نورو اسانو يو ناڅاپه حمله وکړه هغه يې د ځان په ځير(رنګه) ليوني کړه اوس نو دري سره اسان د ورپوري تړلو بګيو سره د بازار پر يوه سړک ولاړ سي او پر دا بل سړک را وګرزي هيڅ شی يې مخه نسي راګرزولای نژدې وو چي څوکسان دې وداړي، خو هسې به ورځيني خلاص سوه ، د بلې خو د بازار دوکانونه وار په وار پسې تړل کېدل ، په بازار کې خورا بده ورځ جوړه ده ولې چي د ټانګو اسانو خورا بد سر اخستی دی ، هغه دچا خبره ده يو قيامت جوړ دی ميره هغه دی چي ځان له مخه وباسي ځينو کسانو په ځانو پسې د دوکانو دروازې راوتړلې ځيني بيالوړو ځايو يا د دوکانو بامو ته وختل د هغه ځايه بازار ته ګوري ، چي ليوني اسان د ټانګو سره داسې ورکې ځغلي ته چي وايې د شاخيز(پريټ) ورځ ده يا د دوی سه ماسيوا بل څوک نسته يا لکه دا بازار چي د دوی د پلار وي.

له هرې خوا چي به د بازار په سړکانو راغلل داسې بې دسړک دغاړې دوکانداري سره کډې وډې کړې تا چي ويل سيلاب راغلی په پليو ، شنو ، نخودو اونورو شيانو خو داسې بازار لړلی ؤ لکه باران چي سوی وي ، د پيازو او پټاټو پر ريړيو چي به ور برابر سول ريړۍ به يې داسې يو په بل کې سره وجنګولې لکه د تورې ګاډۍ (ريل ګاډي) ډبې چي سره وجنګيږي ، پياز او پټاټې به هره خوا په ګيليدو ول.

د دې بې حاله سوو اسانو به هم شايد په زړه کې دا درد ؤ چي دا انسانان زموږ سره څنګه ظلم کوي درانه مو باروي ورپسې مو په لښتو يا غمچينو وهي کيزې مو په زور داسې کشوي چي زموږ د ژبې اوخولې هيڅ خيال نه ساتي چي دا به هم خوږيږي ، دوی يو اخې پدې ښه پوهيږي چي ډيرې پيسې وګټي او موږ درانه بار کړي زموږ تر بدنو به خولې بهيږي خو دغه انسانانو ته زموږ د ستړيا هيڅ احساس نه کيږي، موږ خو پخوا د يوه انسان د سپرتيا لپاره وو او موږ به يې هم ښه نازولو هغه وخت موږ هم خوشحاله وو ، نن څه کوې چي دې ظالمانو موږ تر دې درنو بارو لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونده بیزاره کړو ، شاید د دغه اسانو به دا هم خواهېش وو که یوه ورځ مور ته واک په لاس راغلی او هغه ورځ به یې همدا نن بلل چې د بازار حکمراني نن د دوی په لاس کې وه او د بازار په سړکانو یې هر څه سره ګډ وډ کړه ، دوی به هم شاید پدې پوه ول چې حکمراني همداسې کیږي چې هر څه دې ګډ وډ وي ، تر ټولو زیات تاوان یې د سړک د څنډو دوکانداریو او د پیازو او پټاټو ریړیو ته ورساوه ولې چې همیشه به د دوی د لاسه لاره بنده وه او دغه اسان به درانه بار را روان وو نو نن یې لکه چې یو څه کسات ځیني وا خیستی دغه اسانو داسې نژدې فکر نه کاوه چې یو صحرائي سړی (شاولي ماما) به بازار ته راځي او په یوه ورځ به د بازار حالات بدلیږي ، هلته به یې خاوند د هغه صحرائي سړي په سوکانو په وینو رنګ او بې سده کیږي او داسې انقلاب به جوړیږي چې واک او اختیار به د دوی لاس ته ورځي ، او دوی به د بازار په خلکو پسې ځغلي چې چا ظلم کړی دی چا لاره بنده کړېده او چا ګرانه سودا ورکول ، سر اخیستو اسانو لا خپل مست شاخیز د بازار په سړکانو کې کاوه هغه څه چې دوی کول هغه یې وکړل ، د بازار خلک یې د بندو دروازو او لوړو ځایو یا بامو څخه په بې وسي ننداره کوله.

د ډیرو خلکو پدې سر نه خلاصېدی چې ددې اسانو سره څه وسول چې داسې بې حاله سوه ، هسې خپل ځانو دلارې ایستلي ول ، هغه پیاز او پټاټې چې پر مځکه هوارې پرتې وې هغه د چا په یاد وې او ځینو خلکو ته خو دا درک هم نه ورمعلومیدی چې کیسه د کومه ځایه خرابه سوه ، او دا اسان او ټانګې د چا دي ، خو څه ساعت وروسته ځیني خلک چې په بازار کې ډیر کارونه ،نه درلودی د بازار څخه په تنګو کوڅو یا مخ چپه لارو ووتل ، اسان هم یو څه پر ارامه سوه.

بس د خدای پاک فضل ؤ چې پو لیس را ورسېده په ډیره هوښیارې سره یې د یو دوکان پر بام سنګر ورته ونیوی په لومړي سر کې لا اوښکې بیونکی (انسوګیس) ګیس پر استعمال کړی خو د دې سره اسانو بیا زور واخیست ،خو بل چکر چې اسان پدې سړک را برابر سول ، پولیسو هم په پوره مهارت د توپکو خولې ورباندې برابرې کړې وې د دوی هم ورباندې ټکان سوه ځیني ګولۍ (مرمۍ) به خطا کېدلې خو څو ګولې ښې کارې کې ولګېدې د بازار مینځ ته په را رسېدو دوی هم د زوره ولوېدل او یو په بل پسې پر مځکه را ایله سوه وینو یې لا ښه په زور کې دارې وهلې خو دوی د بازار په مینځ کې داسې بې اختیاره د حرکته ولوېدل چې د سر خواوې او د مخ پښې یې پر مځکه وې او د شا پښې یې یو څه پورته وې، ولې چې په بګیو پورې تړلي وو ،د ټکانو پر وخت دبازار هغه څنډې چې د اسانو د ورتګ څخه چپې وې وتړل سوې تر څو یوه بله پیښه ونسي ، هر چا د خطر احساس کاوه ، د دوکانو پر سر ولاړو خلکو به یوار په تعجب پولیسو ته وکتل او بیا به یې د بازار په مینځ کې ویشتل سوو اسانو ته وکتل چې وینې هره خوا بهیږي ، بیا به یې د ځانه سره وویل د خدای(ج) زور د حکومت زور (دا یوه تعجبي جمله ده) حکومت خو د دغه ورځې لپاره دی ته وګوره څنګه وینې په بازار کی وبیولې !

دا که د حکومت دا خلک(پولیس) نه وای دا کار به چا کاوه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مستو او لیونیو یا بې حاله اسانو د بیرې چې خلک د دوکانو پر سر ولاړ وو یا یې دروازې تړلې وې ، د هغوی بیره هم کرار کرار ورکېده ، او په بازار کې یوار بیا خلک سره پیدا سوه ځینو خلکو هغه خپل پیاز ، پټاټې یا نور شیان سره ټولول خو تر ډیره دغه شیان هم د اسانو په وینو لړلي وو ، څوک بیا پر وژل سوو اسانو راټول وو ، مګر بګۍ یې پولیسو خپل مرکز ته بوتلې تر څو خاوندان یې په لاس ورسي او د دغه تروریستي عمل په اړه تحقیق ځیني وکړي ، د دوو بګیو یا اسانو خاوندانوخو دا هوښیاري وکړه چي د اسانو تر ویشتلو وروسته یې ځانونه د بازاره څخه و ایستل تر څو د حکومت د ممکنه نیولو او تحقیق څخه یې ځان خلاص کړی وي ، او د دربیمې بګۍ یا آس خاوند چي خوشکیار اکا نومیدی د شاولي ماما سره چي خبره پر شخړه واوښته او د پیښې اصلي لامل(سبب) هم دی ؤ هغه په لومړي سر کې د شاولي ماما دسوکانو یا وهلو څخه بې سده یا بې هوشه ؤ خلکو یوې څنډې ته کړی وروسته حالات نور خراب سوه نو دی هم دغو خلکو په یوه دوکان د ننه ګړي چي دروازه یې داسې نیم کښه خلاصه وه دا وهم تر ډیره نه کیدی چي دا بې حاله اسان به دې خوا ته راسي.

خلکو یې د سر وینې ور پاکې کړې یودوه ځایه په ړنکیو ور وتړل کرار کرار به یې هغه د بورې څخه جوړ شربت یا خوږې اوبه ورکولې ، تر یوه حده چي لا ښه په سد کې نه ؤ راغلی دابه یې وویل: ځه ولاړ سه صحرائي سړی یې زه آس په پچو نه خرڅوم ، ما په شنو لوټو(نوټو) رانیولی دی ته یې په پچو را څخه غواړې . . . یو څو داسې بې حاله یا سرچپه خبرې به یې نورې هم وکړې ، ځینو خلکو ته به د ده پر خبرو خندا ورغله ، ځیني ناخبره خلک چي پدغه دوکان کې حاضر ؤ دده دخبرو څخه پوه سول چي د یوه آس خاوند دغه نفر هم دي ، کله چي اسان پولیسو وویشتل نو د دغه حاضرو خلکو پر خوشکیار اکا زړه نور وسوځیدی چي یو خو دی پر دغه حال دي او د بلې خوا هغه دي آس یې هم وویشتل سو ، وروسته څه کسانو تر دوا او ډاکټره پورې ورساوه مګر هلته دا خبره چا نده ښکاره کړې چي خوشکیار اکا هم د یوه آس یا یوې بګۍ خاوند دی ، ولې چي دوی بیرېدل چي حکومت یې د یوه دهشتګر په نامه و نه نیسي ، دلته د بازار وضیعت(حالت) لا ګډ وډ دی پلې، نخود ، پیاز، او پټاټې پر سړک پاشلې پرتې دي د اسانو وینو هم لومرداري جوړه کړېده ، پر دغه حد یا علاقه خو هغه د چا خبره بیخي لاره بنده ده د سړک په مابین کې ویشتل سوي اسان پراته دي د پورته کیدو څوک یې نسته د حکومت وسایل هم سره نسته که وې هغه بیا خراب سویدي ، هغه افسران (مامورین/چارواکي) یې هم اکثره په رخصتي تللي دي که څوک پر ځای وي د هغوی بیا کار ته چنداني زړه نه غواړي ، ګوره چي تنخواوې کمې دي که څه پیښه ده سم یې وکار ته زړه نه غواړي ، هغه یو څو پولیس چي راغله هغو دغه بې حاله یا بې سده اسان وویشتل بګۍ یې د ځانه سره بوتلې بس دغه یې د وسه پوره وو .

پر دې ډیرې خبرې وسوې چي دا درانه اسان به څنګه د لارې باسو چا به ویل چي په موټرپورې به یې وتړو چا به ویل حکومت ته به عریضه(درخواست) وکړو هغه به هغه شی (کرینګ) د یو ځایه راولي یا به یې په پور واخلي هغه درانه شیان چي پورته کولای سي ، هر چا دخپل فکر برابره خبره کول اخیري خبره یا وړاندیز(تجویز) دا وسو چي اوس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې هم ناوخته سو ما ښام به د بازار او شاوخوا سپي پر را ټول سي هغه به یو څه غوښې ځیني وخوري نو به صبا ته یو څه سپک سوي وي بیا به نو زموږ یا د حکومت وس هم په ورسیږي چي د غه وژل سوي اسان له بازاره څخه وباسو ، بل خو د ګرانۍ هم دغه حال دی چي انسانانو ته لا د خوراک سم شی نه رسیږي او یا د هر چا سم وس نه په رسیږي نو سپي خو د چا په یاد دي نن شپه به دوی خواران ښه ځانونه په غوښو ماړه کړي ،بله ګټه خو یې دا ده چي زموږ په بازار کې خو امنیت د شپې یاد ورځې هم نه یې او هره شپه یو دوکان د غلو له خو ا مات سوی وي ، چوکیداران خواران یې هم په چم نه پو هیږي خو نن شپه به د چوکیدارانولا خاص ضرورت نه وي ولې چي د دغه وږو سپو به ډلې ډلې په بازار کې ګرزي څوک به د دوی له بېرې بازار ته نسي راتلای نو شپه به ښه په امنیت کې تېره سي.

دغه وړاندیز(تجویز) چي چا وړاندې کاوه ولاړو خلکو ډیر په غور اوریدی ولې چي خبره معقوله ورمعلومېده هر اړخ یې ګتور ؤ ، چا یې مخالفت ځکه ونکړی ولې چي د دوی په وس کې تر دې بالا څه نه وو ، ځیني خلک خو په زړه کې ډیر خوشحاله سوه ولې چي د دغه وژل سوو اسانو لپاره یوه اسانه په زړه پورې لاره پیدا سوه یوه نفر ته خو د دې خبرې معقولیت یا ربښتینوالی بیخي اوس لا ورمعلوم سو ، هسې د خبرې وار ته کتل چي د خپلې رایې اظهار وکړي ، خو کله چي دخبرې وار پیداکړی نو یې داسې وویل: هو دا ډیره ښه دفکر خبره یا تجویز دی ولې چي شاوخوا د سپیو غپا خو اوري چي وار په وار په ډیریږي او څو د بازار سپي خو پر موږ شاوخوا راګرزي هسې خپل وار ته ګوري پر وژل سوو اسانو را ګرزیدلو خلکو چي ورپام سو ریښتیا هم داسې حالت ؤ ، ډیرو خلکو دا فکر کاوه که هسې دا ولاړ خلک یوې خواته سوه بیا به نو په هر آس کي شل سپي سپاره وي ، بیا به بل حال وي ، ولې چي اوس لا د بازار د سپیو رویه بدله وه هر چا ته به یې په خښم کتل دوی به هم شاید دا فکر کاوه چي نور تاسې دا خپل بې فایدې مجلس پربږدی سهار چي تاسې راځی ګوره چي څرمنې به یې پاته وي که نه ، خبره همداسې معلومیده چي را روانه شپه به واک او اختیار د دوی په لاس کې وي.

د ورځې په نیمایي کې چي کله حالات خرابیدل او اصلي وجه (لامل) یې د شاولي ماما او بګیوان خوشکیار اکا دآس پر سر لانجه وه او دوی دواړه د جنګ په حال کې خلکو سره بیل کړه ، خوشکیار اکا یې یوې خواته کش کړی او شاولي ماما یې بلې خوا ته پورې واهه ، شاولي لا په اول سر کې زور کاوه او د جنګ اورته یې لمن وهله خو وروسته چي پوه سو چي د آس خاوند دې هم په وینو ولاړه او اسان هم لیوني سوه یا ځان کاږه دغه دې فایده ده ، بس ده هم د یوسف په خوله وکړه ځانونه یې له بازاره وایستل ولې چي حالات د دې نه وو چي یا دې محبت خان ډاکټر ته ورولي (چي بازار ته د را تلو اصلي کار یې همدغه ؤ) یا دې دوی په نور څه پسې وګرزي ولې چي نور وخت په بازار کې تیرول دوی د ځان په ګټه نه باله.

کله چي د بازاره لیرې کېدل د شاولي ماما د سر دسرببرنو زخمو وینې دوی د جیب په دسمال پاکې کړې او یو څه نسوارېي هم پرواچول، یوسف ورته وویل هسې هم د ډاکټر پیدا و دواخانې (درملتون) ته مجبوره یو چي یوار پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسو تر ځو پر دا خوږو ځایو یو څه دوا درواچوي ، خو شاولي ماما وویل: هسې به یو څه ایرې پر واچوو دوی لا د خپل کلي په لور روان دي یوسف ورته وایي شا ولي ماما اوس هم ښه خلاص سوې ، که حکومت یا دغه دوکاندارانو ته په لاس ورغلی وای د ټولو تاوانو تاوان به یې در څخه اخستی وای هغه بګیوان خو دې بیخي بې سده کړی خدای(ج) دې یې نه وژني د هغه غاړه خو ګرسره نه وتل.

شاولي ماما خو یو څه پوه سوی ؤ چي تاوان خو ما پیښ کړي مګر بیا به هم یو څه خښم ورغلی او داسې به یې وویل دا دبازار خلک بیخي خوشک دي زموږ ګذاره نه ورسره کیږي وایم ما سمه سودا ورسره کول ده ظالم زه په لښته ووهلم ،چپه او راسته راته وږغیدی ، یوسف وویل ماما ته ولې د بازار خلک ملامتوې اصلې خو موږ ملامت یو ، موږ خو محبت ډاکټر ته بیوی ته په دا مینځ کې د آس په سودا اخته سوې ، بیا نو تا آس په پچو را نیوی د بازار خلکو کله شیان په پچو ورکول ، دوی لا دغه مجلس کاوه چي د بازار خوا ته ټکان شروع سوه ،یوسف وویل دغه دي ټکان خو دې واوریدل دا لکه چي بیا بله پیښه وسوه ، دلته د خبرې وار محبت واخیستی اوداسي وویل: دا لکه چي هغه د دوکانو پر سر ختلو پولیسو پر هغه لیونیو اسانو ټکان وکړه یا به یې د بازار پر خلکو کړې وي ، شاولي ماما وویل نه پوهیږم چي څه شی به وي خو زما هغه آس ډیر خوښ سو کاشکي را باندې خرڅ کړی یې وای !

یوسف پر وخندل ماما ته هم عجبه سړی یې دآس خبرې لا کوې ، شاولي ماما لا جواب نه ؤ ورکړی چي یوسف خان ورته وویل دغه دي د ډاکټر پیدا تر دواخانې (درملتون) پورې را ورسیدو دلته به ستا په زخمو یو څه دوا درواچوي دا لړ لړ وینه به یې هم بنده سي او دمحبت خان لپاره به هم هسې یو څه د تبې او طاقت دوا واخلو ، تر څو بیا انور خان اکا ونه وایي چي محبت مو ولې ډاکټر ته نه دی ور وستلي ، شاولي ماما خو لا اول ویل هسې به یو ټوکر وسوځو د هغه ایرې به پر واچوو نو ر شی نه غواړي نسوار مې لږ وه کني بل شي ته حاجت نه ؤ ، خو دا چي یوسف د انورخان اکا خبره ورته وکړه نو ده هم قناعت وکړی ، یوسف لا داهم ورته وویل داسې نه چي دا کیسه و دواخانې والا ته وکړې یا دهغه سره کوم بل بحث (لانجمنې خبرې) ونکړې چي پر بل غم وانه وړو ، دواخانې ته په را رسیدو دوی سلام ووایه او د تختو پر چوکیو کښیناستل ، ډاکټر پیدا نه ؤ پر ځای، ګوره چي دکوم بل ناروغ کتنې ته یا کوم بل ځای تللی ؤ خو هغه شاګرد یې پر ځای ؤ ، هغه هم ښه ؤ لیک لوست یې نه ؤ زده نه یې د ګولیو او بوتلانو نویشتې ویلای سوي ، خو د رنګو یا نښانو څخه نژدې ټولې دواوې پیژندلې، ښه راستمن ځوان ؤ کال او دوه بعد یو کلیوال ډاکټر یا دواخانې والا ځیني جوړیدای سو ، د ډاکټر پیدا هم ښه لاس په خلاص ؤ ، ښه ډیر کارونه یې د ده پر غاړه ؤ ، د دوی په ورتګ هغه هم ښه خوشحاله سو چي دا دي څو ګیراکان خو درته راغله ، هم به دې سودا پر وسي هم به یو څه تجریبه پر وکړې ، دا یو خو داسي معلومیږي لکه جنګ چي کړی وي او دا نور دوه هم د ناجوړۍ څخه خلاص نه دي ، دی هم لاس په کار سو اول یې د شاولي ماما په خوږو (زخمو) سوو ځایو یو څه ژړه دوا وروا چول او ژر ژر یې یوه داسې غټه جوشي ګولۍ د یوه دبلي څه را وایستل او یوه ګیلاس اوبو ته یې ور واچول ، چي خوند او بوی یې پر شاولي ماما ښه ولګیدی ، او هغه نورو دوو ته یې د خپلې تجریبې او اخلاص له رویه چي ده یو څه ستړي هم بلل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چایو له ترموزه یوه یوه پیاله شنې چای ور توی کړې ، شاولي ماما ته د دواخانې والا رویې ډېر ښه خوند ورکړی ولې چې د سهاره څخه چې د کوره را وتلې وو د شنو چایو بوی لا نه ؤ کتلی ، اوبیا په هغه شخړه هم واوښتل ، خو دا دي دواخانې والا نه یواځې د شاولي ماما په زخمو دوا پورې کوي بلکه د خوراک لپاره یې هم یو څه ورکړه ، د ډاکټر پیدا شاګرد که تعلیم نه ؤ کړی خو ښه تجربه ناکه ماغزه یې په سر کې وو ، دواوې یې د خپلو رنګو او نښانو څخه پیژندلې ، دی که څه هم د ډاکټرې تر ځایه نه ؤ رسیدلی خو شاولي ماما اوس د ډاکټر په نامه باله ، ډاکټر دمحبت خان لاس هم وکاتی دواړو ته یې جلا جلا کڅوړې (کڅوټې) له دواوو ،ور ډکې کړې د خوراک د وختو نښانونه یا لیکې یې ښې په ترتیب سره باندې وکښلې ، دا یې لاهم ورته وویل زموږ دواخانه که د بازار څخه وتلې ده خو جعلي دواوې نه خرڅوو.

شاولي ماما پخپل صحرائي انداز ورته وویل: قربان دې سم وایم اول مې لا خوښ سوې چې پخپله دوکانداري کې به د بې ایماني شیان یا دغه دوه لمبره دواوې نه خرڅوې ، پر دغه پراخ تندې مې وپیژندلې چې ښه انسان به یې ، وایم که زه خلاص وای یا دې دوکان (دواخانه) زموږ په کلي کې وای نو ته ومنه چې ما به لا یو څه ډاکټري درڅخه زده کړې وای ! د شاولي ماما پر دې ساده مجلس دواخانې والا یوسف او محبت ټولو وخندل ، هغه لا جواب نه ؤ ورکړی چې شاولي ماما نور داسې وویل: آ ښه ډاکټر صاحب تاسې نسوار خرڅوی که یه ؟ زما خو نسوار ټول خلاص سوي دي ما ویل که د یو څو روپو دا راکړې ؟

دواخانې والا ته د شاولي ماما مجلس ډېر خوند ورکاوه په ډېر ښه انداز یې ورته وویل : یه کاکا دلته نسوار نه خرڅوو دا دواخانه (درملتون) ده دلته یواځې دواوې خرڅیږي.

شاولي ماما خبره زیاته کړه: ښه تاسې نسوار نه خرڅوی هغه زموږ دکلي دوکاندار تاج ګل لالا پخپل دوکان کې هر څه خرڅوي یو د کټوې دارو یې نه دې سم نور یې هر څه ښه په بیعه دي ، آ ښه دارو (دکټوي دارو) به هم نلرې خدای سته نن د انورخان اخښي په کور کې میلمانه دي ، له ما څخه یې را غوښتي وو ، اوس مې دا دي په یاد سو ته وادارو نسته ؟

خو د دې خبرې ځواب یوسف ورکړی ، یا ماما دلته دارو هم نه خرڅیږي ، کله چې لومړی دوی دې دواخانې ته راغلل نو به دواخانې والا د پیسې پوښتنه ځیني کول خو شاولي ماما سم حال نه وایه خبره به یې سره وژو ول.

هسې به یې دومره وویل: هلته په بازار کې بد حال جوړ سو زه هم ورکې خوږ سوم ، دواخانې والا هم نور نه غوښتل چې د دې پیسې پل ووهي ، یو څه وروسته چې شاولي ماما خپل ساده مجلس شروع کړی د دواخانې والا هم طبیعت ورسره وغوړیدی ، شاولي ماما یوار په ډاکټر صاحب ورته وایې بیا یې پام نه یې په دوکاندار ورته ووایې ، شاید دا به یې د نسوارو د نه کیدو یا دساده ګې وجه وه ، اخیر یې د دوا پیسې ورکړې او په ښو خبرو سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت سره واخیست ، دوی درې سره اوس د کلي په خوا روان دي هغه سترېيا یې هم یو څه لږ سوه شاولي ماما ورته وايي یاره یوسف جانه دغه ډاکتر صاحب ډیر پوه رامعلوم سو خدای(ج) مې دې نه ناجوړه کوي که ضرورت پیښ سو وایم سیده به ده ته راځم بیخي مې خوښ سو ، یوسف یې داسې خبره ونیول ماما ته هم عجبه سړی یې وایم هغه د ښار یا بازار پوهان ډاکتران دا دکلو د دواخانو کم تعلیمه ډاکتران بیخي نه خوښوي چي دوی دې د خلکو کتنه کوي او بیا دې دواوې ورکوي ، داکار ډیر خطرناک بولي ، هسې خو موږ د مجبوري ورځې ورځو .

شاولي ماما ته دې خبرې خوند ورنکړی او داسې وویل : یو خو تا موږ د بازار په ډاکترانو مړه کړو سهار هم تا دغه خبرې کولې چي د بازار ډاکتر ته به ولاړ سو هلته چي دې زه په وینو ورنګولم اخیر بیرته دغه دې دکلي داکتر ته اړ سوو .

یوسف وویل : هغه خو تا آس رانیوی په هغه کې زما یا د بازار د ډاکترانو څه ګناه ده ، تا ته په څه شي درمعلوم سو چي دغه دواخانې والا پوه دی ؟

شاولي ماما وویل : یو خو یې تندی ښه پراخ وو اخلاق من ځوان وو ، بل څنګه یې سته چای درکړې هغه د چایو دیګ ؤ که چای جوشه (ترموز ښه یې) هغه مې لا خوښ سو ، هغه دخانانو په کوروکې چي هم وي.

یوسف وویل : ماما په پراخ تندي یا ښو اخلاقو خو ځوک نسي ډاکتر کیدای ، او هغه د چایو شی ترموز بولي ، ستا چي پر خوله درغی هغه نوم پر ږدې.

شاولي ماما ځواب ورکړی : ته یې نو نه منې ما ته یې بله تجربه هم رامعلومه سوه ، کله چي مورکۍ مسکینه لالک ډاکتر ته بیولې وه هغې ته یې هم دغه جوشي ګولۍ ورکړې وی ما به هم کله کله د دې په غلا دانه دانه ورڅخه خوړل ، وایمه بیخي دمالتې رنګه خوند یې ؤ زما بیخي خوښې وې وایم اوس چي موږ ورغلو ده هم هغه رنګه ګولۍ په اوبو کې راسمه کړه وایم لکه دغه ډاکتر چي راپوه سوی وي چي دغه ګولۍ پر ده ښې لګیږي.

یوسف وویل : تا ته خو ډاکتر درمعلوم سو ، خو د ده خوارکي د دواوو پوره نومونه لا سم نه ؤ زده، ولې چي دواوې به یې داسې را اخیستلې ، هغه شین کاغذي ګولۍ اودرختي والاشیربت به لا درته را واخلم ، هغه د دواو تعلیم چي کړی وي هغه یې په دغه نومو نه یادوي ، خو شاولي ماما د ده خبره داسې پرې کړه ، بس ته هغه د بازار دا ښه ډاکتران بوله زه به دغه ښه ډاکتر بولم ، د دوی دغه بې قناعته مجلس لا هم دغسې روان ؤ ، محبت خان هم نه غوښتل چي د ماما او اندیوال یوسف په شخړه کې ورګډ سي ، تر ډیره به د ده فکر هغه د برائي په قضا سوي مجلس کې بند ؤ یا به یې هغه لیدلي خوب په فکر کې ګرزیدی ، کله چي دوی په دواخانه (درملتون) کې وو محبت خان پر کاغذ یو څه ولیکل خو یوسف خان هم دا فکر کاوه چي دا به هلته غوټۍ ته وراستوي نور یې غرض ورسره ونکړ خو دا وخت چي دوی کلي ته راورسیدل ، دا نو داسې وخت دی چي هلته په بازار کې اسان ویشتل سویدي او له دووکانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک کرار کرار بازار ته راوزي او نژدې خلک وژل سوو اسانو ته نژدې کیدل ، دلته شاولي ماما ، یوسف او محبت خان هم خپل کلي ته راورسیدل د تاج ګل لالا دوکان ته په را رسیدو د دوی د مینې قاصد جانو هم حاضرۀ شاولي ماما پدغه حال کې کور ته ولاړی یوسف د تاج ګل لالا و خوا ته ورتېر سو خو د سترګو تر کونجانو محبت ته کتل محبت خان هم هغه په دواخانه (درملتون) کې لیکلی لیک جانو ته ورکړی نور یې هم یو څه ورته وویل ، جانو هم د غوټۍ په اشاره درې څلور واره د تاج ګل لالا د دوکان مخ او د محبت خان دوی تر کوره تګ راتګ کړیۀ خو په خپل مقصد کې ناکامه تر غوټۍ پورې تللي وو خو دا اخیري ځل دی هم خپل مراد ته ورسیدی په غوږو کې د محبت خبرې او په لاس کې د ده لیک او په ډاډه زړه د غوټۍ خوا ته روان سو .

(دلته دداستان)

(یادونه)

په پښتنو کي کشران د احترام له وجهي مشرانو ته په کاکا یا ماما وایې نو ځکه یوسف شاولي ته هم به ماما خطاب کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اتم څپرکی)

(د کتابو د لیکلو لامل او زما د کتابو په اړه د خلکو نظر څه ؤ)

درنو لوستونکو او زړه ته راتېرو ملګرو کیدلای سي چي تاسو به زما پنځه سره کتابونه لوستي وي او یا به مو همدا کتاب لوستلی وي ضرور به یو څو پوښتني درته پیدا سوي وي نو ځکه د دې څو کرښو د ویلو تکلیف درکوم.

اول: دا ناول ما ولې ولیکی؟ ځواب: کله چي ما کتل چي زموږ ډیر د نوي تعلیم لوستي ځوانان هغه که په ښوونځي کي وي او که د لیسې (کالج) څخه ورپورته، دوی به همیشه یا تر ډیره حده د بل کلتور ناولده(نابلده) ناولونه یا داستانونه کتل چي په هغو کې به د شرابو، عیاشی، بې لاری ځیني نورې خبري مخ ته ورتلې خو مثبت لوری به یې کم ؤ.

نو ځکه ما وغوښتل چي تر یوه حده په سم فکر د دغسي ځوانانو یانورو مطالعه کوونکو لپاره د خپل کلتور سره نژدې پخپل ادب کي یو څه ورته وړاندې کړم، او تر ډیره حده زموږ د ژبې او ادب لپاره په شعر کي کار سوی ؤ خو تر دې وخته لا زموږ د ادب د نثر خوا ډیره کمه هم ده، د بېلګې لپاره کله چي زما لومړی ناول (ناکامه مینه او زورور خلک) په کال ۲۰۰۷ م کي ما چاپ کړ نو تر دغه وخته پدې صوبه بلوچستان (سوهیلي پښتونخوا) کي دوه نور ناولونه ((وچه لښته))او((پروني مخونه)) چاپ سوي وو چي پدې حساب سره زه په دغه سیمه کې و پښتو ته د درېیم ناول لیکوال جوړیدای سم.

دوهمه پوښتنه: زما د پنځو سره کتابو کیسې له کوم ځه را اخستل سوي که نه؟

ځواب: زما د لنډو کیسو ټولګه چي څوارلس کیسې لري یا د دغه څلور ناولو ټول داستان دا زما خیالي کیسې یا کیسه ده، خو البته په یوه بڼه پېښې سوي دي یا پېښیدونکي دي په یو رنګ نه یو رنګ په نړۍ کي وجود لري، یعني د پېښیدو حقیقت یې سته، کله چي به ما قلم لیکلو ته پورته کاوه نو زما په فکر کې به یوه مختصره غوندې خبره وه خو تر لیکلو وروسته به یو عجیب غوندې داستان ځیني جوړ سو د لیکلو په دوران کې به ما دا فکر کاوه چي زه هلته موجود یم دا سي څو ځایه به راغلي وي چي پر هغه صحنو به ما ورته ژړلي وي، چي هو زموږ په انساني ژوند کي دا هرڅه پېښیږي، وروسته چي زما کتابونه ولوستل سوه نو دلوستونکو د ژړیدو هم خبر سوم، بېلګه یې دا ده: یو طالب چي ما نه پیژندی د ده دستاربندۍ کارډ (بلن لیک) یې ځای ته را ته راوړی چي په هغه کارډ کي د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم مولوي شامحمد لیکل سوی ؤ دغه ښاغلي داسي راته وویل: ستا دغه ناول ((ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟))

په حقانیه کتاب خانه کي مي وکاتی، یو ځای ته چي راورسیدم ومې ژړل او کتاب مي مخ ته ونیوی تر څو ناست خلک مي په ژړا ونه پوهیږي، او دالته مي ټول ولوستی، بله ښېلګه: په بوغره روډ کې زموږ دکار ځای ته د مخامخ همسایه طالب استاذ کیسه سمیع الله داسي راته وکړه: طالب استاذ چي مخامخ مستري خانه لري او شعري لیکنې هم لري، دوې غرمې ډوډۍ ونه خوړل او پدغه وخت کي به یې پورته کتاب یا ناول کاته او نوره ورځ به یې د مستري خانې کار کاوه، دوهمه ورځ ماپښین یې ما ته داسي وویل: کتاب مې خلاص کړ او د دغه ناول په اخیري برخه کي د ډب کلي د صاحب زاده صاحب د زوی رنګین پر کیسه مې ډیر وژړل، او ډیر یې متأثیره کړم.

زما د یو بل کتاب ((د رحمت ډالۍ))چاپ ۲۰۰۴ م / د لنډو کیسو ټولګه ، چي چا لوستې او د ځینو له خبرو زه خبرسوی یم: محمد طاهر ، ابدالي، چي ډیر ښه لیکوال او ادیب دی، ده یوه ورځ د ده د کوټې مخ ته داسي راته وویل: پر دغه ځای یو تعلیم یافته ځوان راته ناست ؤ ما ستا دکتاب دغه کیسه چي (اوس به د نړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي) ورته اورول او ده را ته ژړل. ګل خان ، حیرت، چي ډیر ښه شاعر او د دوو شعري ټولګو خاوند هم دی، داسي راته وویل: ستا دکتاب دغه کیسه (چي په ژوند میراث سول) مي زموږ د نیکه دکورنۍ یوې پاته سوې ستي (بکرۍ) میرمني ته کول (لوستل) هغې به د هري خبري سره بې اختیاره زما خبره داسي پریکول: وې دا خو زما د ژوند کیسه ده دغه سړی زما په کیسه چا خبر کړی...؟ د حیرت صاحب دغه راته کړې خبري ببیا نوموړي و ځینو اخبارواو مجلوته د چاپ لپاره هم وسپارلې چي زما د کتاب د دوو نورو-

کیسو په اړه هم نورې خبري ورکي وې.

(اخري سلګۍ یې دي) پدې لنډه کیسه کي فتح نومی سړی خپل زوی په موټر ووهي کله چي پخپل کورکي موټر راګرزوي، حبیب الله ،بلال، چي ښه لیکوال او شاعر دی، نوموړي د پورته کیسې په اړه راته داسي وویل: دغه کیسه زموږ په کلي کي پیښه سوه او فتح نومي چا یو هلک په موټر وواهه خو فتح نومی یې پلار نه بلکه اکا ؤ د پیښې اتفاق.

قاري عبدالوهاب چي هم ادیب او هم د یوې مدرسي مشر دی داسي راته وویل: موږ په مدرسه کي شاګردانو ته د وقفي په دوران کي ستا د کتاب یوه برخه اوروو.

ډاکټر او پروفیسر نصیب الله ،سیماب، چي ښه شاعر او لیکوال دی د یوه کتاب (بنده دروازه) خاوند هم دی او پي، ایچ، ډي یې هم پر ناول کړې ده په بلوچستان پوهنتون کي استاذ دی، چمن ته د یو سمینار لپاره راغلی ؤ او زما دویم ناول (محبت ولې ورک سو؟) ما ورکړی، څه موده بعد مي ټلیفون ورسره کاوه او دا پوښتنه مې ځیني وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سو کتاب دې ووایه؟ نومو ړي داسي راته وویل: کله چي په چمن کې په ویګن کې کښیناستم تر کوره مي خلاص کړ، دغه کتاب ۹۹ صفحې لري. د حقانیه کتاب فروشي خاوند قاري خالقداد داسي د پورته ناول په اړه راته وویل: د چاپو ګلاس مي راته ډک کړ تر څو هم به کتاب ګورم هم به چای کوم خو کله چي مي یو څه وخت وروسته پام سو کتاب مي ټول خلاص کړی ؤ او چای خو مي بیخي هېري وې، د نومو ړي د خبرو د خلاصیدو وروسته دلته یو بل ناست طالب چي وروسته ما په مولوي شامحمد وپیژندی خپله کیسه داسي راته وکړه ما هم د دغه کتاب اوریدلي ؤ کور ته مي یوړی ماپښین مي بالښت ته څنګ وواهی او په کتاب مي شروع وکړه په کتاب کتلو کي داسي ورک سوم چي ځان راڅخه هېر سو کتاب مي ټول وکاتی خو اخیر مي اوښو درد شروع کړی ولې چي زه د ځایه نه وم ښوریدلی نو ځکه مي اوښو درد شروع کړی.

یو بل ملګری چي هم رحمت الله نومیږي راته داسي وویل: زما سره ستا یو ناول ؤ کوم ملګری مي په دوبۍ کې اوسیدی هغه راڅخه وغوښت او ور و مي لیږی.

د پغمان تجارتي مرکز مسئول عبدالرازق ، عابد، راته داسي وویل: چین ته مې ستا دغه ناول راسره یوړی د چین کوم ښار ته چي تلم د الوتکې په (۸) ساعته سفر کي مي ډیره خوا ولوستل او پاته مي هلته په هغه خپل دفتر کي ولوست ډیر ساعت مې پر تېر سو. حاجي عبدالعزیز ، کمین، چي نژدې په څلورو ملکو کي به د تجارت مرکزونه لري، د نومو ړي سره زما شناخت نه ؤ خو د ده د زامنو سره مي څه ناسته ولاړه وه، کله چي د نومو ړي تجارتي دفتر ته یوه ورځ ورغلم په ډیره مینه یې له بازاره یو خاص رنګه شیریخ راوغوښتی، کله چي زما او د نومو ړي لومړی مجلس لا نه ؤ پوره شروع سوی یو بل ناست مشر چي حاجي دارو ،شمشوزی، ما باله هغه ته یې زه او زما کتاب داسي معریفي کړلو: دا هغه څوک دی کله چي ما په تېره روژه کي مازدیګر مهال یو کتاب کاته اوزه به له تاسي څخه یوې خواته سوم، هغه ما د دغه نفر (لیکوال) کتاب مطالعه کاوه، او زما د معلوماتو له مخې چي ښاغلي حاجي عبدالعزیز به زما کتابونه دوبۍ او او جاپان ته هم ورسره وړي وي.

ښه لیکوال، ادیب او محقیق ښاغلي ډاکټر عبدالرؤف ،،رفیقي،، صاحب ته چي کله ما د ناچاپ کړو پاڼو څخه د خپل ناول یوه برخه واورول، نومو ړي داسي راته وویل: رحمت صاحب نه پوهیږم چي ته دا ناول په چمن کي لیکی او که په نیویارک کي، او کله چي بیا زما ناولونه چاپ سوه نو کله کله به نومو ړي د تلویژن پر پرده هم ښکاره کړي وي، د ټولو دوستانو دي کور ودان وي!

د پروډیسر ښاغلي ایوب ،،بابي،، ډیره مننه کوم چي لا مي تر اوسه ندی لیدلی، یوه ورځ په یې ټیلیفون داسي راته وویل: نن پر ټلویزن tv موږ ستا پر یو کتاب بحث کوو، ما ورته وویل دا ستاسي حسن نظر دی، خو نومو ړي داسي راته وویل: نه دا ستا حق دی تا خواري کښلي ده. له دوؤ ریډیو ګانو څخه زما دوه ناولونه د سر څخه تر پایه پورې درې واري نشر سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي ترون چي يو ادبي تنظيم دی مشر يې دا وخت عادل ،اڅکزی، دی، دغه ادبي تنظيم يوه ادبي جرگه گڼې هم لري او د جرگي غړي حاجي اخترمحمد (ميراني) محمدنبي (اميد) او زه رحمت الله (رحمت) يو، دغه تنظيم تېر کال پدې ۲۰۰۹/۴/۱۹ نيټه يو سمينار اينبي ؤ د دوو کتابو مقالې وې (لعل جواهر) د متلو کتاب د ښاغلي شيربهادر (اڅکزي) او بل زما د کتاب (ايا محبت به خپل مطلب ته ورسيږي؟) ناول، مقاله ښاغلي انجنير محمد نبي (اميد) پر ليکلې وه.

د احمدشا ابدالي کلتوري ټولنې لخوا د پنځو کتابو سمينار پدې نيټه26اگست2007 وسو، او په هغه پنځو کتابو کي يو زما کتاب ؤ (درحمت ډالۍ)دلنډوکيسو ټولگه، چي مقاله وړاندې د پښين د سيمې ښه شاعر گل خان (حيرت) ليکلې وه.

د مورچل د ويب سايټ د ملگري ښاغلي محمد نعيم (افغان) او انصاري صاحب يې هم کوروداني چي د خپل ادبي چوپړ په لړ کي زما دکتابو سريزې او د چاپ خبر هم په خپل ويب سايټ ندی هېر کړی. د مشرق د ادبي پاڼې د مسئول جعفرخان (ترين) او د عبدالنافع (غيور) چي زما پر ناولو يې پوره مضمون ليکلی ؤ کوروداني، د سعيد (کرد) د ميني پوروړی يم.

له ښايسته کندهار څخه په استازيتوب د دوو ځوانانو چي لا مي ندي ليدلي قدرت الله، او خليل احمد يادوم چي زما يو ناول به يې په يوه دوې ورځي کي لوستی ؤ او بيا به ما ته ټليفونونه کول چي هغه بل ناول به کله چاپيږي، او د محمد ابراهيم (سپيڅلي) او محمد فيضي د ادبي خدمتو هم ستاينه کوم، يوه ملگري د جلال اباد څخه ټليفون را ته وکړی چي دووهم ناول يې لوستی ؤ او د دريم ناول پوښتنه يې کول خپله هم ليکوال ؤ نوم يې راته لعل گل ياد کړی.

تر دې ځايه چي مي کومي ببلگې وړاندي کړې د هغو پيغامو څخه ما انتخاب وکړ کوم چي ما ته را رسيدلي وو.

يوه بله خبره بايد ياده کړم زموږ د پښتو ادب د يوه ډير ښه ليکوال او اديب د خولې خبره ده، چي په موږ کې ښه ليکوال هغه دی چي کتاب يې ولوستل سي، نو زه د دې خبري په رڼا کي ويلای سم چي زما کتابونه ولوستل سوه.

پورتني مثالونه مي ځکه راوړل چي زموږ په سيمه کي يو شاعر چي لا ډير کشر دی او تر دې وخته کوم تصنيف هم نلري وکتاب يا ادب ته له ځانه معيار ټاکي نو ځکه که دی يا ده غوندي نور ثبوت غواړي ما دغه دي وړاندي کړل.

زه د پښتو ادبي ټولني چمن د ټولو ملگرو او ورسره د نورو ادبي ټولنو يا نورو ادب زوقه ملگرو چي زما کتابونه يې ولوستل يا يې مقالي ورباندې و ليکلي يا يې غونډې پر وکړلي يا يې نوم له ما څخه پاته سو، زه يې ډير کوروداني وايم، چي زه يې و دې ته وهڅولم چي يو په بل پسې د پنځو کتابو څښتن يا ليکوال سم.

څو پوښتنو ته بايد ځواب وايم: پوښتنه: تا بايد دغه څلور سره ناولونه يو ځای يا د يوه کتاب په بڼه چاپ کړي وای؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب: کله چې ما يو ناول چاپ کړی د هغه څخه به اوه يا اته مخه ليکنه ناچاپه پاته سوه او نوره کيسه به ما پخپل فکر کې تياره بلله او ليکل سوی به نه وه ما به پر چاپ سوي کتاب د راروان يا بل ناول نوم هم ليکلی ؤ، يا به مي له ځينو ريډيوګانو واوريدی چې هغوی به نشر کاوه نو زه به يې اړ کړم چې ورپسې بل ناول هم بشپړ کړم چې دا سې يو په بل پسې څلورو ناولو ته ورسيده، يعني پريوه ځاي دا ټوله نه وه بشپړه، تر دې وخته د ناول يا دناولو د ليکلو يا چاپ کولو يو بل لامل يا وجه دا هم وه چې دا وخت پر اسلامي نړۍ او بيل خصوص پر پښتانه ټبر او پښتنه سيمه د يو ديرشو کلو څخه د يو سازش لاندې يو ناورين راروان دی او هره ورځ د شلو کسانو څخه نيولې بيا تر دوه نيم سوه کسانو پورې د يو مسلط سوي جنګ له امله وژل کيږي چې ډير، يا ټوله يې پښتانه دي (هسې خود ټول انسانيت لپاره ښه ورځ غواړم) ما نه سوای کولای چې تر دې دې بلېه اسانه د بيان لاره ورته پيدا کړم يا هغه څه چې زه په پوهيږم خپل ؤلس ته وړاندي کړم خو هغه دا دي د ناول په ښه ورسره شريکوم.

دا خبره هم بايد وکړم چې که ستاسو د طبيعت سره نابرابره خبره په مخه درسي ضرور به راته بخښنه کوی ولې چې انساني کار خو ضرور له تېروتني خالي نه وي، د الفاظو، جملو، لهجې يا املاء غلطيو څخه به هم را تېرېږي، خو قصّدا د چا زړه زهيريدل نه غواړم، تاسي هم کولای شی چې خپل نظر راواستوی يا يې پر ټليفون راته ووايا ست !دغه مي په وس کې ؤ پر دغه به قناعت راسره کوی، اميد کوم چې د خير په دعا کې به مي نه هېروی د ټول اسلامي امت او ټول انسانيت لپاره سمه لار او ښه ژوند غواړم اوبس ،پر لوی رب مو سپارم.

رحمت الله ،، رحمت،، چمن

(نهم څپرکی)

د ليکوال په اړه:

که مو وخت پيدا کړی دا څو کرښې لا هم وګوری، نه پو هيږم چې له کومه ځايه يې را پيل کړم ګران او سخت کار ته راورسيدم، هغه د چا خبره تر ډيرو ګران کار دا دی چې څوک پخپله د ځان تعروف يا پيژندنه کوي ،، نو ځکه ما پخپلو وړاندې څلورو کتابو کې دغه ګران کار نه ؤ کړی او اوس اړ يم چې دا کار وکړم تر څو د بل چا لپاره مي د ځان په اړه يو څه کار اسانه کړی وي تر ننه خو ما دومره پيژند ګلوي:- رحمت الله (رحمت) د انساني ټولنې د اسلامي عقيدې او پښتانه ټبر يو څوک بس ګڼل، او تر دې زيات مي ضروري نه بلل ، يولامل يې دا هم ؤ چې زموږ په سيمه او يا بل هر ځای کې لږ او ډير بې ځايه قومي تعصب سته او بې ځايه دا اور پو کل کيږي ټول ټبر ته مو تاوان دی زه ځکه وړاندې دا خبري کوم تر څو د دې ليکنې لوستونکي په هنر تر خپله ځايه ورسوم، ځکه چې د ياد سوي اور لمبې لا د پښتانه د ټبر پر شاوخوا نه دي کرارې سوي، دا رنګه زموږ د سيمې د هر وګړي په څير زما د پلار او نيکه د ژوند او مالداری سيمه د کوټې څخه تر کندهاره پوري وه او د نژدې ژوند کولو سيمه يې سپين بولدک او د ډيورين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښې دې خوا ته د چمن سیمه وه، پدغه دواړو ځایو کې د پښتانه ټبر دغه دوه لوی قومونه لکه اڅکزي او نورزي د پیړیو راهیسي اباد دي او وګړي تر یوه حده ښه ژوند سره کوي او یو د بل سره دوستي لري، یعني دوی تریوه حده یو د بل خوریان دي، او زه هم د نیکه مرغه د پلار او نیکه څخه نسلا د دواړو قومو سره تعلق لرم یعني پلار مي نورزی او ماماګان می اڅکزی دي او یا دا سي چي زموږ کور ته ټولي را واده سوي میرمنې اڅکزۍ دي تفصیل څه دا سي زما د پلار ماماګان: براؤزي، علیزي، ، اڅکزي زما ماماګان: رحمت زي، قوت زي(قطب زي)نصرت زي، اڅکزي ،زما خسرګني :کرکزي، قوت زي(قطب زي) نصرت زي، اڅکزي، زموږ د کور دوې نورې دوستی: براؤزي، علیزي، ،اڅکزي بله: د ایمانداد نیکه (کاله) کاکوزي، بادینزي، اڅکزي ده.

دا مي د پښتانه ټبر د دغه دوو قومونو د دوستی یوه بېلګه وړاندې کړه چي ما یې ضرورت محسوساوه، اوس زه نه پوهیږم چي زه به څرنګه د خپلو دغه دوستانو سره د کوم دلیل له مخي ناحقه بد نیت وکړای سم، نو ټول انسانیت ته د انسانیت په خاطر او د حق مذهب په خاطر او پښتانه ټبر ته د دغه ټولو سپیڅلتیاوو په خاطر عاجزانه خواست کوم چي د هر رنګه ناوړه کارو څخه لاس واخلی او خاص بیا دغه قومي تعصب ته د پای ټکی کیږدی، اوس به مي یو څه لار دې ته برابره کړې وي چي دا خپل کمزوری تعروف یا پیژندګلوي تاسو محترمو ته وکړم. نوم: رحمت الله ،تخلص ،رحمت،، د پلار نوم حاجي نظر محمد ، قبیله، نورزی.ټبر پښتون زدکړي په اذادډول د دوولسم سره برابري ،زموږ کلیوال ژوند ؤ د پیدا ایش نیټه دقیقه نده لیکل سوې خو د اټکل له مخي ۱۹۲۴م کال د پسرلي په موسم کي اټکل کیږي.

زده کړې مي خوري وري کړیدي چي دولسم جماعت (ټولګي) سره برابرید ای سي، د خپلې مورنۍ ژبې پښتو سره سره په عربي، فارسي، اردو ژبو کي لیکل، مطالعه، او ویل کولای سم انګلیسي ژبه چي اوس د وخت ضرورت دی او څه نا څه پخپل کور کي د کمپیوټر انسټالیشن ته لا انسان اړ کیږي یا په کمپیوتر کي د څه لیکنې یا ایمیل کولو یا دکوم ویب سایټ کتلو اړتیا سته د دغه ژبې سره هم تر خپله وسه ورسره شناخت لرم، او دغه پورته ځیني کارونه هم کولای سم، خو لارښوني ته هر څوک اړتیا لري ،که څه هم د ژوند اول کلونه مي ډیر ستونزمن او ورپسي کلونه هم د کړاوه ډک راباندې تېر سویدي ولې چي والد صاحب مي سپین ږیری ؤ ،په ډیرو کمو وسایلو لرلو سره د کور د ناروغي څخه نیولې بیا د کلي او وطن و هري چاري ته مي د ۱۴ کلنی څخه اوږه ورکړیده که په بازار کي د پلار تر څنګ په سوداګري کي وم، دا ستاذ سبق،په کلي کی لکه واده، جنازه، دروغ رنځور پوښتنه خو مي پر وخت کول د مسجد یا جماعت لمونځ خو مي بیخي نه قضا کاوه، داسي وختونه لا هم راغلل چي کور مي د کرایي ؤ او به به مي هره ورځ پخپله د کوم لیري ځایه څخه راوړلې د ژوند و دې ټولو کارو ته مي د سهار له سپیدو څخه د ماخستن تر لسو بجو پورې وختونه ټاکلي وو کومي خاصي میلې ته مي وخت ندی پیدا کړي چي زه دې ورته حاضر سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چي وسایل یو څه زیاتیدل خو مسائل نه کمیدل د خپل رب شکر مي په هر حال کي کاوه، د دغه ټولو سره سره مي مذهبي زده کړې صرف، نحوه، فارسیات څه نا څه ولوستل فقه مي تر بیع هدایې پوري، او له احادیثو څخه مي مشکوة شریف ووایی.

د حجازي مقدس (سفرحج) مي لومړی ځل هم هغه وخت وکړ چي کله تاج محمد (جمالي) د صوبې وزیر اعلی ؤ او پدغه کال ۱۹۹۳م کي لومړی ځل د کوټي څخه پروازونه د حج شروع سوه او پدغه کال د عرفات ورځ ۹ د ذولحجې او۳۰مي ۱۹۹۳م سره برابره وه دوهم سفر د حجازي مقدس مي په کال۲۰۰۰م کي وکړ...، اوس چي سمیع الله او شمس الله غټې سویدي نو دکار یوه برخه د دوی پر غاړه ده.

خدای پاک پخپل ژوند کي د ډیرو کارو توفیق راکړ د جلسې، مشاعرې، او سمینار سټیج کول، د خپل اولس او کلي چوپړ مي ندی هیر کړی په مرکه کي به ضرور چا پوښتلی یم، څو نوري خبري به هم درسره شریکې کړم که دا نوري پاڼې وګوری.

(لسم څپرکی)

ادبي ژوند ته کتنه:

د ماشوم والي څخه چي کله په لیک لوست پوه سوم د لوستلو او ادب سره مي مینه وه څه ناڅه یو شی به مي لیکه، د خوندي کیدو فکر به یې راسره ؤ خو هغه ځیني لومړی لیکنې به را څخه تر لاس وتلي وې، وروسته بیا د (پښتو ادبي ټولنې چمن) سره راملګری سوم، چي بنسټ یې پدې نیټه (۱۹۹۷/۹/۲۷) کیښودل سو، تر دغه وروسته زه ورسره ملګری یم. په ټولو سمینارو او یا غټو مشاعرو کي زه د غړي او یا دکابینې د غړي په حیث ورسره وم، میاشتنی غونډې هم تر ډیره ځایه ندي راڅخه پاته سوې.

۱۴/۱۲/۱۹۹۷ د ټولنې لومړی سوګند اخستل اولومړی مشاعره ځای د ښاروالي تالار (د چونګی هال) ماپښین مهال، تلاوت:محمد ظاهر (ابدالي) وکړد کابینې غړي: صدر نعمت الله (دراني) ،جنرل سکرټرمحمد نبي (امید) ،پانګوال سلطان محمد(قدردان)، مشر میلمه حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، سوګندعبدالرؤف (رفیقي) صاحب ورکړ، صدارت دمجلس د سیدضیاءالدین اغا(لاجوري) وو، او د تجارتي څانګي مشر حاجي محمد علي اکا اروانښاد جمال عبدالناصر او ډاکټر عبدالصمد(عشیزي) هم ګډون درلودی.او دغه ښاغلو خپل شعرونه واورول، سټیج سکرټري صدیق الله(خوشحال)، منظور احمد (کاظم)، عبدالعلي (سنګین)، سرانان والا، امیرمحمد (امیدوار)، احمدالله (همت)، عبدالخالق (صوبه سرحدوالا)، راقم ،رحمت الله (رحمت)، محمدنبي (خادم)، سلطان محمد (قدردان)، محمد ظاهر (ابدالي)، ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) دځرک پخار څخه اوږد نظم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه، سیدضیاءالدین اغا لاجوري) انجنیر محمدنبي (امید) ویناوال د مجلس صدر، مشر میلمه نعمت الله (دراني).، ټولنې د یو کال په پوره کیدو سره یې ډېري غونډې او مشاعري وکړلې چې د یادوني وړ سمینار یې د دوو کتابو (ګلدره) شعري مجموعه لیکوال یې د پښین د سیمې ګل خان (حیرت) دی او (تاتمول) شعري مجموعه لیکوال یې د چمن د سیمې شفیق العالم (معذوریار) دي«اواوس په کوټه کي میشت دی» دغه سمینار یا مخکتنه پدې نیټه۱۹۹۸/۵/۳ وسوه .پر (ګلدره) باندې یوه مقاله د راقم الحروف هم وه او پر (تاتمول) باندې یوه مقاله د ملا عبدالصمد (بیوس) وه، د هر کتاب مقاله لیکونکي ټول دغه ښاغلی وو:د ګلدرې مقاله نګاران: نعمت الله (درانی) ،رحمت الله (رحمت)، شفیق العالم (معذوریار)، ډاکټر لیاقت (تابان) .د تاتمول: ګل خان (حیرت)، خلیل (باور)، محمود (ایاز)، او ملا عبدالصمد (بیوس) پر هر کتاب څلور څلور مقالي واورول سوې، په راغلو مشرانو کي پروفیسر سیال (کاکړ) هم ښه وینا وکړه، ښاغلی نصیب الله (سیماب) او رحمت (نیازی) هم راغلي وو .مشر میلمه یې ډاکټر عبدالصمد (عشېزی) او سټېج سکرتر یې صدیق الله (خوشحال) ؤ ، ورپسي یوه خوندوره مشاعره وسوه، ځای ؤ دچمن د لوی ښونځي تالار، لوی روغتون ته مخامخ، ډاکټر (رفیقي) د حج په سفر تللي ؤ .

پدې نیټه ۲۷/۹/۱۹۹۸ د ټولنې لومړی کلیزه ولمانځل سوه د لوی ښونځي په تالار کي.

اوس غوارم چي د ټولنې د نورو ټاکنو ترتیب ولیکم.

دویم ځل ټاکني د ټولنې په دفتر کي وسوې دټاکنو په ډله کي حسین پاچا، محمد داود او محمد قسیم (بریالی) وو نیټه۱۸/۱۰/۱۹۹۸ دغه کابینه وټاکل سوه د دویم وار لپاره بیا صدر نعمت الله (درانی)، جنرل سکرټر انجنیر محمدنبي (امید)، مرستیال صدر محمدنبي (خادم)، مرستیال سکرټر رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقیار).

دوهم ځل د سوګند دستوره: ۱۹۹۸/۱۲/۲ ځای بینډار، سوګند ورکونکی روح الله (ساقیار)، وخت مازدیګر، یو بل کال لا نه ؤ پوره سوی چي د ۱۹۹۹ د اکتوبر په ۱۲ نیټه د ټولنې لومړی صدر نعمت الله (دراني) له موږ څخه پر ځوانۍ ولاړی روح دې ښاد وي، په بابایي هدیره مرده کاریز کي و خاورو ته وسپارل سو .

د اروا ښاد یاد غونډه، خیرات، ختم او مشاعره د ټولنې ملګرو په لوی ښونځي کي ترسره کړه.

په کامرس سرک باندې د ټولنې دفتر په اګست 2000م کي پرېښودل سو، بل ځل ټاکني په ۴ نومبر ۲۰۰۰م د میراني صاحب په دوکان ټرنچ سرک کي ترسره سوې او دغه کابینه وټاکل سوه .صدر: ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي)، لومړی مرستیال حاجي اختر محمد (میراني)، دویم مرستیال حبیب الله (بلال) جنرل سیکرټري (راقم) رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقیار).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ځل د ټولنې د ریمه کلیزه ۲۰۰۰/۹/۲۷م پدې نیټه ونه لمانځل سوه او دوخت په تېریدو سره بیا په دغه نیټه**۲۵**/۳/۲۰۰۲م دغه کابینه وټاکل سوه.

سرپرست اعلی: عبدالرؤف (رفیقي)، صدر محمد نبي (امید)، د صدر مرستیال: راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دویم مرستیال: نوراحمد (فطرت)، جنرل سکرټري:عادل سید جان چې اوس په عادل (اڅکزي) یادیږي، د سکرټري مرستیال: رحم الدین (رحماني)، د اطلاعاتو مسئول: نصرالله (وفا).

پښتو ادبي ټولنې چمن په خپل ټول وخت کي اونیزي، میاشتنۍ، پسرلنۍ مشاعري او سمینارونه وکړل او د ځینو هغه لیکوالانو په ویاړ یې هم مشاعري وکړې څوک چې چمن ته راغلل،د دغه کتابو مخکتني یې وکړلي، تاتمول، ګلدره، د صلیب په دایرو کي مات وزري زانې ژاړي، او پښتني انځور، زه به یې لږ یادونه وکړم.

۲۱/۵/۲۰۰۰م سمینار مخکتنه د پروفیسر رازمحمد (راز) پر کتاب (مات وزري زانې ژاړي) ځای د لوی ښوونځي تالار، پدغه سمینار کي و راقم الحروف ته د ښاغلي رحمت شاه (سائیل) لیکنه ورکړل سوې وه د اورولو لپاره.

۵/۵/۲۰۰۱م د ښاغلي غلام رسول (توخي) صاحب په ویاړ ځای کتابتون، سټیج په وار سره دغه کسانو وکړ،

راقم،رحمت الله ،رحمت، ، حبیب الله (بلال) او انجنر محمد نبي (امید).پښتو ادبي ټولنې چمن خپل دفتر په اګست **2000**م کال کي پرېښاوه، تر دغه نیټې څو میاشتي مخکي دوه نور درانه میلمانه چمن ته راغلل،د پېښور سره د پښتو عالمي کانفرنس مشر ښاغلی رازمحمد(راز) صاحب ، د ده سفر پدې موخه ؤ چي څه موده وروسته یې د پښتو عالمي کانفرنس د جوړیدو لپاره د ادیبانو سره ووینې کله چې موږ د ټولنې په دفتر کي ماز دیګر قضاء کښیناستلو نوموړي دغه وینا کوله او ما د وینا لیکل کول خو د بده مرغه اوس هغه لیکنه ماته په لاس رانغله چي ما د ده د بیان توري دلته راوړي وای یا نوري خبري.

او بل ګران میلمه ورسره جنرال عبدالصمد(مومند)ؤ چي د ده موخه بیا سفرنامه لیکل وو او دغه ښاغلي بیا خپله سفرنامه پدې نامه (هر تېپې ته د جرګو سره ځم) چاپ کړه ۲۰۰۴م، او دغه د (رفیقي) صاحب سره میلمستیا او دملګرو سره لیدل یې پدغه سفرنامه کي یاد کړیدي، کله چې دغه میلمانه ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ته راغلي وو نو نوموړي ماته د تار په ټلیفون د میلمنو د راتګ وویل زه هم له خپل ځای څخه بنک ته ورغلم هلته د ملاقات وروسته بینک ته مخامخ د ټولني دفتر ته وختلو، د دغه ښاغلو رازمحمد(راز) صاحب او جنرال عبدالصمد (مومند) (رفیقي) صاحب بل (میراني) صاحب چي لږ مخکي ما خبر ورکړی وو.

«او (رفیقي) صاحب وایي غلام سخي (نوریوال) هم دغه وخت حاضر مجلس ؤ، خو دغه ښاغلی دغه وخت زما هېر دی خو موږ دغه پنځه کسان هلته کښیناستلو تر څه وینا وروسته مو د ماښام لمونځ دلته په جماعت ادا کړ چي امامت یې ما وکړ، تر لمانځه وروسته مو یو څه مختصر کلام هم سره واوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۱/۵/۲۲م د پښین ځخه د راغلو لیکوالانو عبدالباري (اسیر) او شامحمد (درویش) په ویاړ، وخت ماذیګر ځای کتابتون، ستېج سیکرټري راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دصدارت پرمقام عبدالروف ،رفقي، عبدالباري اسیر، اوشامحمد درویش، ناستوو تلاوت سید محمد شاایشانآغاو کړدغه ښاغلو خپل کلام واوراوه محمد طاهر، علی اکبرزخمی، ،راقم، رحمت الله ،رحمت، نصرالله (وفا)، عبدالباري (غریب) لومړی وار، ایشان اغا، شیرباز(افغان)دلته لومړی وار، غلام سخي (نوریوال)، سلطان محمد (قدردان)، حاجي اختر محمد (میراني)، عبدالاحد(مهاجر) محمد ظاهر (ابدالي)، روح الله (ساقیار)، شامحمد (درویش)، حاجي عبدالرؤف (رفیقي)، او عبدالباري (اسیر).

۲جون ۲۰۰۱م د پیښور ځخه د راغلي شاعر او لیکوال ښاغلي اشرف (مفتون) په ویاړ، ځای کتابتون ،ویاند

(راقم ،رحمت الله ،رحمت

۲۰۰۱/۱۲/۲۲م د خوشحال بابا د ځلورسوم تلین به مناسبت.

په۵می ۲۰۰۲د اروابناد نعمت الله (دراني) په یاد کي مشاعره او د نوو ټاکل سوو غړو سوګند مراسیم ترسره سوه.

۲۴/۳/۲۰۰۲د پسرلي په مناسبت مشاعره مشر میلمه یې د ضلعي پخوانی چرمین حاجي فیض الله (نورزی) وو، د مشرتابه پر ځای ورسره د ټولنې صدر ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) کوربه صدر محمد نبي (امید) او بل میلمه د حمزه بابا د کلي ښاغلی شریف الله ؤ، وروسته شفیق الله (معذوریار) هم د مشر تابه ځای ته راغلی، حاجي نصیر احمد (پاچاخان) نه ؤ راغلی که څه هم مورډ ده نوم په دعوت نامه کي چاپ کړي ؤ، ستېج د(راقم) رحمت الله ،رحمت پر غاړه ؤ.

۲۰۰۲/۸/۴م په ویاړکي د دغو ښاغلو میلمنو د کراچي ځخه محمد طاهر (اپردی) د پیښور ځخه حنیف (خلیل) او د کوټي ځخه خلیل (باور) او علي کمیل (قذلباش) راغلي وو، د مشرتابه پر ځای ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) او انجنیر محمد نبي (امید) ناست وو، د ویاندي چاري د راقم رحمت الله ،رحمت پر غاړه وې، ځای کتابتون، وخت د سهار لس بجي، دغه مشاعره په ډیر کم وخت کي مورډ برابره کړه.

او بیا دغه ښاغلي زما دذاتي ملګري او د ټولنې د غړي رحم الدین (رحماني) په ملګرتیا او تقریبا د ده په موټر کي د ویش (بیش) بازار ته بوتلل سوه او یاد سوي ملګري هلته د ویش په هوټل کي د غرمي ښه ډوډۍ هم ورکړي وه، چي د هغه ټول جریان تصویري البم زما مخ ته پروت دی، چي د مشاعري ځخه نیولي بیا تر هوټله پوري دغه عکسونه د دي چوپړ شاهیدي ورکوي. او بل لوري ته مي د ښاغلي حنیف (خلیل) هغه کتاب هم پروت دی (د سپین بولدک په لور) سفري راپور تاژ چاپ کال ۲۰۰۳م خو ښاغلي حنیف (خلیل) زمورډ مشاعري او ادبي چوپړ ذکر یوائي په اوو(۷) لیکو کي پر ۵۴ صفحه کړیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو ادبي ملګرو څخه د (رفیقي) صاحب سه علاوه یو اځي د(امید) ذکر کړی دي کاش چي ده زموږ د ټولنې د څلورو یا پنځو ملګرو نومان خو یاد کړي وای !

او نژدې دغه مشاعره ډیره زما په منډه ورته جوړه سوه کاش چي یو څه د دغه لیکوال دغه چوپړ ته پام سوی وای !

و دغه بیړنۍ مشاعري ته لیکوال هم حیران ؤ په صفحه **۵۴** کي داسي اقرار کوي -

(دامشاعره پدې لحاظ هم منفریده وه چي په لږ وخت کي ډیر شاعران او زیات سامعین راجمعه سوي وو)

مګر چا چي دغه چوپړ او درناوی ورته کړی وو ، د هغو پر نومانو یا نوم یادیدو یې قلم وچ سوي وو ،افسوس ،

مګر بل اړخ ته بیا چي ښاغلی حنیف (خلیل) په کوټه کي د ښاغلي کمیل کورته ورځي د خپل کتاب به صفحه -**۵۹** **۵۸**کي بیا د دوو ماشومانو(ایرج او ائیمه) یادونه په دولسو لیکو کي بیانوي.

اوس تاسو د دغه استاذ د انصاف موازینه خپله وکړی، داسي د چمن پښتو ادبي ټولنه او ورته جوړه کړې مشاعره او یو زیات شمیر شاعران او مینوال، ده یې ذکرپه اوو(۷) لیکو کي وکړی او دوه نومان یې ورځخه یاد کړی لکه (رفیقي) صاحب او (امید) صاحب ، او بل لور ته د کمیل په کور کي دوې ماشوماني (ایرج او ائیمه) د دواړو نومان یادول او دولس لیکي د کتاب نیسي، نو ځکه ویلای سم چي نه به پښتو پرمختګ وکړي او نه پښتانه که دغه حال ؤ

.

داسي پیښي مي نو ډیري ولیدلي ځکه یې لیکم تر څو چي دغه د خپلي خوښي د لیکني یا څه کولو دود راڅخه پاته سي.

پر ما د ښاغلي حنیف (خلیل) نثر خوږ لګیږي، دی په تحقیق کي ښه لاس بری دي خو زما دغه لیکنه به دی د یوي ګیلي په شان مني نه د بدل اخستو په رنګ، ما ښاغلي ته د قائد اعظم یونیورسټي اسلام په درک خپل دا ناول (محبت ولې ورک سو؟)هم ورواستوی خو د رسیدو درک یې رامعلوم نسو .په**۷**می**۲۰۰۲**د ښاغلي عبدالباري (جهاني) په ویاړ یوه خوندوره مشاعره، د ویاند چاري د راقم رحمت الله ،رحمت او عادل (اڅکزي) پر غاړه وې.

۲۰۰۳/۴/۲م د یادوني وړ سمینار چي دکتاب (پښتني انځور) مخکتنه کي وسوه لیکوال یې د پښین د سیمې تکړه شاعر محمدنعیم (ازاد) وو، پر دغه کتاب د راقم الحروف مقاله هم وه، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، په راغلو میلمنو کي پروفیسر رازمحمد (راز)، پروفیسر فیض محمد (شهزاد)، عصمت الله (زهیر) او نور ښاغلي..

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستېج د راقم الحروف پر غاړه ؤ، ځای کتابتون، شروع ماپښین تر ماخستن پوري دوام درلودی راغلي میلمانه د شپي پښین ته رخصت شول، دچمن د سیمي ځوان لیکوال یارمحمد (سیال) د ټولنې و سمینار او مشاعري ته په دغه ورځ لومړی وار راغلی ؤ.اودښاغلی غلام سخی ،نوریوال،مقاله حیرت صاحب واورله

پښتو ادبي ټولنې چمن پخپل وار ډیري لاسته راوړني درلودې چي د ملګرو په افتکار د سلام بابا کتابتون مینځ ته راغلی، چي د دغه خدمت په سرلارو کي اروانښاد نعمت الله (درانی) او ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) د نورو ملګرو تر څنګ یادولای سم، او دغه کتابتون د افتتاح په ورځ د ټولنې ملګري، د منطقي مشران او حکومتي چارواکي حاضر ؤ، راقم الحروف د نورو ملګرو تر څنګ ناست ؤ، د هغه وخت د ضلعي د حاکم ډي، سي او ښاغلي شفیع (کاکړ) مرسته په دغه کار کي د نه هیریدو ده چي په ډي، سي، او، دفتر کي منظوري ورته ورکړه، بلکه دغه ښاغلی به زموږ سره په سمینارو یا مشاعرو کي هم برخه اخیستل کوربې ودان.

د دې لپاره چي ځیني ملګري راڅخه ګیله ونکړي چي زموږ نومان دې نه ؤ یاد کړي، د میاشتو کال او دوه کالو په تېریدو سره چي نور ملګري ټولنې ته راغلل هغه دغه ښاغلي وو.

رحم الدین (رحماني)هوتک قانع) عبدالرزاق (حقیار)، حبیب الله (بلال)،حبیب الله (تړی) عادل (اڅکزی)، نصرالله (وفا)،قاري روی محمد (مجاهد)، نعمت الله (پښتون)، عبدالهادي (شاکر)، سردارمحمد (مین)، غلام سخي (نوریوال)، یارمحمد (سیال)، ملا عبدالباري (مدني)، عبدالوهاب (ولي) او مطیع الله (شاهین) ....

۲۰۰۳/۵/۳۰م یو بل مازدیګری او خوندوره مشاعره د کندهار څخه د راغلو تکړه لیکوالانو محمدسرور (واصیل)، حسن (یار) او تاج محمد (تابع) په ویاړ تر سره سوه، ځای کتابتون، ستېج یا د ویاندوی چارې د، راقم، رحمت الله،رحمت، پر غاړه وې، رفیقي صاحب د میلمنو سره د صدارت پر مقام ناست ؤ، د مشاعري په دوران کي شېربهادر (اڅکزي) په لومړي وار د ټولنې پر ستېج خپل کلام او وینا واورول.

۲۰۰۳/۳/۱۲م ټولنې اخیر ځل دا ټاکني وکړې، ځای رحمت ټال مال سړک چمن

د ټولنې مسئول: -------------------- عبدالرؤف (رفیقي)

جنرل سکرټري: --------------------- رحمت الله (رحمت)

مرستیال مسئول: ---------------------- عادل (اڅکزی)

مرستیال سکرټري: ---------------- روی محمد (مجاهد)

پریس سکرټري: ------------------------ نصرالله (وفا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدغه ورځ د کوټې څخه راغلی میلمه لیکوال او شاعر ښاغلی گل خان (حیرت) زموږ د مجلس اعزازي میلمه ؤ.

پښتو ادبي ټولني چمن که وخت په وخت سمینارونه او مشاعري یا د لیکوالانو په ویاړ مشاعري کولي، خو کله کله به یې د پښتو ژبي په تللو ستورو پسي دعاوي هم کولي.

۲۰۰۴/۴/۱۱م کال میاشتنی ناسته ځای د رحمت ټال مال سړک زوړ گنج چمن، مازدیگر ۵ بجي صدارت د عبدالرؤف (رفیقي) د ټولنې د صدر، کوربه او ویاند رحمت الله (رحمت) د ټولنې عمومي منشي، تلاوت کونکی سلطان محمد (قدردان) د ټولنې غړی، غلام سخي (نوریوال) غړی، حمید الرحمن(مومند) سپاهيFC، لومړی ځل یې زموږ سره گډون وکړ، د غونډې په پای کي رحم الدین (رحماني) راورسیدی، دمشاعري په پای کي پدې ښاغلو پسي دعا وسوه اروانباد: محمد صدیق ادبیار)، اشرف (مفتون)، ښبتر صاحب او محمد یوسف (ویران)، څه موده وړاندې دغه ښاغلي له دنیا څخه کوچیدلي وو روح دې ښاد وي، دعا راقم الحروف وکړه او ملگرو (آمین) ورباندې کاوه.

یوه یادونه باید وکړم چي د پورته سمینارو یا مشاعرو نیټه ډیره دقیقه لیکل سو یده، خو ځیني میاشتنی یا څه غتې مشاعري مي ځکه ونه لیکلي تر څو پر لوستونکو ونه غمیږی کیدلای سي چي بیا ټول تاریخ د ټولنې زه علیده د کتاب په بڼه چاپ کړم. په ځینو ځایو کي خو ما د ځینو ملگرو هغه د دوی علمي القاب لکه ډاکټر لیکلي او په ځینو ځایو کي مي ندي لیکلي یا دډ یر تکراره په وجه یا په دې چي په هغه وخت کي به دوی دغه د ډاکټری امتیاز لاس ته نه ؤ راوړی، هیڅ کله دې څوک د هغه نیټې څخه دا مأخذ نه اخلي چي پلانی صاحب پدغه وخت کي ډاکټر ؤ ولې چي دلته ده په ډاکټر لیکلی دي، ما که لیکلی دی هغه دغه دري ښاغلي دي: رفیقي صاحب، سیماب صاحب، او قذل باش صاحب چي په وار سره یې د دوکتري د حاصلولو دغه نیټې دي:رفیقي مقاله په افغانستان کی اقبال پژندنه نیټه:2005م ، سیماب موضوع:پښتو او تنقید نیټه:9جنوری-2009، قذل باش موضوع نیټه:

پښتو ادبي ټولنه چمن چي پدې نیټه ۱۹۹۷/۹/۲۷یې بنسټ کښیښول سو او لومړی سوگند او مشاعره یې پدې نیټه ۱۹۹۷/۱۲/۱۴ ترسره کړه.

ورسره یې د دفتر د برابریدو او ملگرو ته د غړیتوب (رکنیت) د جوړیدو کار هم پیل کړ، د غړیتوب فیس(۱۰۰) سل روپۍ وو او ورسره به هر غړي (۵۰) پنځوس روپۍ میاشتانه (چنده) هره میاشت هم ورکول تر څو د ټولني غړي معلوم وي او له دغو پیسو څخه د دفتر کرایه او نورو مصرفو کار واخیستل سي که به یو چا لومړۍ ورځ تر (۱۰۰) سل روپۍ زیاتي ټولني ته ورکړې نو سل روپۍ یې دغړیتوب فیس او زیاتي پیسي یې د میاشتنیزي (چاندي) په حساب کي شمارل کیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غړی که به یوه میاشت خپلې پیسې ټولني ته ورنکړې نو په بله میاشت کې به یې د دواړو میاشتو پیسې ادا کړې
.

د دې کار پیل نیټه ۱۹۹۷/۱۱/۲۲ او اخیري نیټه یې ۲۰۰۰/۸/۲۳ وه، خو له دغه وروسته یوه بیړنۍ میاشتنیزه (چانده) ټولني ته دغه غړو ورکړه.:محمدنبي (امید)، عبدالرؤف (رفیقي)، رحم الدین (رحماني)، سلطان محمد (قدردان)، راقم، رحمت الله (رحمت) نیټه ۲۰۰۲/۱۱/۱ او روی محمد (مجاهد) ۲۰۰۲/۱۲/۱۷ تر دا وروسته بیا کوم غړي داسې چانده یا میاشتنیزه پیسې ندي ورکړې چې هغه دې په کتاب کې نویشته وي یا دې نوموړي ته رسید ورکول سوی وي.

دا ټول معلومات د ټولني له هغه کتاب څخه کوم چې (۷۸) صفحې لري، او د تصدیق لپاره د دې ښاغلو لاسلیکونه د کتاب پر اوله صفحه سته، داروانباد نعمت الله (درانی)، سلطان محمد (قدردان)، (راقم) رحمت الله (رحمت). او د غه کتاب له مخې چې د ټولني درج غړي دي او د غړیتوب ورکړه (فیس) یې ادا کړی دی هغه دا غړي دي. د ټولني د کتاب په ترتیب:

ورکړي روپې	نمبر	نوم	ددرج تاریخ
۲۰۰	۱	نعمت الله (درانی)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۲	محمدنبي (امید)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۳	عبدالرؤوف (رفیقي)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۴	محمدنبي (خادم)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۵	محمدایوب (اڅکزي)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۶	صدیق الله (خوشحال)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۷	محمد شفیق	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۸	محمدرفیق	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۹	احمدالله (همت)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۱۰۰۰	۱۰	ډاکټرعبدالصمد	۱۹۹۷/۱۲/۱
۲۰۰	۱۱	سلطان محمد (قدردان)	۲/۱۹۹۷/۱۲
۱۵۰	۱۲	غلام داؤد	۱۹۹۷/۱۲/۸
۲۵۰	۲۲	محمدظاهر (ابدالي)	۱۹۹۷/۱۲/۱۲
۱۵۰	۲۵	محمد یونس	۱۹۹۷/۱۲/۲۲
۱۵۰	۲۹	رحمت الله (رحمت)	۱۹۹۷/۱۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷/۱۲/۲۲	شفیق العالم	۳۰	۲۵۰
۱۹۹۸/۲/۳	اسدالله صاحب	۴۲	۱۵۰
۱۹۹۸/۲/۵	عبدالعلي	۵۲	۲۰۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۳	محمدنسیم	۵۸	۱۵۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۸	محمدقسیم	۵۹	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۱	رحم الدین (رحماني)	۶۵	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۴	عبدالرازق (حقیار)	۷۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۳/۴	فیض الله (شاهین)	۷۳	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۷	عبدالرحمن جان (ارماني)	۷۴	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۹	حبیب الله صاحب	۷۷	۱۵۰
۱۰/۱۸/۱۹۹۸	حبیب الله (بلال)	۱۰۲	۱۵۰

دغه ټول (۲۲) شپږویشت غړي سو. صفحه (۱۲) د ټولني کتاب،

دغه یادو سوو کسانو د پښتو ادبي ټولني چمن غړیتوب اختستی او ورسره يې په یادو سوي کتاب کي میاشتنیزه پیسي ادا کولي. وضاحت: یو نوم محمد رفیق چي د دغه نامه سره په نورو صفحو کي (افغان) تخلص سته، دا ښاغلی حاجي محمدرفیق (افغان) ولد وکیل حاجي محمد صدیق اکا دي، میاشتنیزه پیسي يې ټولني ته ورکولي خو په غونډو کي يې ډیره برخه نه اخستل. ډاکټر عبدالصمد چي نویشته دی دا ډاکټر عبدالصمدصاحب (عشېزی) دی، په (۳۰) نمبر شفیق العالم لیکلی دی دا ښه لیکوال شفیق العالم (معذوريار) صاحب دی،«چي داوخت يې کلیات د چاپ انتظار کوي»

په (۲۹) نمبر رحمت الله (رحمت) لیکلی دی چي دا زه یم او اوس په چمن کي تر ما په عمر کشر یو بل رحمت الله (رحمت) هم پیدا سوی دی، چي لا د کوم تصنیف خاوند ندی. کیدای سي چي بل هم پیدا سي یا د غه ملګری خپل دغه تخلص واړوي ،

اسدالله په (۴۲) نمبر لیکلی دی وروسته د ټولني په کتاب کي د (کمین) تخلص ورسره لیکل کیږي دا ښاغلی زما له یاده وتلی دی، په (۷۷) نمبر حبیب الله صاحب لیکلی دی دا حبیب الله (ترې) ثاني دی، د ټولني د غړیتوب په کتاب کي پورته (۲۲) کسان د غړو په حیث نویشته دي.

پدې صفحه (۲۴)-نیټه، ۱۹۹۹/۱۰/۲۸ نمبر (۲۰۵) دا نوم لیکلی دی حاجي اختر محمد (۲۰۰) روپۍ خو د دغه ښاغلي سره ممبرشیپ ،غړیتوب او تخلص ندی لیکلی فکر کوم چي دا ښاغلی به حاجي اخترمحمد (میرانی) وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي بيا په صفحه (۳۰) نمبر (۲۴۲) تاريخ ۲۰۰۰/۴/۲۹ په پوره نامه او تخلص دا سي ليکلي دي (حاجي اختر محمد، ميراني، شل کتابونه)، دا نوموړي دغه کتابونه د بازار څخه پخپلو پيسو رانيولي او ټولنه ته يې ورکړه چي لا تر اوسه هم دغه کتابونه د ټولني په ارشيف کي پراته دي.

بايد يادونه وکړم چي د ټولني دغه کتاب او غړيتوب د اروابناد

نعمت الله (دراني) او وروسته د عبدالرازق (حقيار) او زما په قلم نويشته لري، دا پورته (۲۲) نومان هم د مرحوم په قلم د ټولني په کتاب کي نويشته دي، د ده تر مرګ وروسته ياد سوی کتاب د ټولني د نورو شيانو سره د عبدالرازق (حقيار) سره ؤ، او وروسته د ټولني د نورو شيانو سره ماته وسپارل سو.

تر دغه يادو سوو کسانو وروسته بيا موږ کوم ملګري ته د رسمي غړيتوب پرچې نه ده ورکړي، نور ملګري به چي ټولني ته راتلل فکر کوم چي دا به نو اعزازي غړي وو، او يا مستقل خو غړيتوب به يې نه ؤ ليکل سوی، د ټولني په ياد سوي کتاب کي چي هر چا غړيتوب تر لاسه کړی دی د هغه د نامه او پيسو سره دا الفاظ ليکلي دي (ممبرشيپ فيس) که به چا نوره مرسته کړې وه د هغه سره به بيا (عطيه) ليکل کيده.

د پښتو ادبي ټولني چمن په مشاعرو يا سمينارو کي د مشر ميلمه په حيث وخت په وخت برخه اخستونکي دغه ښاغلي وو.

حاجي نصيراحمد پاچاخان: ----------- پخوانی صوبايي وزير

حاجي جلال الدين خان: - پخوانی ،ناظم، تحصيل چمن ، حاجي نذرجان اکا :----- ----- پخوانی ناظم، تحصيل چمن

مرحوم (جمال عبدالناصر، کاکړ):----- د چمبر اف کامرس مشر

ډاکټر ثاقب (عزيز):----------------- د ضلعی (ډي، سي، او)

فيض الله خان (نورزی) :------------ پخوانی چرمين د ضلعي

عبدالصبور (کاکړ) :------ هغه وخت د تحصل چمن (ای ،سي)

حافظ عبدالباسط (بلوچ) :---------- د چمن تحصل (ای، سي)

ډاکټرعبدالصمد (عشېزی) :----- د دولتي روغتون مشرهم سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امان الله خان:------------------------قبائیلي مشر

حاجي کرم خان اکا :------د پیپلزګوند سره اړوند قبائیلي مشر

د صدارت مقام ته به دا ښاغلي هم رابلل کیدل پروفیسر عبدالرشید صاحب (رودي)، پروفیسر عبدالقادر صاحب، پروفیسر محمد طاهر (چوهدري)

په مینوالو کي به دا ښاغلي هم راتلل: حاجي میرعالم، حاجي عبدالشکور، مرحوم ډاکټر حبیب (د وخت ډي،سي،او)، شفیع(کاکړ، ملک عبدالخالق (اڅکزی)، اصغرخان (اڅکزی)، ګل خان (اڅکزی)، نظر محمد (درمان)، چي وروسته دغه ښاغلي د نورو ټولنو پر دریځ ښه ترنوم وایه، ښاغلي هدایت الله، عبدالرشید، عبدالکریم، عزیزالله، ډاکټر رمضان اسحاق (معلومات دخپلو لیکنو او دټولني له تاریخچي څخه).

ماچي ځیني مقالي لیکلي دي یاناچاپ کتابونه:

یو څو یي دغه دي

۱: پرکتاب ګلدره، مصنف ګل خان (حیرت) سمینار ۱۹۹۸چمن

۲: پرکتاب طلب مذهب، مصنیف قاضي ملاعبدالسلام بابا، دغه سمینار د پښتو ټولني چمن څخه هغه وخت پاته سو.

۳: پرکتاب: دوه زرم کال دوه زره اقوال، ناچاپ کتاب د حاجي اختر محمد (میراني) دا مقاله په کتاب کي چاپیدل «مګر دغه کتاب لا تراوسه نه سو چاپ».

۴: پدې نیټه (۱۰) مارچ۲۰۰۲م د پاکستان په برابر یو لوی سمینار د (چمبر اف کامرس) لخوا په چمن کښتم (ګمرک) کي د یاد سوي تنظیم چي هغه وخت یي صدر اروا ښاد جمال عبدالناصر او سرپرست اعلی حاجي محمد علي اکا وو د دوی په غوښتنه ما دا مقاله لیکلي وه، پدغه ورځ یوه مقاله په انګریزي وویل سوه دویمه مقاله د عبدالرؤوف (رفیقي) وه په اردوکي، دریمه مقاله زما وه په پښتوکي زما دمقالي د اورولو وخت (۲۰) دقیقي (مینټه) ؤ، و یاد سوي سمینار ته د صوبي د وخت ګورنر ښاغلی جیټیس (ر) امیرالملک منګل صاحب او د صوبي وزیران: محمد علي (جوګیزی)، مرحوم قاسم خان (اڅکزی)، میرمن بروچه او پنځه نور وزیران، د ټول پاکستان به برابر نور میلمانه او دچمن ښار سرکاري حکام او د ښار معزز مشران راغلي وو، د ماپښین پر ۲:۳۰بجو دغه سمینار پای ته ورسیدی، او دغه وخت د ضلعه قلعه عبدالله چمن ناظم صلاوالدین (اڅکزی) ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵: مقاله: پرکتاب (پښتني انځور) مصنیف محمد نعیم (ازاد) صاحب سمینار په چمن کي ۲۰۰۳/۴/۲م د پښتو ادبي ټولني چمن لخوا .

۶: مقاله: پرکتاب (د سپوږمۍ سره خواله) مصنف ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) صاحب سمینار ۲۰۰۴/۹/۴م په زیارت کي.

۷: د پسرلي په اړوند مقاله.

۸: څو نوري ادبي ټوټي، دا اته سره یادي سوي لیکني ناچاپه پاته دي. «ناچاپه کتابونه:

۹: (پیرزویني) د لمانځه طریقه ده، د لیکلو وروسته مي د څو علماوو تصدیق پر واخیست، یو کیسټ مي هم څو کاله مخکي ورڅخه جوړ کړ او د دوه زره څخه زیات کیسټونه به زما یو ملګري مفت تقسیم کړي وي، کتاب یې ناچاپ دی ،

۱۰: (د حج سفر) دا د حج زده کړه ده کتاب یې ناچاپ دی خو کیسټ یې په بازار کي سته چي ما ورڅخه جوړ کړیدی.

۱۱: ارمانونه، ۱۲: د رحمت ګلونه، ۱۳: پیاوړي خلک

(یولسم څپرکی)

پښتو ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)

یاده سوي ټولنه دا وخت په چمن کي ډیره فعاله ده، او فعال غړي لري، نژدې د دوو کلو رائیسي عادل (اڅکزی) د مسئول چاري په غاړه لري.

پدې نیته (۱۳) جولای ۲۰۰۸م ملګرو دغه درې کسان لکه حاجي اخترمحمد (میراني)، راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید) د جرګګۍ غړي وټاکل د دې لپاره چي همدا جرګګۍ د یادي سوې ټولني لپاره د نامه ټاکلو او وروسته د مسول او کابیني ټاکلو چاره پرغاړه ولري.

په همدغه ورځ د ټولني لپاره دغه نوم (پښتو ادبي تړون چمن) غوره سو، د یادي سوې جرګګۍ د مشرانو په مشرتابه کي لومړې په (۲۷) جولای ۲۰۰۸م لومړی ټاکني وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه، مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: نعمت الله (پښتون)، پانګوال: عبدالغفار (مظلوم جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کابیني او د جرګګۍ غړو ته پدې نیټه (۱۷) اګست ۲۰۰۸م سوګند ورکړه سو.

سوګند ورکونکی مشر میلمه ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) د ضلعي نائب ناظم، ځای د ولسوالي تالار.

د مشر تابه پر ځای ناست عبدالقیوم (خدکو) راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید)، وخت ماپښین قضاء، او وروسته درنو شاعرانو خپل خوږ کلام واوراوه.

۲فبروري ۲۰۰۹م خپلواکه پښتو مشاعره دا د ټولني دویمه لویه مشاعره وه چي له ډیرو ځایو څخه ورته شاعران او لیکوالان رابلل سوي وو، ځای ؤ د ولسوالۍ تالار، د ویندوی چاري عبدالغفار (مظلوم جان)، او عزیز (میا) پر غړه لرلي تر تلاوت وروسته د مشرتابه مقام ته دکوټي سه راغلي دا مشران: عمرګل (عسکر)، ډاکټر نصیب الله (سیماب)، ډاکټر لیاقت (تابان)، او راقم رحمت الله (رحمت) د دې مشاعري کوربه مسئول وروه بلل سوه، د دې مشاعیری مشر میلمه حاجي حمیدالله د چمبر آف کامرس مشر، مشاعري ته نه ؤ راغلی.

د دي مشاعري، ډي، وي، ډي هم ثبت (ریکارډ) سوه.

یو بل سمینار ۱۹ اپریل۲۰۰۹م د ملا قلندر آخند په یاد کي او ورسره د دوو کتابو (لعل جواهیر) د متلو مجموعه لیکوال یې شیربهادر (اڅکزی)، مقاله عبدالغفار (مظلوم جان) پر واورول، دویم کتاب: ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟ (ناول) لیکوال یې(راقم) رحمت الله (رحمت) مقاله انجینر محمد نبي (امید) پر واورول، د ملا قلندر پر فن او شخصیت باندې مقالي عادل (اڅکزي)، جعفرخان (ترین)، حاجي اختر محمد(میراني)،عصمت الله (زهیر)، محمد نعیم (ازاد) او پوهاند سیال (کاکړ) واورولي.

صدر مجلس سیال (کاکړ)، کوربه محمد نبي (امید)، راقم رحمت الله (رحمت)، شیربهادر (اڅکزی) او نور پر دریځ ناست وو، وروسته یې خوندوره مشاعره وسوه، ماپښین ۳بجو پیل دماخستن پر۱۱بجو پای ته ورسیدی، د دغه سمینار مشر میلمه حاجي نادرخان (نورزی) ؤ.

د ټولني د دویم کال ټاکني د ښاغلي محمد نعیم (افغان) تر څارنه لاندې وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه.

مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: شیربهادر (اڅکزی)، پانګوال: مطیع الله (شاهین)، او دغه کابیني ته ۲۵ اکتوبر ۲۰۰۹سوګند ورکړل سو، د مشرتابه په مقام یې ښاغلي قاري عطاءالله (مسلم) شتون درلودی، باید ووایم چي د دویم کال په ټاکنو او د سوګند په مراسمو کي زه نه وم حاضر.«راقم»

او په دا نژدو شپو کي ۲۲جنوري۲۰۱۰م د سلام بابا (۱۸۸۱ــــ۱۹۷۴جنوري۲۲) پنځه دیرشم تلین ولمانځی، په یاد سوي سمینار کي خو نوري مقالي نه وي یواځي په لومړی برخه کي ما یوه لنډه مقاله یا (د سلام بابا ژوند لیک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوراوه هم دومره د عادل (اڅکزي) لیکنه وه وروسته مشاعره وسوه. د دغه سمینار یا مشاعري مشر میلمه حافظ بسم الله (مخلص) صاحب ؤ، کوربه یې ماسټر امیر زمان (مشکور) ؤ. او قاري نورمحمد (نوراني) هم پردریځ ورسره ناست وو، د چمن د شاعرانو تر څنګ د کوټې او پښین څخه دغه ښاغلي: محمد نعیم (ازاد)، د حسنا مجلې مسئول عصمت الله (زهیر) او د مشرق اخبار د ادبي صفحې مسئول جعفر خان (ترین) او له کندهار څخه حاجي محمد اکبر (نعمتي) ورته راغلی ؤ، ماپښین پیل د ماخستن تر ۹ بجو پورې دوام درلودی.

(احمد شاه ابدالي کتابتون) چې مشر او کابینه یې هغه وخت عادل (اڅکزي)، عبدالرازق (حقیار)، یارمحمد (سیال)، نوراحمد (فطرت)، نعمت الله (پښتون)، یادولای سم هم یې لوی غونډې او مشاعرې وکړې. وروسته دغه کتابتون په ټولنه واوښت چې نوم یې دا سو (احمد شاه ابدالي کلتوري ټولنه)، دغه وخت یې مشران او د کابینې غړې ځکه زه برابر نسم لیکلای ولې چې زه د ټاکنو پر وخت نه یم وربلل سوی، که څه هم ځینو سمینارو او ډیرو مشاعرو کې د غوښتنې سره سم زه ورغلی یم، د پنځو کتابو د مخکتنې په سمینار کې ۲۰۰۷/اګست/۲۲م یو زما کتاب« دلنډو کیسو ټولګه (د رحمت ډالۍ) هم په یاد سوو کتابو کې وو، چې مقاله د پښین د سیمې ښه لیکوال ګل خان (حیرت) صاحب پر لیکلې وه، د دغه ټولنې د ټاکنو خبربه ما په اخبار کې لیدی، یا به بل چا راته وویل، په کابینه او مشرانو کې یې دا ښاغلي یادولای سم: نوراحمد (فطرت)، عبدالرازق (حقیار)، محمد غوث (همدرد)، محمدنبي (خادم) او صادق (صبا). یادې سوې ټولنې به ما ته یواځې د سمینار، یا مشاعرې د ګډون بلنه راکول، او نژدې په ډیرو مشاعرو کې زه حاضر سوی یم، په دغه غونډو کې چې زه ورغلی یم د صدارت یا د مشرانو ځای ته زه په دغه حیث وربلل یم مشرمیلمه، کوربه صدر، اعزازي میلمه. پدا نژدې شپو کې د امن تر نامه لاندې یوه مشاعره اینبې وه له کوټې، پښین، برښور، کندهار څخه هم لیکوالان ورته راغلي وواو زه هم ورکې حاضر وم د یادې سوې مشاعرې نیټه داوه ۲۰/۱۱/۲۰۰۹م.

(زما د پنځو کتابو د چاپ کلونه:

۱ـ د رحمت ډالۍ ـــ دلنډو کیسو ټولګه، ۲۰۰۴م

۲ـ ناکامه مینه او زورور خلک ـــ ناول، ۲۰۰۶م

۳ـ محبت ولې ورک سو؟ ـــ ناول، ۲۰۰۷م

۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟ـ ناول، ۵مارچ ۲۰۰۹م

۵ـ اُمَید ـــ همدا ناول، ۲۰۱۰اپریل ۳ م څخه د چاپ انتظار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحمت الله، رحمت) چمن،

دولسم څپرکی

مرکزي انجمن تاجران او رحمت الله (رحمت)

مرکزي انجمن تاجران ډېر فعال تنظیم دی صوبائي مشر يې ښاغلی عبدالرحیم (کاکړ) او د کابیني نورغړي ښاغلي حضرت علي (اڅکزی)، الله داد (ترین)، تاج آغا، ابراهیم (کاسي)، صدیق (مسلم)، عبدالقیوم آغا د دغه تنظیم په هر ښار کي ښاخونه سته. زه پخپله د دغه تنظیم لومړی دمال روډ (سړک) چمن یونټ صدر وټاکل سوم په کابینه کي راسره ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) جنرل سیکرټري ؤ چي نوموړی وروسته د ضلع (قلعه عبدالله چمن) نائب ناظم هم جوړ سو.

خو بیا موږ دواړه د انجمن د تحصیل چمن مرکزي کابیني ته ولاړو هلته زه څلورم مرستیال صدر او بیا لومړی مرستیال صدر سوم او په ۲۰۰۷م کي عبوري صدر وټاکل سوم په عبوري کابینه کي دا ښاغلي راسره وو: ملا جمعه خان (همدرد)، عبدالغني، صادق (صبا) او احمد خان نورغړی صاحب جان بهادرخان. عبدالباري اسحاق...... پدغه دوران کي لکه نور کله موږ د خپل تنظیم د ښار د تاجران او دوکاندارانو په استاذيتوب د اعلی سرکاري حکاماو علاقائي مشرانو یا ناظیمینو سره لیدل کتل کول، لکه د ضلعي ناظم حاجي آدم خان، نائب ناظم کیپټن (ر) عبدالخالق (اڅکزی) چي اوس صوبائي وزیر دی، جلال الدین خان تحصیل ناظم ؤ د وخت، او اودصحت پخواني وزیر حافظ حمدالله صاحب او داسي نور...... او پدغه دوران کي د ضلع پښین د انجمن تاجران صدر ملک حضرت علي (ترین) د ؤفات په سلسله کي د مرحوم فاتحي ته ورغلو، او تر دغه څلویښت شپي وروسته چي په نوموړي پسي خیرات او ختم سوی ؤ صوبائي مشران او دنورو ښارو مشران هم راغلي وو زه هم د خپلو دغه ملګرو سره ملا جمعه خان (همدرد)، عبدالغني، او بهادر خان سره ورغلم هلته بیا تر خیرات او ماپښین لمانځه وروسته د پښین په ریسټ هاوس کي د پښین ضلعي د انجمن وکابیني او نوی ټاکل سوي صدر ملک اشرف (ترین) ولد مرحوم ملک حضرت علي (ترین) ته په شاندارو مراسمو کي د صوبائي صدر عبدالرحیم (کاکړ) لخوا سوګند ورکړه سو.، زما د عبوري صدارت مخکي صدر دادشا (پژواک) ؤ، او کله چي زما تر صدارت وروسته موږ نوري ټاکني وکړي نو دا کابینه وټاکل سوه صدر: دادشا (پژواک)، نائب صدر: راقم، رحمت الله (رحمت)، جنرل سکرټر: صاحب جان (اڅکزی)، سپریم کونسل: بهادر خان (اڅکزی)، احمد خان (اڅکزی)، ملاجمعه خان (همدرد)، حاجي عبدالباري (اسحاق)، صادق (صبا) عبدالغني اسلم خان جګدیش لعل «هندو» چي لا اوس هم دغه کابینه او صدر د چمن ښار د ښاریانو او تاجرانو لپاره چوپړ کوي، انجمن په ټوله صوبه او ټولو ښاروکي خاص بیاز موږ ملګرو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمن کې بلاعوضه خدمتونه د خپل وطن او ښاریانو لپاره کوي، بجلي (بریښنا)، تلیفون، ټکس، امن امان او نورو ستونزو کې خپل وس له چا څخه پټ نکړي، کله کله به په یوه ورځ ملګرو ته څو کارونه ورتر غاړه وو.

په ۱۲ جون ۲۰۰۲م ملګرو د امن امان لپاره مظاهره ل کول او په همدغه ورځ د صوبې ګورنر هم چمن ته راتلی، او د مجلس لپاره موږ ته سرکاري دعوت ؤ، نو د دې لپاره چې دواړه کارونه ترسره سي ،د مظاهرې لپاره دې ملګرو سرپرستي وکړه صدر دادشا (پژواک)، صاحب جان ،اڅکزی، بهادر خان اڅکزی ، عبدالباري ، اسحاق ، دګورنر ښاغلي اویس احمد غني صاحب د ملاقات لپاره زما سره موږ دغه کسان او وفد ملګری وو: راقم، رحمت الله (رحمت)،حاجي عبدالباري (اڅکزی)، محمد هاشم خان، حاجي عبدالشکور، حاجي سجاد الرحمن، پدغه ورځ د تجارت لپاره پر باډر باندې د (چمن باډر ترمینل) افتتاح ګورنر صاحب او مشرانو کول.

۱۳ څپرکی څوپاته خبرې او ،ازاد لیکوال

دغه ټولنه ښاغلي شفیق العالم (معذوریار) صاحب او څو ملګرو جوړ کړه یو ه مشاعره یې د ((عیدملن پارټي)) په نامه جوړه کړه د کوچني اختر په څومه ورځ ۱۴ دسمبر ۲۰۰۲ م سره برابره . ځای: کتابتون، تلاوت: قاري محمد امین وکړی (ادیب نه ؤ)، د ټولنې سکرټري عبدالرازق (حقیار) د کوچني اختر مبارکي وویل ملګرو ته، د پښتو ادبي ټولنې چمن په استاذیتوب ((راقم)) رحمت الله (رحمت) د خپلو خیالاتو اظهار وکړی او نوې ټولنې ته یې مبارکي وویل، وروسته په مشاعره کې دغه کسانو خپل کلام واوراوه (داخباري بیان په ترتیب)

((راقم)) رحمت الله (رحمت)، عادل سیدجان، صابر نعمت الله (پښتون یار)، نور احمد (فطرت)، حبیب الله (بلال)، محمد نبي (خادم)، عبدالرازق (حقیار)، سلطان محمد (قدردان)، غلام محمد (اعظم)، محمد نبي (امید)، ګل خان (حیرت)، شفیق العالم (معذوریار)، او حاجي ملا عبد الصمد (بیوس).

د یادي سوې ټولنې د سوګند اخستو نیټه ۲۸ جون ۲۰۰۳م د خالي په ورځ مازدیګر ۴:۳۰ بجې، ځای: سلام بابا کتابتون، مشر میلمه یې د ضلعي (ولسوالۍ) ناظم صلاو الدین (اڅکزی) ؤ.

که څه هم زه پدغه مشاعره کې وم خو دلته یې د یاد سوې ټولنې د اخباري بیان، اوله دعوت نامې څخه دغه معلومات لیکم، ((راقم))یاد سوې ټولنې یو بل سمینار پدغه نیټه ۳۱ اګسټ ۲۰۰۳ م کې هم وکړ د (معذوریار) صاحب پر کتاب سکاسه باندې.مشر میلمه یې د (پي، ایس، اف) مشر اصغر خان (اڅکزی) ؤ، او د مجلس صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد الله (صحاف) ؤ، او د دریځ خواته پخوانی وزیر حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، شفیق العالم (معذوریار) صاحب .((راقم)) رحمت الله (رحمت)، حاجي اختر محمد (میراني)، او ګل خان (حیرت) ناست وو، ځای د سلام بابا کتابتون.

وروسته بیا د دغه ټولني له غونډو زه نه یم خبر، او فکر کوم چې له څو کالو به یې نور فعالیت نه وي کړی او نه یې چا استاذیتوب کړی دی، ولې چي (معذوریار) صاحب په کوټه کي استوګن سو، او نور ملګري یې په نورو ټولنو کي فعالیت کوي ..بله ټولنه (استقلال ادبي ټولنه) په چمن کي څو کاله وړاندې جوړه سوه تر جوړېدو مخکي یوه دوې غونډې زما په ټال(دتعمیراتي شیانودخرڅه ولوځای) کي هم وکړلې، په مشرانو کي به یې د ملا عبدالباري (مدني) نوم یاد کړم خو داسي لویه مشاعره، سمینار، یا سوګند اخستلو مراسم یې تر سره نه کړل، او د څه وخت به تېرېدو سره یې فعالیت ودریدی.

بله ټولنه په چمن کي (ټکور ادبي بهیر) دي، دغه ټولني د خپلو مشاعرو بلنه به څو واره راکړې وي،خو یا به زه مسافر سوم، یا به زمورږ د انجمن کومه مظاهره وه په دغه ورځ، غونډې اکثره په یوه سنټر (د انګریزي زده کړې ځای) کي کوي، کوم غټې سمینار خو یې لا تر اوسه نه دی کړي.

تیر کال یې یوه لویه مشاعره د مولوي عبدالغني صاحب د مدرسي پر دوهم منزل جوړه کړې وه ((راقم)) رحمت الله (رحمت) یې مشر میلمه او د مشاعرې صدر ملا عبدالباري (مدني) ؤ، خو اوس د هرې دوهمي جمعي په ورځ ماپښین په همدرد سنټر کي د کره کتني، او مشاعرو غونډې کوي چي پدې نیټه ۱۲ مارچ ۲۰۱۰م د دوی په بلنه مي دوهم ځل ګډون ورکي وکړی چي د نعمت پښتون پر غزل کره کتنه کیده، او په مشرانو کي به د مولوي حاجي محمد اواب، او مولوي عبدالرازق (راشد) نومونه یاد کړم.

باید یادونه وکړم چي پدغه ټولو ادبي ټولنو کي مشره او لومړۍ جوړه سوې(۲۷ستمبر۱۹۹۷) ټولنه (پښتو ادبي ټولنه چمن) ده د وخت په تېرېدو سره بیا دغه نورې ټولني جوړې سوې.

ریډیوګانو سره رابطه

ډیر ریپورټونه او مرکې مي له دغو راډیو ګانو څخه نشر سوي (بي، بي، سي) پښتو څانګه، امریکاږغ/اشنا راډیو، تهران پښتو څانګه، زاهدان پښتو، v.o.a اردو سرویس، جاپان اردو سرویس، جرمني پښتو څانګه... (بي، بي، سي) پښتو څانګه د ډاکټر نبي (مصداق) په ږغ خلاصه سوه، او نوموړی یې لس کاله مشر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په۱۹۹۲کې د (بي، بي، سي) پښتو کاروان چمن ته راغلی، ګوهر الرحمن (ګوهر) او صفیه (حلیم) سره مې ولیدل او د چمن په رپورټ کې زما خبري لومړی نشر کړې، د چمن په کچاري کې دوی له خلکو سره مجلس وکړ، د پښتو ادبي ټولني چمن د جوړیدو مرکه داؤد(جنبش) راڅخه واخستل، پدې نیټه ۲۲می۱۹۹۷م ښاغلي استاذ سعدالدین (شپون) صاحب زموږ کور ته راغلی، نومورې دغه وخت د امریکا دږغ پښتو څانګي سره کار کاوه، او کله نا کله یې زما سره ټلیفون هم کاوه.

د تهران ریډیو همکار ښاغلی اسدالله (حلالي) صاحب تقریبا۱۹۹۸م زموږ ځای ته راغلی او له ریډیو څخه تحفي هم راته راوړې.چې اوس په بیلجلم کې اوسیږي،

۲۰۰۲م زما دیو ناول ((ناکامه مینه او زورور خلک)) په اړه مرکه د (بي، بي، سي) پښتو څانګي ادبي پروګرام پېلوزې لپاره ښاغلي مصطفی (سالیک) راسره وکړه.

د بي، بي، سي پښتو څانګي ته چې ما ځیني مرکي ورکړې دي یو څو یې دا دي:

کله چې د مار ملنګ محله۲۲ ایکړه ابادي د نړیدو سره مخامخ وه د مولوي محمد حنیف صاحب مرکي برابریدل.

د حاجي فیض الله(نورزي) مرکه د کډوالو په اړه.

د عسکري بنک د منجر علي الرحمان صاحب مرکه چې دغه بنک په چمن کي لومړی بنک ؤ چې آن لاین سوهغه وخت.

زما او دحاجي حبیب خان (اڅکزي) مرکه،کله چې د حاجي بخت ،د برمي سره په یوه واقعه کي څوکسه زخمیان او حبیب الله(صالیزی) ووژل سو او په صبا یې د علاقایي اتحاد او انجمن تاجران لخوا په ښار کي کار بندي (هرتال) وه.

د کال ۲۰۰۹م کي یو ساعت د (ډیوې ریډیو) میلمه وم چي کور به یې صداقت جان ؤ، دیاد سوي ریډیو ځایي نماینده (استازی) نعمت الله (سرحدي) دی .... پدې نیټه ۲۰۱۰/فروری/۱۲م د شپیي د ۱۱:۳۰ تر ۱۲:۳۰ بجو پورې د voa آشنا ریډیو ادبي دیرې میلمه وم چي کوربنه وه محترمه نوشابا (آشنا) او غوښتنه وه د چمن د زلمي لیکوال احسان الله (شاکر).

پدې نیټه ۲۰۰۹/۳/۲۰م د روهي ادبي بهیر د مشاعري مشر میلمه وم، او صدارت و استاذ مهدي (خلیق) ته سپارل سوی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې نیټه ۲۰۱۰/۲/۱۷م د سهلې پښتونخوا(بلوچستان) د ادبي ټولنو غونډه وه دغونډې صدارت ډاکټرنصیب الله سیماب ته وسپارل سو د بهیر پر نامه اختلاف وو ، موږ دا جرګګۍ وټاکل سو : (راقم) رحمت الله (رحمت) ، ډاکتر رحمت الله (اڅکزی) ، محمد طاهر (هوتک) ،خلیل (منور) ، او برکت شاه (کاکړ) ملګرو د جرګګۍ مشرتوب ماته راکړی،دې جرګګۍ ته دنامه دفیصلې اختیار ورکړه سو ، د څه مجلس وروسته جرګګۍ فیصلې ته ورسیده غونډې ته محمدطاهر (هوتکي) اوخلیل (منور) وینا وکړه اوماته یې دنامه دعلانیدوبلنه راکړه ،دجرګګۍ متفقه نوم (شال پښتو ادبي بهیر) مې ورته واوراوه ، او ټولو ادبي حاضرو مشرانو او ملګرو یې تائید وکړ، ځای ؤ کویټه ریسټورنټ عبدالستار روډ کوټه، ،پدابله ورځ ۲۰۱۰/۲/۱۸ م د بهیرد څلورمې غونډې د مشاعرې صدر ډاکټر اورنګ زیب (احساس) ، مشر میله یې ښاغلی محمد نعیم (افغان) او کوربه مشر یې (راقم) رحمت الله (رحمت) ؤ ، ځای : ماډل سکول پرنس روډ کوټه. دبهیردجوړیدوپه سرلاروکي ښاغلی صادق (ژړک)عادل اڅکزی اونوریادولای سم،دکتاب تمام:3اپریل2010

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیکوال نور اثار :

۱ـ د رحمت ډالۍ ــــــــــــــ دلنډو کیسو ټولګه
۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ــــــــــــــ ناول
۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ ــــــــــــــ ناول
۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ ــــــ ناول
۵ـ اُمَید ــــــــــــــــــــ همدا ناول

له دغو ځایو څخه ترلاسه کولای سی

۱ـ حقانیه کتب خانه ــــــــــــ بوغره روډ چمن
۲ـ حافظ کتب خانه ــــ مرغي بازار عیدګاچوک چمن
۳ـ راشد کتب خانه ــــــ تاج میرخان روډ چمن
۴ـ صحاف کتب خانه ــــــ کاسي روډ کوټه
۵ـ باختر کتب خانه ــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۶ـ الهدی استیشنري ــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۷ـ افغان قرطاسیه ــــ کیفتان مدد چوک کندهار
۸ـ دانش کتب خانه ــــــــــــــ پیښور
۹ـ صداقت کتب خانه ـــــــ ارګ بازار کندهار
۱۰ـ رحمانیه کتب فروشي ـــــ کاسی روډ کوټه
۱۱ـ عمریه کتب خانه ـــــ هندو سوز چوک چمن

د لیکوال سره رابطه ټلیفون شمیري:
03458873299----------------03138470725

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی ــــــــــــــــــــــــــــــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت ــــــــــــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ــــــــــــــــــــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ــــــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اربنه پوهه ــــــــــــــــــــــــــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکی (د کمپیوټر زده کړه) ــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ــــــــــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پياوړي لاري چارې چې اند ښښنه ستاسو له ژوند ځخه محو کوي ــــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ــــــــــــــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ـــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ـــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ـــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ـــــ ليکوال: ثارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ـــــ مختار احمد احسان
- فتېالر (د ماشومانو لپاره) ـــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ـــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ـــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ـــــ ليکوال: ډاکټر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ـــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ـــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library